

20/9
699
ΡΑΨΟΔΙΑ Π.

Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ

ΜΕΤΑ ΣΧΟΛΙΩΝ

ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΥΠΟ

Α. Ε. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΠΡΩΤΗΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΣΤ΄.

(Π, Ρ, Σ.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΤΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ

ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ ΕΤΟΛ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

1896

С. ПАРТОВИЧ
С. ПАРТОВИЧ
С. ПАРТОВИЧ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ

Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ

ΜΕΤΑ ΣΧΟΛΙΩΝ

ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΥΠΟ

Α. Σ. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΠΡΩΗΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΣΤ΄.

(Π, Ρ, Σ.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΔΕΣΦΗ

ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ ΕΤΟΑ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

1896

RECEIVED
JAN 10 1880

ΙΛΙΑΔΟΣ Π.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΘΑΛΤΑΤΣ

Πατρόκλεια

Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐυσσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
δάκρυα θερμὰ χέων ὥς τε κρήνη μελάνυδρος,
ἢ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὄνοφερὸν χέει ὕδωρ.
5 τὸν δὲ ἰδὼν ἔκτειρε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
«τίπτε δεδάκρυσαι Πατρόκλεις ἤυτε κούρη

Πατρόκλεια λέγεται ἡ ῥαψωδία αὕτη, ἐν ἣ ἐκτίθενται τοῦ Πατρόκλου τὰ ἔργα. Ὅρθον ὁμως εἶναι εἰς ταύτην νὰ περιληφθῇ καὶ ἡ ῥαψωδία Ρ, ἐν ἣ πεισματώδης μάχη συνάπτεται περὶ τὸν νεκρὸν αὐτοῦ. Ἐν τῇ Πατρόκλειᾳ ἡ ἀπὸ τῆς ῥαψ. Θ ἀρξαμένη καὶ ἐν τῇ Ο εἰς τὸ ἔπακρον ἐπιταθεῖσα ἀμχανία τῶν Ἀχαιῶν λαμβάνει εὐάρεστον τροπὴν διὰ τῆς εἰς τὴν μάχην ἐπεμβάσεως τοῦ Πατρόκλου τῆς ἐν Λ παρασκευασθείσης. Ἡδὴ ἐν Ο 390 ἐξ. ἀναφέρεται, ὅτι ἀφῆκεν ὁ Πάτροκλος τὸν Εὐρύπυλον, ἵνα ἐπανελθὼν συγκινήσῃ κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Νέστορος τὸν Ἀχιλλεῖα. Καὶ τὸ κατάρθωσε. Λαμβάνει λοιπὸν τὴν ἄδειαν νὰ βοηθήσῃ μετὰ τῶν Μυρμιδόνων τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ ἀποθῆι τοὺς Τρῶας ἀπὸ τῶν πλοίων πέρα τῆς τάφρου. Ἀλλὰ προχωρήσας μέχρι τῆς Ἰλίου παρὰ τὴν ἐντολήν τοῦ Ἀχιλλεῖως φονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος μὲ τὴν

βεήθειαν τοῦ Ἀπόλλωνος.

1-47. Ὁ Πάτροκλος παρακαλεῖ τὸν Ἀχιλλεῖα νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὰ ὄπλα του, ἵνα μετὰ τῶν Μυρμιδόνων σπεύσῃ πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀχαιῶν.

1. Ὡς οἱ μὲν...] συνήθης, τρόπος μεταβάσεως εἰς νέαν ὑπόθεσιν, Η, Ι, Μ, Λ 596, Π 101, Σ, Υ, Χ, Ψ. — νηὸς] τῆς Πρωτεσιλάου. Ο 704 ἐξ.

2. παρίστατο] δὲν σημαίνει ἴστατο πλησίον, ἀλλὰ=προσῆρχετο, ἐπλησίαζεν ἐπιστρέφων ἀπὸ τοῦ Εὐρυπύλου Ο 390-405.

3, 4=Ι 14, 15. Αἱ συμφοραὶ τῶν Ἀχαιῶν συνεχίησαν τὸν Πάτροκλον περισσότερον ἢ οἱ λόγοι τοῦ Νέστορος, ὥστε ἀπὸ τὰ δάκρυα δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ.

5. ποδάρκης] ὄρα Α 121.

7. τίπτε] ὄρα Α 202.—δεδάκρυσαι] εἶσαι δακρυσμένος, κλαυμένος.—Πατρόκλεις] Γρ. 5, 6'.—Ὁ Ἀχιλλεῖος ἰδὼν τὸν φίλον ἔνδακρυον ἐλησμόνησε τὴν ἐντολήν, ἣν εἶχε δώ-

- νηπίη, ἢ θ' ἄμα μητρὶ θεούσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει
 εἰανοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
 10 δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέλπται
 τῆ ἵκελος Πάτροκλε τέρεν κατὰ δάκρουν εἶδεις.
 ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκειαι; ἢ ἐμοὶ αὐτῶ;
 ἦέ τιν' ἀγγεαλίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
 ζῶειν μὰν ἐτι φασὶ Μενοίτιον, Ἄκτορος υἱόν,
 15 ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
 τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων.
 ἦε σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;
 ἐξαύδα, μὴ κεύθε νόφ, ἵνα εἶδομεν ἄμφω».
 20 τὸν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφησ Πάτροκλεις ἵππευ·

ση εἰς αὐτὸν ἐν Δ 611 ἐξ.

8. ἀνελέσθαι] νὰ τὴν σηκώση, νὰ τὴν πάρῃ 'ς τὰ χέρια.

9. εἰανοῦ] ὄρα Γ 385 Ὁ καὶ ἀνήκει εἰς τὴν παραχωρητικὴν μετοχὴν ἐσσυμένην, ὃ δὲ τὲ συνδέει τὸ κατερύκει πρὸς τὸ ἀνώγει.—ἐσσυμένην] παρακ. τοῦ σεύομαι με σημασίαν ἐνεστῶτος.

10. ποτιδέρκεται=προσδέρκεται προσβλέπει. Δηλοῖ τὸ ἐκφραστικὸν τῆς παιδὸς βλέμμα, ἐν ᾧ τῆς ψυχῆς ὁ πόθος κατοπτρίζεται.

11. κατὰ] εἰς τὸ εἶθεσι ἀνήκει.—δάκρουν] περιληπτικῶς κεῖται.

12. ἦε-ἦ] δύο ἀπλαῖ ἀνεξάρτητοι ἐρωτήσεις ἐξενεχθεῖται ἀσυνδέτως διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ ἐρωτῶντος.—πιφαύσκειαι] ἐνεστῶς ἀποπείρας.=ἀγγέλλεις, ἔχεις ν' ἀναγγείλῃς. ὄρα Κ 202.

13. ἦε] νέα ἀνεξάρτητος ἐρώτησις εἰσάγουσα ἀντὶ τῶν ἠγουμένων ἀορίστων εἰκασίαν μᾶλλον ὠρισμένην.—οἶος] ὥστε νὰ μὴ γνωρίζωμεν ἡμεῖς οἱ ἄλλοι τίποτε.—Ἄσυνδέτως συνῆψε τὰς ἐπομένους γνωστάς πᾶσιν εἰδήσεις.

14. φασὶ] οἱ ἐκ τῆς πατρίδος ἄγ-

γελοι.—Μενοίτιος] πατὴρ Πατρόκλου.

15. ζῶει] ἐννοεῖται: ἐτι. Ἄνεξαρτήτως ἐξηγήθη, ἀλλὰ περιείχετο καὶ τοῦτο ἐν τῇ αὐτῇ ἀγγελίᾳ 14.

16. ἀκαχοίμεθα] μέσος ἀόρ. ἐκ ρίζης αχ. ὄρα Ε 24

17. ἦε] νέα ἀνεξάρτητος ἐρώτησις.—σύ γε] ἐντόνωσ διὰ τὸ γε λέγεται καὶ μετ' ἧθους ἐπιπλήξεως. πρβλ. Θ 423.—ὡς] ἀρχικῶς εἶχεν ἐπιφωνηματικὴν τὴν φύσιν: πῶς, πόσον πολύ, ὅτι τόσο πολύ.

18. ὑπερβασίης] ὄρα Ι 501. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐθεώρει τοὺς Ἀχαιοὺς συνενόχους τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπειδὴ δὲν ἠμποδίσαν αὐτὸν ὕβριστικῶς φερόμενον πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα. πρβλ. Α 231, 299.

19=Α 363.—ἵνα εἶδομεν ἄμφω] τ. ἔ. ἵνα οὕτω δυνηθῶ νὰ μετάσω τῆς λύπης σου.

20. προσέφησ] πολλὰς ἀποστροφὰς (692, 744, 754, 787, 812, 843) πρὸς τὸν Πάτροκλον ἐν τῇ ραψωδίᾳ ταύτῃ ἔχει ὁ ποιητὴς συμπαθῶν διὰ τὸ ἐπικείμενον τέλος αὐτοῦ, τοῦ οὕτω τρυφερὰν τὴν καρδίαν ἔχοντος. ὄρα Δ 127.

«ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς·
οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

25 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης, κρατερός Διομήδης,
οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρὶ κλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων,
βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἰστῶ.

τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέρονται
ἔλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ.

30 μὴ ἐμέ γ' οὔν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις,
αἶναρέτη· τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης ;
νῆλεές, οὐκ ἄρα σοὶ γε πατὴρ ἦν ἱπλότα Πηλεΰς,

21. Πηλέος] τὰ εο συνιζάνονται.
— υἱέ'] Γρ. 30.

22 = K 145.

24. ἐν νηυσὶ κέεται] ὁ Πάτροκλος ἀγνοεῖ τὴν ἐν E 27έξ. ἔξοδον τῶν τραυματιῶν βασιλέων, διότι ἀφῆκε τὸν Εὐρύπυλον εὐθὺς μετὰ τὰ ἐν M 469έξ. Ὅρα O 391.

25έξ. Ἀσύνδετος ἀνάπτυξις τῶν ἡγουμένων. — Παραδόξως ἐν τούτοις δὲν ἀναφέρει τὸν Μαχάονα, δι' ὃν ἐστάλη (Λ 611έξ.).

28. ἱητροί] ὄρα N 213. Τὸν Εὐρύπυλον ὅμως ὁ Πάτροκλος περιποιήθη Λ 828, 844έξ. O 393έξ.

29. ἀκειόμενοι = προσπαθοῦντες νὰ θεραπεύσωσι. ἀκέομαι, ἀκειόμαι. Γρ. 19, α'. — σὺ δὲ] ὁ Πάτροκλος δὲν ἐνδιατρίβει εἰς τὰς ἐπειτα βαρύτερας συμφορὰς τῶν Ἀχαιῶν, ἀλλὰ ταχὺς εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀπασχολούσαν μάλιστα αὐτὸν ἐπιθυμίαν. — ἀμήχανος] ἀπρόσιτος εἰς παρακλήσεις καὶ προτροπὰς, ἄκαμπτος, ὄρα K 164. — ἔπλευ] ἀόρ. τοῦ πέλομαι.

30. ἐμέ] ἐπιτείνεται ὑπὸ τοῦ γε κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Ἀχιλλεῦ. — οὗτός γε] ἐντόνως καὶ μετὰ πάθους

λέγεται : τοιοῦτος ἀδιάλλακτος. Δύο γε ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει. ὄρα E 258.

31. αἶναρέτη] ἐπιφωνηματικὴ κλητικὴ τοῦ αἶναρέτης. Ἐδῶ μόνον ἀπαντᾷ. Τὸ πάθος τοῦ λέγοντος ἔπλασε τὴν λέξιν. Διατελεῖ ἐν στενῇ σχέσει πρὸς τὰ ἡγούμενα· ἀναπτύσσεται δ' ὑπὸ τῶν ἐπομένων. = εἰς αἰὸν χρώμενε τῇ ἀρετῇ, εἰς ὀλεθρον, οὐκ εἰς σωτηρίαν, ἐπὶ κακῶ τῇ ἀρετῇ ἔχων, διὰ κακὸν ἀνδρείς· διότι διὰ τὴν ἀδιάλλακτον ὀργὴν του δὲν καρποῦνται τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ οἱ συμπολίται. — τί] σύστοιχον ἀντικ.. — ἄλλος] ἐκτός σου. πρὸβλ. Λ 762 «αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἦς ἀρετῆς ἀπονήσεται». — ὀνήσεται] μέλλ. τοῦ ὀνίναμαι. = θ' ἀπολαύση, θὰ χαρῇ. — Ἡ ἔννοια : ἡ ἀνδρεία σου δὲν ὠφελεῖ οὔτε τοὺς νῦν, ἀφοῦ ἀφίνεις αὐτοὺς νὰ χάνωνται, οὔτε τοὺς μεταγενεστέρους, οἱ ὅποιοι οὐδὲν καλὸν περὶ σοῦ θὰ μάθωσι. Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι διὰ τὸν Ἀχιλλεῦ ἰσχυρὸν κέντρον.

33. οὐκ ἄρα ἦρ] πολλὴν δύναμιν ἔχει ἢ ἄρνηςις προτεταγμένη. Ὅρα ἐν Θ 163 σημειώσιν εἰς «ἀρα τέτυξο».

- οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτη θάλασσα
 35 πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπνήης.
 εἰ δέ τινα φρεσὶ σῆσι θεοπροπίνν ἄλεείνεις,
 καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὄχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
 Μυρμιδόνων, ἣν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
 40 ὁδὸς δέ μοι ὄμουν τὰ σά τεύχεα θωρηχθῆναι,
 αἶ κέ με σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν.
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 ῥεῖα δέ κ' ἀκυῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῆ
 45 ὄσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων».

ὡς φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
 οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
 τὸν δὲ μέγ' ὄχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 «ὦ μοι διογενὲς Πατρόκλεις, οἶον ἔειπες.

- 50 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἣν τινα οἶδα,
 οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·

34. Ἄν τις εἰκάσῃ ἐκ τῆς σκληρ-
 ρότητός σου, θὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ θά-
 λασσα ἢ πέτρα σ' ἐγέννησε. Τοῦτο
 πολλοὶ ἐμιμήθησαν Βιργ. Αἰν. IV
 365. Εὐριπ. Βακχ. 988. Ὀβιδ. Με-
 ταμ. VIII, 420. — γλαυκὴ] στιλ-
 πνή, λάμπουσα. πρβλ. τὸ γλαυκῶ-
 πης. Τοιαύτη εἶναι, ὅταν ἡσυχάζῃ
 καὶ ἀκίνητῇ· διὸ χρησιμεύει ὡς εἰ-
 κῶν ἀναισθησίας.

36-45=Λ 794-803 μὲ μικρὰς ἀ-
 νακαίας μεταβολάς.

40. ὄμουν] εἰς τοὺς ὄμους ἐστε-
 ρεοῦτο ὁ θώραξ, καὶ ἐξηρτᾶτο ὁ τε-
 λαμών καὶ τὸ ξίφος. Ἐξαρτᾶται ἐκ
 τοῦ θωρηχθῆναι, ὅπως 64 αἴμοιοι
 δῦθι. Ο 474.—τεύχεα] ἀντικ. τοῦ
 ὁδός.—θωρηχθῆναι] σκοπὸν δηλοῖ.
 Ὅρα Α 226.

41. Κατὰ ταῦτα ἡ περικεφαλαία
 ἐκάλυπτε τὸ πλεῖστον τοῦ προσώ-
 που· διὸ οἱ πολεμιστὰι ἐν τῇ μάχῃ
 ἐγνώριζον ἀλλήλους ἐκ γνωρισμά-

των ἐξωτερικῶν λ.χ. ἐκ τῶν ὄπλων
 ἢ ἐκ τῶν ἵππων.

46. ἔμελλεν] ὄρα Β 36.

47. οἶ αὐτῷ] μετὰ πολλῆς ἐμ-
 φάσεως λέγεται, διὸ καὶ ἐν προε-
 χούσῃ τοῦ στίχου θέσει ἐτέθη. —
 κακὸν] ἀντίθεσιν ἀποτελεῖ πρὸς τὸ
 λιτέσθαι. ὄρα 494.—λιτέσθαι] ἀπαρ-
 ἄορίστου τοῦ λίσσομαι. Δὲν ἀναφέ-
 ρεται εἰς τὸ παρελθόν, ἀλλὰ κεῖται
 ἄνευ χρονικῆς ἀναφορᾶς τὴν πρᾶξιν
 ἀπλῶς δηλών.

48-101. Ὁ Ἀχιλλεὺς εἰσακούει
 τὴν παράκλησιν τοῦ Πατρόκλου.
 παρέχει δ' αὐτῷ ὀδηγίας τινάς.

48. ὄχθήσας] ὄρα Δ 30. Ἦγανά-
 κτησεν ὁ Ἀχιλλεὺς διὰ τὴν ἐν 36
 εἶξ. εἰκασίαν.

50. θεοπροπίης] ὄρα Ζ 438.—
 ἐμπάζομαι] μόνον ἐνεστ. καὶ παρτα.
 ὑπάρχει=φροντίζω, μοι μέλει περί-
 τινος.

51. ἐπέφραδε] ἐνοεῖται: θεοπρο-

ἀλλὰ τόδ' αἶνον ἄχος καρδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 ὀπλότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλησιν ἀμέρσαι,
 καὶ γέρας ἄψ ἀφελέσθαι, ὃ τε κράτει προβεβήκη·
 55 αἶνον ἄχος τό μοί ἔστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῶ.
 κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἴες Ἀχαιῶν,
 δουρὶ δ' ἐμῶ κτεάτισσα πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
 τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 60 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 ἀσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦ τοι ἔφην γε
 οὐ πρὶν μνηθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὀπότ' ἂν δὴ
 νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὐτὴ τε πτόλεμός τε.
 τύνη δ' ὦμουν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,

πίην. Ἀόρ. τοῦ φράζω. Καὶ ὅμως ἐν I 410 ἐξ. ἀναφέρει ὁ Ἀχιλλεὺς τοιαύτην τῆς μητρὸς ἀνακοίνωσιν.

52=Θ 147.

53. τὸν ὁμοῖον] τὸν ἴσον κατὰ τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν τάξιν. Τὸ ἄρθρον ἔχει γενικὴν σημασίαν.—ἐθέλησιν]=ἀποτολμᾶ. B 247, E 441, H 111.—ἀμέρσαι = ἄμοιρον ποιῆσαι, στερεῆσαι. Ἀόρ. τοῦ ἀμέρδω, ὃ ἐκ ῥίζης μερ μέρος.

54. καί... ἀφελέσθαι] ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν ἔμμενον αὐτοῦ ὄργην δικαιολογεῖ διὰ γενικοῦ ἀξιώματος 52 ἐξ. Ἐνταῦθα ὅμως ἀναπτύσσων τὸ ἀμέρσαι σαφῶς ἀναφέρεται εἰς τὴν αὐτοῦ περίστασιν.—ὃ τε=ὅς τε.—ὅτε προβεβήκη] λείπει ὁ ἄρ. ὅρα I 592.—κράτει προβεβήκη = ἦναι κατὰ τὴν δύναμιν προχωρημένος, ἦναι ὑπέρτερος. πρβλ. A 281.

55. τὸ] ἀναφέρεται εἰς τὸ γέρας ἀφελέσθαι (54), ἀναπτύσσεται δὲ καὶ ἐν τοῖς 56 ἐξ.—πάθον ἄλγεα] ἐννοεῖ τοὺς κόπους καὶ κινδύνους τοῦ πολέμου.

56. Ἀσύνδετος ἐπεξήγησις, δι' ἧς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκθέτει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ περίστασιν.—κούρην] μετ' ἐμφάσεως προετάχθη, ἐν δὲ 58 ἐ-

παναλαμβάνεται διὰ τοῦ τήν.

57. κτεάτισσα] τοῦ κτεατίζω. ὅρα E 154.—πόλιν] τὴν Λυρνησσόν. B 690.—εὐτείχεα] ἀνωμάλως ἐτονίσθη ἡ αἰτιατικὴ τοῦ εὐτειχεῖς.

59=I 648.—ὡς εἶ=ὡς ἀφείλετο, εἰ ἀφείλετο. Ἐκ τῶν ἀψείλετο (58) ἐννοοῦμεν τὸ ἀφείλετο, ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται τὸ μετανάστην.

60. προτετύχθαι] ἀπαρ. τοῦ προτέτυγμαί παθ. παρακ. τοῦ προτεύχω. = νὰ ἦναι προγεγενημένα παρελθόντα. Ἡ πρὸ ἐπιτείνει.—ἐάσομεν=ἐάσωμεν.—οὐδ' ἄρα...] διὰ τούτων ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν προτέραν αὐτοῦ γνώμην διορθώνει κατὰ τὴν νῦν ἀπόφασίν του.

61. ἀσπερχές] Δ 32.—ἔφην] ἐπιτείνεται ὑπὸ τοῦ γε κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἄρτι ἐκφρασθεῖσαν γνώμην, τὴν νῦν γενομένην ἀπόφασιν. Ἀναφέρεται εἰς τὰ ἐν I 650 ἐξ. πρὸς τοὺς πρέσβεις εἰρημένα.

62. μνηθμὸν=μῆτιν, ὄργην.—ἀλλ' ὀπότ' ἄρ] μετὰ τὸ οὐ πρὶν περιεμένετο πρὶν μετ' ὑποτακτικῆς· ἀλλ' ἐν τῇ ζωηρότητι τοῦ λόγου μετεβλήθη ἡ σύνταξις.

63. αὐτῇ] ὅρα Δ 328.

64. τύνη] Γρ. 9, α'.—ὦμουν]

65 ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι,
 εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέθηκε
 νηυσὶν ἐπικρατέως, οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 κεκλίεται χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 [Ἄργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέθηκε
 70 θάρσυνος. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσοισι μέτωπον
 ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 ἦπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομῆδεος ἐν παλάμῃσι
 75 μαίνεται ἐγχείη Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι·

δοτικῇ δυϊκοῦ.

65. *Μυρμιδόνεσσι*] ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἄρχε, (ᾄρα I 69). = κάμνε διὰ τοῦς Μυρμ. ἀρχὴν τῆς μάχης, προπορεύου, ὁδῆγει τοὺς Μ. εἰς τὴν μάχην.

66εξ. Ὁ Ἀχιλλεύς ἐν τούτοις ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἐν 62 ἐξ. δέχεται, ὅτι ἢ ἐν A 409εξ. ἐπιθυμία του ἔχει ἐκπληρωθῆ· ὅστε δὲν χάνει εἰσακούων τὴν παράκλησιν τοῦ Πατρόκλου.—εἰ δὴ] ἀφοῦ ἤδη. Ὅρα A 61.—*κυάνεον*] τὸ πολυάριθμον καὶ τὴν πυκνότητα τοῦ στίφους δηλοῖ. ᾄρα Δ 282.—*νέφος*] ᾄρα Δ 274.—*ἀμφιβέθηκε*] ἔχει περίεξ πατήσῃ τ. ἔ. ἔχει περικλείσῃ. Ἀλλαγὸν τὸ ἀμφιβαίνειν μετὰ δοτικῆς εἶναι εὐχρηστον ἐπὶ προστασίας νεκροῦ. B 299, E 477. Ἄλλως λαμβάνει αἰτιατικὴν.

67. *ῥηγμῖνι*] ᾄρα A 437.

68. *κεκλίεται*] ᾄρα O 740. = εἶναι στρωμωμένοι.

69-79. Ταῦτα πρὸς τὴν ἐκ τῶν γεγονότων τῶν τελευταίων ῥαψωδιῶν ἐπέλθοῦσαν κατάστασιν, καθ' ἣν οἱ Τρῶες ἐμάχοντο ἐντὸς τοῦ τείχους περὶ τὰ πλοῖα, δὲν συμφωνοῦσι· διότι τὰ ἐν 69εξ., 73 καὶ μάλιστα τὰ ἐν 78εξ. προϋποθέτουσι μᾶλλον τὴν

ἐν τέλει τῆς ῥαψωδίας Δ κατάστασιν, καθ' ἣν, ἀφοῦ ἐτραυματίσθησαν Ἀγαμέμνων, Διομῆδης καὶ Ὀδυσσεύς, ὁ ἕκτωρ προβαίνει εἰς ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ στρατοπέδου. Διὰ τούτους καὶ δι' ἄλλους λόγους (ᾄρα 72 ἐξ.) ἀπορρίπτονται οἱ στ. 69-79.

69. *ἐπὶ-βέθηκε*] ἔχει ἐπέλθη. Μόνον ἐδῶ ἔχει τὴν σημασίαν ταύτην.

70. *μέτωπον*] τὸ πρόσθιον μέρος. Τοῦτο ἀναφέρει, διότι ἦρωσ, οἷος ὁ Ἀχιλλεύς, μόνον αὐτὸ ἔχει ἐστραμμένον πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ δεικνύει εἰς αὐτούς.

71. *τάχα ...*] ἀσύνδετος ἀντίθεσις.—*ἐναύλους*] ἀλλαγῶν σημαίνει χειμάρρους, ἐδῶ τάφρους, χανδάκια.

72εξ. *εἰ... εἰδείη*] ταῦτα δὲν συμφωνοῦσι πρὸς τὴν ἐν I ἀπόπειραν διαλλαγῆς.—*ἦπια εἰδείη*] ἤθελεν ἔχη φιλικὰ αἰσθήματα, ἤθελεν εἶναι φιλίως διατεθειμένος.—*νῦν δὲ*] εἰσάγει τὴν πραγματικότητα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἡγούμενα.—*στρατὸν*] μὲ τοπικὴν ἔννοιαν κεῖται. = στρατόπεδον.

75. *μαίνεται ἐγχείη*] ᾄρα Θ 411.—*ἀπὸ-ἀμῦναι*] μόνον ἐδῶ καὶ ἐν 80 ἔχει γενικὴν, ἀλλαγῶν δὲ δοτικὴν. Τὸ ἀπλοῦν ἀμύνειν συχνότερον λαμ-

οὐδέ πω Ἀτρείδew ὅπως ἔκλυον αὐδῆσαντος
 ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι
 Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται, οἱ δ' ἀλαλητῶ
 πᾶν πεδίον κατέχουσι μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς].
 80 ἀλλὰ καὶ ὧς Πάτροκλε νεῶν ἀπὸ λιογὸν ἀμύνων
 ἔμπες' ἐπικρατέως, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
 νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλωνται.
 πείθεο δ' ὧς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
 [ὧς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 85 πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
 ἄψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν].
 ἐκ νηῶν ἐλάσας ἰέναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
 δῶν κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 μὴ σὺ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν

βάνει γενικήν, Δ 11, Μ 403, Ο 731.

76. Ἀτρείδew αὐδῆσ.] ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ ὀπός. Ἐνταῦθα τὸ αὐδῆσιν δηλοῖ πολεμικὴν κραυγὴν, πολεμικὰς διαταγὰς.—ὀπός] ὄραΚ512.

77. ἐκ κεφαλῆς] ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἐννοουμένου δὲ ὑποκειμένου τοῦ περιάγνυται.

78. περιάγνυται] πείριξ ἀντανακλάται, περιηχεῖ, πείριξ ἀντηχεῖ.

79. νικῶντες] ἔχει σημασίαν παρακειμένου: ὄντες νικηταί.

80. καὶ ὧς] καὶ οὕτως, καὶ μόλα ταῦτα. Δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τι τῶν ἡγουμένων· διότι ἡ παρενθήκη 69 ἕως 79 κατέστρεψε τὴν συνέχειαν.—ἀμύνω] ἐνεστώσ ἀποπειρας.

81. ἔμπεςε] δηλ. Τρωσίν.—πέσε ἐπάνω τους, ῥίξου τους.—πυρὸς] μεριστικὴ γενική. ὄρα Β 415, Ζ331.

83. μύθου τέλος] πρβλ. Ι 56.== τὸ τέλος τοῦ λόγου μου, τῆς παραγγελίας μου, τ. ἔ. μέχρι τίνος αὐτὴ ἐκτείνεται.

84-86. Καὶ οἱ στίχοι οὗτοι θεωροῦνται οὐχὶ γνήσιοι· διότι ἐν τῇ βαρφαδίᾳ Ι ἐγένετο εἰς τὸν Ἀχιλλεὺς πρότασις ἀποδόσεως τῆς Βρισηίδος

καὶ προσηγήθησαν καὶ ἄλλα πολλὰ δῶρα, καὶ διότι κακῶς καταστρέφεται ἡ συνέχεια τῶν στ. 83 καὶ 87.

84. ἄρῃαι] ὄρα Ι 124.

85. ἀτὰρ...] ταῦτα ἀναπτύσσει τὴν ἡγουμένην πρότασιν.—οἱ] οἱ Δαναοί.

86. ἀπονάσσωσιν] ἀφρ. μεταβατικὸς τοῦ ἀποναίω. = ἀποδώσωσι, στείλωσιν ὀπίσω, κυρίως = ἀποικίσωσι.—ποτὶ δέ=καὶ προσέτι.—πόρωσιν] τοῦ ἔπορον. ὄρα Α 72.

87. ἐλάσας] δηλ. τοὺς Τρῶας.—ἰέναι] ἀντὶ προστακτικῆς κείται.—αὖ] πάλιν, δηλ. μετὰ τὴν ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἐκδίωξιν τῶν Τρῶων.
 88. κῦδος ἀρέσθαι] τὴν μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν πλοίων περαιτέρω δόξαν ἐννοεῖ.

89. σὺ] ἐπιτείνεται ὑπὸ τοῦ γέ, ἵνα ἐντονωτέρα γείνη ἡ παρακείμεσις.—λιλαίεσθαι] ἀντὶ προστακτικῆς κείται. ὄρα Γ 133, Δ 465.—πολεμίζειν] δὲν ἐννοεῖ ἀπλῶς μάχην· διότι καὶ ἡ ἐκ τῶν πλοίων ἐξέλασις ἀπῆτει μάχην. ἀλλ' ἐννοεῖ νῆ μὴ ἐξακολουθῆ μετὰ τὴν ἐξέλασιν νῆ μάχῃται.

90 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις·
 μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δημοτῆτι,
 Τρῶας ἐναϊρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν,
 μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετῶν
 ἐμβήη· μάλα τούς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 95 ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι
 θήης, τοὺς δέ τ' εἶαν πεδίον κάτα δημορίασθαι.
 [αἶ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίην καὶ Ἀπολλῶν
 μῦτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασι,
 μῦτε τις Ἀργείων, νῶν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον,
 100 ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν]»
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·

90. ἀτιμότερον] παρὰ ἂν ἀκολουθῆσης τὴν συμβουλήν. ὄρα Α 32. Μετ' ἐμφάσεως προετάχθη· ἀντὶ τὰ μοι κάμης τιμῆν, μᾶλλον θὰ με κάμης περιφρονημένον· διότι τότε οἱ Ἀχαιοὶ δὲν θὰ εἶχον ἀνάγκην τοῦ Ἀχιλλέως. ἂν ὅμως ὁ Πάτροκλος περιωρίζετο εἰς μόνην τὴν ἐξέλασιν, οἱ Ἀχαιοὶ συνειδότες τὴν ἀνεπάρκειαν αὐτῶν πᾶσαν ἱκανοποίησιν θὰ παρεῖχον τῷ Ἀχιλλεῖ. — θὰ μοῦ ἐλαττώσης τὴν τιμῆν. — δὲ = γὰρ.

91. μηδὲ] συνδέσει τὸ ἡγεμονεύειν, πρὸς τὸ *λιλαίεσθαι* (89). — ἐπαγαλλόμενος] μόνον ἐδῶ ἀπαντᾷ. Εἶναι ἐπιτεταμένον ἀγάλλομαι. — ὑπερηφανεύομαι διὰ τι, χαίρω μετ' ὑπερηφανείας ἐπί τινι. Εἶναι αἰτιολογικός προσδιορισμὸς τοῦ ἡγεμονεύειν, τὸ δὲ ἐναϊρόμενος τροπικός.

92. ἐναϊρῶ, ἐναϊρομαι = φονεύω. ὄρα Α 191. — ἡγεμονεύειν] ἀντὶ προστακτικῆς κεῖται. Ἐννοεῖται: *λαῶς*.

93. μή] παραίνεσιν περιέχει. — τις θεῶν] ὅπως καὶ συνέβη· διότι ἐπενέβη ὁ Ἀπόλλων. — ἀπ' Οὐλύμποιο] προσδιορισμὸς τοῦ ἐμβήη.

94. ἐμβήη] Γρ. 16, 6'. — ἐμποδῶν στῆ, ἐναντιώσηται.

95. τρωπᾶσθαι] ἀντὶ προστακτ.

κεῖται. ὄρα Α 471 ἐξ. Ἀντιτίθεται πρὸς τὸ *λιλαίεσθαι πολεμίζειν* (89) καὶ πρὸς τὸ ἡγεμονεύειν (92). — φάος] ὄρα Ζ 6. — ἐν νήεσσι] ἐν τῷ ναυτικῷ στρατοπέδῳ. Τοῦτο εἶναι τὸ σπουδαῖον ἐνταῦθα καὶ ἀντιτίθεται πρὸς τὸ πεδίον κάτα (96).

96. τοὺς] Τρῶας Ἀχαιοὺς. — δημορίασθαι = ἐρίζειν. δῆρις = ἔρις.

97-100. Ὁμοφώνως ἀπέριπτον οἱ ἀρχαῖοι τοὺς στίχους τούτους διὰ τὸ ἀπρεπὲς περιεχόμενον αὐτῶν, καὶ διότι ἐπικαλεῖται τὸν Ἀπόλλωνα, ὃν ἐν 94 παριστᾷ φίλον τῶν Τρώων.

97 = Β 371.

99. νῶν] δοτικὴ τῆς ἀναφορᾶς: δι' ἡμᾶς, ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς. — ἐκδύμεν] εὐκτικὴ τοῦ ἐξέδον ἀντὶ τοῦ ἐκδύμεν. Γρ. 11, ιδ'. Μόνον ἐνταῦθα κεῖται μετ' αἰτιατικῆς.

100. ἱερὰ = ἰσχυρά. ὄρα Δ 378. — κρήδεμνα] μεταφορικῶς οὕτω τὰ τεῖχη λέγονται. πρβλ. ἀπολίων κατέλυσε κάρηνα» Β 117.

101 = Ε 274.

102-123. Ὁ Ἐκτωρ ἀποκόπτει τὴν αἰχμὴν τοῦ δόρατος τοῦ Διάρτος, ὅστος ὑποχωρεῖ, οἱ Τρῶες ἐμβάλλουσι πῦρ εἰς τὸ πλοῖον.

102 = Ο 727. Ἡ διήγησις ἐπα-

- δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγανοὶ
 βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαιεὴν
 105 πῆληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε, βάλλετο δ' αἰεὶ
 κὰπ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερόν ὄμον ἔκαμνεν
 ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδὲ δύναντο
 ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 αἰεὶ δ' ἀργαλέω ἔχετ' ἄσθματι, κὰδ δέ οἱ ἰδρῶς
 110 πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδὲ πη εἶχεν
 ἀμπνεῦσαι· πάντη δὲ κακὸν κακῶ ἐσθήρικτο.
 ἔσπετε νῦν μοι μουσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχυ παραστάς
 115 πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν,
 ἀντικρὺς δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 πῆλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ

νέρχεται εἰς τὴν ἐν τέλει τῆς ῥαψω-
 δίας Ὁ περὶ τὸ πλοῖον τοῦ Πρωτε-
 σιλάου μάχην. Ἄλλ' ἢ ἐνταῦθα κα-
 τάστασις διαφέρει ὀλίγον τῆς ἐκεῖ·
 διότι, ἐνῶ ἐκεῖ ὁ Αἴας ἦτο ἐπὶ τοῦ
 πλοίου (Ὁ 729), ἐνταῦθα εἶναι χα-
 μαί· πρβλ. 114 «ἄγχυ παραστάς»
 καὶ 122. Ἐπίσης ὁ Ἐκτωρ ἐνταῦθα
 δὲν ἔχει τὴν ἐκεῖ θέσιν (Ὁ 704, 716).

103. Ἀσύνδετος ἐπεξήγησις.

104. περὶ κροτάφοισι] ἀνήκει εἰς
 τὸ καναχὴν ἔχε.

105. καναχὴν ἔχε = κανάχιζε.
 οὕτως ἐν Σ 495 «βοὴν ἔχον» = ἐ-
 βόων.—βάλλετο] ὑποκείμεν. πῆληξ.

106. κὰπ] Γρ. 17, β'.—φάλαρα]
 ὄρα Ε 743.

187. ἔμπεδον=στερεά, ἀσάλευ-
 τα. ὄρα Δ 314.—αἰόλον] στιλπνόν,
 ποικίλον. ὄρα Ε 707, Δ 186.

108. ἀμφ' αὐτῷ] ἀμφὶ τῷ Αἴ-
 αντι, περὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ. — πελε-
 μίξαι] τοῦ πελεμίξαι. ὄρα Δ. 535.
 Ἐννοεῖται ἀντικ: σάκος—ἐρείδον-
 τες]=ἠθοῦντες, πιέζοντες. Ἄντικ:
 σάκος.

109. κὰδ δὲ] Γρ. 17 β'.

110. πολλὰς] κατηγορούμενον.

111 ἀμπνεῦσαι] ἀντὶ ἀναπνεῦ-
 σαι.—ἐσθήρικτο]=εἶχε στηριχθῆ,
 σωρευθῆ, ἠκολούθει.

112=B 484.

113. Περὶ τοῦ πληθυντικοῦ ρη-
 σὶν ὄρα Ὁ 731.

114. δόρυ μείλινον] δὲν ἐννοεῖ-
 ται πλέον τὸ ἐν Ὁ 677 ξυστόν γαύ-
 μαχον.

115. ἄορι] ὄνομα: ἄορ. ὄρα Κ 484.
 —αἰχμῆς] ἐκ τοῦ ὀπισθεν ἐξαρτά-
 ται.—καυλόν] ὄρα Ν 162.

116. ἀντικρὺ καὶ ἀντικρὺς κατὰ
 τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου.—ἀπάραξε]
 τοῦ ἀπαράσσω. Ἄντικείμεν: δόρυ.—
 τὸ μὲν...] ἀσύνδετος ἀνάπτυξις τοῦ
 ἀποτελέσματος τοῦ ἀπάραξε.—τὸ
 μὲν] δηλ. τὸ ἀπομείναν εἰς τὰς χεῖ-
 ρας αὐτοῦ ξύλον.

117. πῆλε] ἄορ. τοῦ πάλλω. Ὁ
 Αἴας δὲν ἐνόησεν ἀμέσως τὸ ἀπο-
 τέλεσμα τοῦ κτυπήματος τοῦ Ἐ-
 κτορος· διὸ ἐκ νέου ἀνέσεισε τὸ δόρυ.
 —αὐτῶς] ἔτσι (ἄνευ αἰχμῆς), μα-

αἶχμῃ χαλκείῃ χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.

γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε,
 120 ἔργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κεῖρε
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 νηὶ θοῆ· τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.

ὣς τὴν μὲν πρυμνὴν πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 125 μῆρῶ πληξάμενος Πατροκλῆα προσέειπεν·
 «ὄρσοο διογενὲς Πατρόκλεις, ἰπποκέλευθε,—
 λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δνίοιο ἰωήν,—
 μὴ δὴ νῆας ἔλωσι καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται·
 δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω».

ταίως.—κόλον δόρυ] κατηγορούμενον τοῦ τὸ (116)—ἀπ' αὐτοῦ] ἀπὸ τοῦ Αἴαντος.

119. ῥίγησεν] δηλοῖ δευτερεύουσαν περίστασιν τοῦ γνῶ καὶ ἔπρεπε νὰ ᾔηαι ὑποτελὲς εἰς αὐτό: ῥιγῆσας. Ἐξηνέχθη ὁμως κατὰ παράταξιν καὶ ὡς παρένθεσις ἐνεβλήθη μεταξύ τοῦ γνῶ καὶ τοῦ ἀντικειμένου, 120.

120. ἔργα θεῶν] ἀναπτύσσεται ὑπὸ τῆς ἐπομένης προτάσεως. Καθ' Ὁμηρον ἀνευ θείας βοήθειας δὲν θὰ κατώρθωνεν ὁ Ἐκτωρ τὸ ἐν 116 κατώρθωμα. ὄρα Γ 380.—δ=δτι.—ἐπὶ μῆδεα κεῖρε] ὄρα Ο 467.—μῆδεα] — τὰ τῶν Ἀχαιῶν βουλευμάτα.

121. Μετὰ τὸ θεῶν (120) ἐνταῦθα λέγει Ζεὺς. ὄρα Ρ 515.

122. χάζετο = ὑπεχώρει κατ' ὀλίγον.—ἐκ βελέων] ἐκτὸς βολῆς βέλους, ἐκτὸς βολῆς τόξου.

123. κατα-κέχυτο] ὑπερσυντ. δηλῶν ταχέϊαν τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ πυρός. ὄρα Γ 358. Διὰ τὴν κατὰ ἔλαβε γενικήν: τῆς. = ἀμέσως ἐχύθη, ἐξηπλώθη ἐπάνω εἰς αὐτήν.—ἀσβέστη] Γρ. 6, γ'.

124-156. Ὁ Ἀχιλλεὺς προτρέπει τὸν Πατροκλῆα νὰ σπεύσῃ, καὶ

ἐνθ' οὗτος ὀπλίζεται, ἐκεῖνος παρατάσσει τοὺς Μυρμιδόνας. ἔπειτα εὐχεται εἰς τὸν Δία νὰ δώσῃ νίκην εἰς τὸν Πατροκλῆα καὶ ἐπάνοδον.

124. τῆρ] τὴν αὐτῶν. Τὸ πρυμνὴν εἶναι κατηγ. αὐτοῦ.—τὸ ἔσχατον, τὸ ὀπισθεν μέρος αὐτῆς.—ἄμφεπε] ἡσχολεῖτο μέ, ἦτο περίε, περιέβαλλε.

125. μῆρῶ πληξ.] ὄρα Μ 162.

126. ὄρσοο] προστ. τοῦ μικτοῦ ἄορ. ὠρσομένη τοῦ ὄρρνμαι, ὅπως δύσεο 129 τοῦ ἐδνσομένη. — ἰπποκέλευθε = ἐφ' ἵππων ποιούμενε τὴν κέλευθον, ἰππόμαχε, ἀρματηλάτα.

127. Ταῦτα παρενθετικῶς κείνται μεταξύ τῶν ἐν 126 καὶ τῶν ἐν 128, περιέχουσι δὲ τὴν αἰτίαν τῆς ἐν 126 παρακελεύσεως. — ἰωήρ] κυρίως = πνοή, φύσημα. Μετὰ τοῦ πυρός ὁμως σημαίνει: σπινθηροβολίαν.

128. οὐκέτι] δὲν εἶπε μηκέτι· διότι ἡ ἄρρησις καὶ τὸ φυκτὰ μίαν ἔννοιαν ἀποτελοῦσι.—φυκτὰ] ἐπίθ. οὐσιαστικῶμενον. = φύξις, πηθανότητες πρὸς φυγήν, τρόποι φυγῆς, σωτηρία. οὕτως «οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλωνται» υ 223. ὄρα Ξ 98, Ν 726.

129. δύσεο] ἀτύνδεται συμπεράσμα ἀναπτύσσον τὸ γενικὸν ὄρσοο 126.—θᾶσσον] Δ 64.—κε ἀγείρω]

- 130 ὣς φάτο, Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νόροπι χαλκῶ.
κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκε
καλὰς ἀργυρείοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρακα περὶ στήθεσιν ἔδυνε
ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
- 135 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὄμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον
χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν
ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει.
- 140 ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
βριθὺ μέγα στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
- 145 ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνῦμεν ἄνωγε,
τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξίνωρα τίε μάλιστα,
πιστότατος δὲ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μεῖναι ὀμοκλήν.

ὑποτακτικῆ. ἴσονται πρὸς μέλλοντα.
ὄρα Z 459.

130=H 206.

131-133 = Γ 330 - 332. Περιε-
βάλλοντο τὰς κνημίδας πρῶτον καὶ
ἔπειτα τὸν θώρακα· διότι ὁ τεθωρα-
κισμένος ἦτο δύσκολον νὰ σκύψῃ.

134. *ποικίλον*] N 181.—*ἀστε-
ρόεντα*] ἐπιθετον τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ
δὲ θώρακος μόνον ἐνταῦθα.—*κατά-
στρος*, ἔχων ἀστεροειδῆ κοσμήματα.
135-139 = Γ 334-338.

139. *ἀλκιμα δοῦρε*] ὄρα Λ 43.

140. *οἶον*] μόνον ἐκ τῶν τοῦ Ἀ-
χιλλεύος ὀπλων. Ὡστε τὰ ἐν 139
δύο δόρατα ἦσαν τοῦ Πατρόκλου οὐχὶ
τοῦ Ἀχιλλεύος.

141. *βριθὸν μέγα στιβ.* = E 746.

142. *πῆλαι*] 117.

143. *Πηλιάδα*] ἐξηγεῖται ὑπὸ τῶν:
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, 144.—*πόρε*]

τοῦτο συνέβη κατὰ τὰ Κύπρια ἔπη,
ὅτι ὁ Πηλεὺς ἐνυμφεῦτο τὴν Θέ-
τιν. τότε καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐδώρησεν
αὐτῷ τοὺς ἵππους (149) καὶ οἱ ἄλ-
λοι θεοὶ ἄλλα δῶρα, Σ 84 ἐξ.—*πόρε*
Χείρων] ὄρα Δ 219.

144. *φόνον*] ἐδῶ σημαίνει: φο-
νικὸν ὄργανον.

145. *ζευγνῦμεν*] ἐξετάθη τὸ ν.
πρβλ. *δαινῦ' ἦ* θ 243, *τιθήμερον* K 34.

146. *ῥηξίνωρα*] ὄρα Η 228, Θ 114.

147. *πιστότατος*] ἀξιοπιστότατος.
Ἐλαβεν ἀπαρέμφατον ἀναφορᾶς:
μεῖναι ὀμοκλήν—νὰ περιμεῖνῃ τὴν
προσφώνησιν, νὰ περιμεῖνῃ τὴν δια-
ταγὴν ὡς ἡνίοχος, ἰδίως ὅτε ὁ μα-
χητῆς ἄφιεν τὸ ἄρμα, ἵνα πεζὸς πο-
λεμήσῃ. τότε ὁ ἡνίοχος ὤφειλεν ὀ-
πισθεν τῶν τάξεων μετὰ τὸ ἄρμα νὰ
ἦναι ἑτοιμος, ἵνα ἐν ἀνάγκῃ ἀνα-
λάβῃ αὐτόν.—*δὲ*—γάρ.

- τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὤκέας ἵππους,
 Ξάνθον καὶ Βαλίον, τῷ ἅμα πνοιῆσι πετέσθην,
 150 τοὺς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμω ἄρπυια Ποδάργη,
 βροσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ἰκεανοῖο.
 ἐν δὲ παρηορήσιν ἀμύμονα Πήδασον ἴει,
 τὸν ῥά ποτ' Ἡετίωνος ἑλὼν πόλιν ἦγαγ' Ἀχιλλεὺς,
 ὃς καὶ θνητὸς ἑὼν ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι.
 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιοχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς
 πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δὲ λύκοι ὡς
 ὠμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 οἱ τ' ἔλαφον κεραδὸν μέγαν οὖρresi δηώσαντες
 δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήιον αἵματι φοινόν·

148. καὶ] ἀνήκει εἰς τὸ ὕπαγε. Δηλοὶ συμφωνίαν τῆς ἐνταῦθα πράξεως τοῦ Αὐτομέδοντος πρὸς τὴν ἐν 145 ἐντολήν τοῦ Πατρόκλου.—τῷ] τῷ Πατρόκλῳ.

149. Ξάνθου] ὠνομάσθη οὕτω ἐκ τοῦ ξανθοῦ χρώματος. ὄρα A 409, Δ 491.—Βαλίον] ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαλιδός=παρδαλός, στικτός, ποικίλος.—ἅμα πνοιῆσι] ὄρα M 207.

150. Κατὰ ταῦτα ἡ ταχύτης τῶν δύο ἵππων ὠφείλετο εἰς τὴν καταγωγὴν αὐτῶν.—Ζεφύρω] τῷ ταχυτάτῳ τῶν ἀνέμων. T 415 ἐξ.—ἄρπυια] αἱ ἄρπυιαι παρ' Ὀμήρῳ εἶναι προσωποποιήσεις τῶν ἀρπακτικῶν θελλῶν· δὲν ἔχουσιν ὅμως ἔτι παρ' αὐτῷ ὠρισμένην μορφήν.—Ποδάργη] =πέδας ἀργή. ὄρα Θ 185 ὅπου ἵπποτρις τοῦ Ἐκτορος καλεῖται Πόδαργος.

151. βροσκομένη] ἡ ἄρπυια λοιπὸν Ποδάργη ἐνταῦθα παρίσταται ὡς φορβάς.

152. παρηορήσιν] ὄρα Θ 87. Τὸν παρήγορον ἵππον ὁ Αὐτομέδων ἐνταῦθα παραξενύει οὐχὶ εἰς ἀντικατάστασιν τινος τῶν ἐτέρων φονευθέντος ἢ τραθέντος, διότι οὗτοι ἦσαν ἀθάνατοι, ἀλλ' ἐκ ματαιότητος

πρὸς μεγαλοπρεπεστέραν ἐμφάνισιν.

153. ποτε] ἀναπτύσσεται ὑπὸ τοῦ ἑλὼν.—Ἡετίωνος πόλιν] τὴν Θήβην. A 366, Z 396.

154. δε] συχνά μετ' ἀναφ. πρότασιν ἔρχεται δευτέρα τοιαύτη ἄσυνδετος πρὸς τὴν πρώτην. N 483.—καὶ=καίπερ.—ἔπετο = ἠκολούθει, ἡμιλλᾶτο εἰς τὸν δρόμον, ἦτο ἴσος κατὰ τὴν ταχύτητα.

155. ἐποιοχόμενος] ἀπολύτως κείται.—θώρηξε] διέταξε νὰ ὀπλισθῶσι. Ἐπειδὴ σημαίνει ὀπλιζειν ἐν γένει (ὄρα B 273) καὶ ὄχι μόνον θωρακίζειν, ἔλαβε τὸ σὺν τεύχεσιν.

156. πάντας ἀνὰ κλισίας] ὁμοῦ ληπτέον ταῦτα.—οἱ δὲ] τὸ ῥῆμα τοῦ ὑποκ. τούτου κείται ἐν 166, ἀφοῦ ἐπανελήφθη τὸ ὑποκ. ἐν 164

157. περὶ φρεσὶν] γύρω γύρω εἰς τὰς φρένας, εἰς τὴν ψυχὴν. ὄρα A 342. Πρβλ. περὶ κῆρι Δ 46.

158. οἱ τ'] μετὰ τὴν πρώτην ἀναφ. πρότασιν τὴν γενικῶς τοὺς λύκους χαρακτηρίζουσιν, ἡ δευτέρα αὕτη ἐκφέρει τὴν κατάστασιν, ἐν ἣ πρέπει νὰ ἐνοησῶμεν αὐτούς.

159. παρήιοι] ὁ ἐνικὸς ἐτέθη περὶ πολλῶν λύκων, ὅπως θυμὸς (162) γαστήρ (163). τούναντίον ἐν 161

- 160 καί τ' ἀγελιδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 λάψοντες γλώσσησιν ἀραιῆσιν μέλαν ὕδωρ
 ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
 στήθεσιν ἄτρομος ἐστί, περιστένεται δέ τε γαστήρ.
 τοῖσι Μυρμιδόνων ἠγίτορες ἠδὲ μέδοντες
 165 ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
 ῥώνοντ'. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήσιος ἴστατ' Ἀχιλλεὺς
 ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσιδιώτας.
 πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεὺς
 ἐς Τροίην ἠγεῖτο διίφιλος· ἐν δὲ ἐκάστη
 170 πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἐταῖροι·
 πέντε δ' ἄρ' ἠγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
 σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἦνασσε.

γλώσσησι.—φοινῶν] μόνον ἐνταῦθα
 ἀπαντᾷ.—φοίνιον, αἱματοχρουν. ὄρα
 M 202.

160. ἴασιν] ἔχει ἐνεστώτος ση-
 μασίαν ἐνταῦθα. N 298. Οἱ πεινα-
 λείοι λύκοι ἔφαγον πολὺ, ἐδίψασαν,
 καὶ ἤδη σπεύδουσιν εἰς τὸ ὕδωρ.—
 ἀπὸ κρήνης] ἀνήκει εἰς τὸ λάψοντες.

161. λάψοντες] τοῦ λάπτω. ὄρα
 Λ 176.—ἀραιῆσι] λεπτός, στενός.
 —μέλαρ] ὄρα I 14.

162. ἄκρον] τὸ ἐπάνω πάνω ὕ-
 δωρ, τὴν ἄκραν, τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ
 ὕδατος, διότι δὲν βυθίζουσιν εἰς τὸ
 ὕδωρ τὴν γλῶσσαν. Ἡ προσθήκη
 τῶν ἐπιθέτων ἄκρον καὶ ἀραιῆσι λίαν
 τιμᾷ τὸ παρατηρητικὸν τοῦ Ὁμή-
 ρου.—φόνον] κεῖται ὡς συγκεκριμέ-
 νον· ὅ,τι ἀγγέλλει τὸν φόνον, τὰ ση-
 μεῖα τοῦ φόνου. Τὸ φόνον αἵματος
 (ὄρα N 271)=ἴχνη φόνου ἐξ αἵμα-
 τος συκείμενα, τ. ἔ. φοινικὸν αἶμα,
 αἱματηρὸν βροῦμα.

163. περιστένεται] μόνον ἐνταῦθα
 ὑπάρχει.—περιστενοχωρεῖται, εἶναι
 λίαν στενὴ ὡς λίαν πεπληρωμένη.
 Παραχωρητικὴ εἶναι ἡ σχέσις αὐτοῦ
 πρὸς τὸ θυμὸς ἀτρομός ἐστί· ἂν καὶ ἡ
 ὑπερπλήρης γαστήρ βαρύνει αὐτούς.

164. τοῖσι] κατηγοροῦμ.—τοιου-
 τοτρόπως. Ἡ παραβολὴ περιέγραψε
 δύο διαδοχικὰς περιστάσεις (158 ἔξ.
 καὶ 160 ἔξ.) ἐξαίρουσα τὴν πρὸς φόν-
 νον δίψαν καὶ τὸ ἄπτωτον θάρρος τῶν
 λύκων· εἰς ταῦτα ἀναφέρεται τὸ τοῖσι.
 —Ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς παραβολῆς
 ἀντὶ τοῦ ἐν 156 γενικοῦ ὑποκειμ. οἱ
 (οἱ Μυρμιδόνες) εἰσάγεται τὸ εἰδι-
 κώτερον ἠγίτορες ἠδὲ μέδοντες.

166. ῥώνοντο] ὄρα Λ 50. Ἀντι-
 στοιχεῖ πρὸς τὸ ἀγελιδὸν ἴασιν
 (160).—ταχέως συνηθροῦζοντο περὶ
 τὸν Πάτροκλον.

167. ἵππους] ἵππους μετὰ πάν-
 των τῶν ἀπαιτουμένων, ἐπομένως=
 ἵππσις.

170. πενήκοντα] τόσους εἶχον
 καὶ τὰ πλοῖα τοῦ Φιλοκτήτου B719.
 τὰ δὲ τῶν Βοιωτῶν (B 510) εἶχον
 120.—ἄνδρες ἐταῖροι] ὁμοῦ ληπτέον
 ταῦτα. Οἱ αὐτοὶ ἦσαν καὶ κωπηλά-
 ται καὶ μαχηταί.—κλήϊσιν=σκαλ-
 μοῖς. ὄρα Θ 239.

171. ποιήσατο] ἔχει σημασίαν
 ὑπερσυντελείου· (εἶχε κάμην) διότι
 ἡ εἰς πέντε τμήματα διαίρεσις ἦτο
 ἀρχαιοτέρα, ὡς φαίνεται ἐν 172.

172. σημαίνειν] ἐκ τοῦ ἠγεμό-

- τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
 υἱὸς Σπερχειοῦ, διπτεὸς ποταμοῖο,
 175 ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
 Σπερχειῶ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῶ εὐνηθεῖσα,
 αὐτὰρ ἐπὶ κλῆσιν Βώρω, Περιήρεος υἱί,
 ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ὅπυιε πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 τῆς δ' ἐτέρης Εὐδώρος ἀρήιος ἠγεμόνευε,
 180 παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλὴ Πολυμήλη,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς ἀργεῖφόντης
 ἠράσατ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 ἐν χορῶ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς.
 αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῶ ἀναβὰς παρελέξατο λάθρη
 185 Ἑρμείας ἀκάκητα, πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἶδν

ρας ποιήσατο ἑξαρτᾶται. δηλοῖ σκοπόν. Διὰ τὴν ἐπομένην ἀντίθεσιν σημαίνει: ἵνα ἄρχωσι τῶν καθ' ἕκαστα τμημάτων.—μέγα (ὄρα Α 78) κρ. ἦρασσε] ἀνωτάτην ἀρχηγίαν δηλοῖ. 173. ἱῆς] Γρ. 8, α'. —στιχὸς] ὄρα Β 92. = στίφους, τμήματος. Βραδύτερον ἐλέγετο: τάξις.—αἰολοθώρηξ] ὄρα Δ 489.

174. διπτεὸς] ἐπίθετον τῶν ποταμῶν, παραγομένων ἐξ ὑετῶν, ἐπομένως προερχομένων ἐκ Διός.

175. Πολυδώρη] ἀδελφὴ τοῦ Ἀχιλλέως. Ἀλλαγὴ δὲν ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Ὅμηρος.

176. ἀκάμας (α, κάμνω) ἐπίθετον τοῦ Ἥλιου (Σ 229, 494) καὶ κάπρου (Π 823), ἐνταῦθα δὲ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος, ὡς ὁ ἥλιος, ἀπαύστως ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον του: ἀκούραστος, ἀπαύστως βέων. Τὸ συνώνυμον ἀκάματος λέγεται περὶ τοῦ πυρός.—γυνὴ θεῶ] τὸ ἀντίθετον «θεὰ βροτῶ εὐνηθεῖσα» Β 891.

177. ἐπὶ κλῆσιν] αἰτιατ. ἀναφορᾶς. = κατ' ὄνομα, κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην, δηλ. οὐχὶ πράγματι. Ὁ Μενέσθιος λοιπὸν ἐθεωρεῖτο υἱὸς τοῦ Βώρου, ἐνῶ ἦτο τοῦ Σπερχειοῦ.—

Βώρω] εἰς τὸ τέκε ἀνήκει.

178. ἀναφανδὸν] εἶναι ἀντίθετον τοῦ λάθρη, 184. — ἀπερείσια] ὄρα Α 13. — ἔδνα] ὄρα Ν 382.

179. τῆς δ' ἐτέρης] = τῆς δευτέρας, δηλ. στιχός.

180. παρθένιος] ὄρα Ζ 24. = ὁ γεννηθεὶς ἐκ νομιζομένης παρθένου φθαρσίτης λαθραῖως. — χορῶ καλή = διαπρέπουσα ἐν τῶ χορευεῖν.

181. κρατὺς = κρατερός, ἰσχυρός. ἀργεῖφόντης] ὄρα Β 103.

182. ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν] ὄρα Μ 442. — μελπομένησιν ἐν χορῶ = ἀδούσαις ἐν χορῶ, χορευούσαις καὶ συγχρόνως ἀδούσαις.

183. χρυσηλακάτος] (ἡλακάτη) = χρυσαῖ βέλη ἔχουσα. Συνεκδοχικῶς τὸ βέλος λέγεται ἡλακάτη, διότι ἐκ καλάμου κατεσκευάζοντο ἀμφοτέρω. — κελαδεινῆς = θούροβος. Οὕτω λέγεται ὡς θεὰ τοῦ κυνηγίου. πρβλ. Ι 547.

184. ὑπερῶ] ὄρα Β 514. — παρελέξατο] μέσος ἀφρ. τοῦ παραλέχω. ὄρα Θ 519.

185. ἀκάκητα = θεραπευτικός, σωτήριος. Προήλθεν ἐκ τοῦ ἄκος ἀκέομαι δι' ἀναδιπλασιασμοῦ.

- Εὐδωρον, περὶ μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητὴν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὸν γε μογοστόκος Εἰλείθια
 ἐξάγαγε πρὸ φώωσδε καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγὰς,
 τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἄκτοριδαο
 190 ἠγάγετο πρὸς δώματ' ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα
 τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν,
 ἀμφαγαπαζόμενος ὡς εἴ θ' ἔδν υἷὸν ἑόντα.
 τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος ἀρήιος ἠγεμόνευε
 Μαίμαλιδος, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν
 195 ἔγγχει μάρνασθαι μετὰ Πηλεΐωνος ἑταῖρον.
 τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἰππηλάτα Φοῖνιξ,
 πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἷος ἀμύμων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντας ἄμ' ἠγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
 στήσεν ἐν κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε·
 200 «Μυρμιδόνες, μὴ τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
 ἄς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσι
 πάνθ' ὑπὸ μνηθμόν, καὶ μ' ἠτιάσθε ἕκαστος·

186. περὶ] ἐπιτίθει το ταχὺν καὶ μαχητὴν. ὄρα Δ 486. — θείειν = θείειν. Προσδιορισμὸς ἀναφορᾶς.

187. μογοστόκος Εἰλ.] ὄρα Δ 270.

188. πρὸ] ἐπίρρημα τόπου = ἐμπρός, εἰς τὰ πρόσω. — αὐγὰς] ὄρα © 480.

189. Ἐχεκλῆος μένος] ὄρα Β 387. — Ἄκτωρ ἦτο καὶ ὁ πάππος τοῦ Πατρόκλου, ὁ πατὴρ τοῦ Μενoitίου.

190. ἠγάγετο = ἠγάγεν ἑαυτῷ ὡς γυναῖκα, ἔλαθεν. — πόρε] εἰς τὸν πενθερόν.

191. τὸν] Πολύδωρον. — Φύλας] ὁ πάππος τοῦ βρέφους. — ἀτίταλλεν] ὄρα Ε 271.

192. ἀμφαγαπαζόμενος] τὸ μέσον ἐδῶ μόνον ἀπαντᾷ τὸ δὲ ἐνεργητικὸν μόνον ἐν Ξ 381. = περιβάλλω δι' ἀγάπης, περιποιούμαι, ὑποδέχομαι. — ὡς εἴ] ὄρα Ε 374, Ι 648.

195. Πηλεΐωνος ἑταῖρον] τὸν Πά-

τροκλον. Ἐν 269 πάντες οἱ Μυρμιδόνες λέγονται ἑταροὶ Ἀχιλλῆος.

196. Φοῖνιξ] Ι 447.

197. Ἀλκιμέδων] ἐν Τ 392 λέγεται Ἀλκιμος.

199. στήσεν ἐν κρίνας = διεκόσμησε, διαχωρίσας παρέταξε. — κρίνας] Β 362. — κρατερὸν... ἔτελλεν] ὄρα Α 25. Ἐδῶ ὁμως τὸ κρατερὸν = ἔντονον. — δὲ] εἶναι ἀποδοτικὸς. ὄρα Ε 439.

200. μὴ] μὲ προστακτικὴν ἀορίστου, Δ 410, Σ 134.

201. ἀπειλεῖτε] παρατακτικὸς.

202. ὑπὸ] μετ' αἰτιατικῆς σπανίως δηλοῖ διάρκειαν χρονικὴν. πάνθ' ὑπὸ μνηθμόν = κατὰ πάντα τὸν τῆς ὀργῆς χρόνον. — καί...] ἐγένετο μετὰ θάσας ἀπὸ τῆς ἀναφ. προτάσεως εἰς κυρίαν πρότασιν. ὄρα Α 79, Μ 229. Ὀμαλώτερον θὰ ἦτο κατὰ μετοχὴν: αἰτιώμενοί με ἕκαστος.

- σχέτλιε Πηλέος υιέ, χόλω ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ,
 νηλεές, ὃς πορὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους·
 205 οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
 αὔτις, ἐπεὶ ῥά τοι ᾧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ·
 ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
 φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἕης τὸ πρὶν γ' ἐράασθε.
 ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω».
- 210 ὣς εἰπὼν ᾧτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 ὣς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρη πυκνοῖσι λίθοισι
 δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων,
 ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 215 ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 ψαῦον δ' ἱπλόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
 νεύοντων· ὣς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι.
 πάντων δὲ προπάρουθε δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο,
 Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἓνα θυμὸν ἔχοντες
 220 πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 βῆ ῥ' ἵμεν ἐς κλισίην, χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέφυγε

203. Ἀποτόμως εἰσάγεται αὐτῇ ἡ ἑμιλία τῶν Μυρμιδόνων. ὄρα Δ 303.—σχέτλιε] Β 412.—Ἐδῶ μὲν χόλος=χολή, ἐν δὲ 206=ὀργή. ὄρα Α 283.—ἄρα] ὅπως εἰκάζουσιν ἐκ τοῦ νῦν τρόπου αὐτοῦ.

204. ἀέκοντας] δηλωτικὸν τοῦ πολεμικοῦ πόθου τῶν Μυρμιδόνων.

207 ἀγειρόμενοι] δηλοῖ τὴν πρᾶξιν κατ' ἐπανάληψιν γενομένην.—θάμ' =θαμά. ὄρα Α 52.—ἐβάζετε] ἔλαβεν αἰτία. προσώπου καὶ αἰτ. πράγματος: ταῦτά με. ὄρα Ι 58.—πέφανται] παρακ. τοῦ φαίνομαι. Η 7.

208. φύλοπις-ιδος. ὄρα Δ 15.—ἕης=ἦς. Γρ. 9, ε'. Μόνον ἐνταῦθα ἀπαντᾷ ὁ τύπος οὗτος.—τὸ πρὶν γε] Ν 105.—ἐράασθε] παρατατ.

209. ἔνθα] παραπέμπει εἰς τὴν ἡγουμένην πρότασιν: νῦν δὲ κτλ.=

τότε, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει.—τις] εἶναι περιεκτικόν: ἕκαστος: Β 382. 210=Ε 470.

211. ἄρθεν] παθ. ἀρρ. τοῦ ἀραρίσκω. ὄρα Α 136.—ἠρμόσθησαν, ἐπυκνώθησαν.

212. ὣς δ' ὅτε] ὄρα Δ 131.—ἀράρη] ἀρρ. ὑποτακτ. τοῦ ἀραρίσκω. Ἐδῶ εἶναι μεταβ., ἐν 214 ἀμεταβ. =συναρμόση, κρίση.

213. ἀλεείνων] ἐνεστ. ἀποπείρας. 215-217=N 131-133.

218. προπάρουθε] τοπικὴν ἔνοιαν ἔχει ἔμπροσθεν.

219. Αὐτομέδων] ὡς ἡνίοχος τοῦ Πατρόκλου.—ἓνα θυμὸν] ὄρα Ν 487.

220. πρόσθεν] ἔμπροσθεν, πρό, ὡς πρόμαχοι.

221. ἵμεν =ἰέναι, τοῦ εἶμι.—χηλοῦ δ' ἀπὸ =ἀπὸ χηλοῦ δέ.—

καλῆς δαιδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐν πλήσασα χιτῶνων
χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων οὕλων τε ταπήτων.

225 ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον. οὐδέ τις ἄλλος
οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθοπα οἶνον,
οὔτε τρω σπένδεσκε θεῶν, ὅτι μὴ Διὶ πατρί.

τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεεῖω
πρῶτον, ἔπειτα δ' ἐνιψ' ὕδατος καλῆσι ῥοῆσι,
230 νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀθύσσατο δ' αἶθοπα οἶνον.
εὐχετ' ἔπειτα στάς μέσῳ ἔρκει, λείβει δὲ οἶνον
οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέρανον·
«Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, Πέλασγικέ, τηλόθι ναῖων,

ἀνάγει] βραχυλογία ἀντι: ἀνοίγων
ἐσήκωσε τὸ πᾶμα.

222. Ἡ Θέτις ἔμενε παρὰ τῷ
Πηλεΐ μέγρι τοῦ εἰς Τροίαν ἀπό-
πλου τοῦ Ἀχιλλέως. ἔκτοτε δὲ διέ-
τριβε πλησίον τοῦ πατρὸς Νηρέως.
πρβλ. Α 358, 396. — ἀργυρόπεζα]
ῥα Α 538.

223. θῆκε] διέταξε νὰ βάλωσι.—
ἄγεσθαι] τελικὴ ἀπαρ.: ἵνα λάβῃ
μεθ' ἑαυτοῦ.

224. ἀνεμοσκεπέης (ἄνεμος, σκέ-
πας) = ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφυλάτ-
των, κατὰ τοῦ ἀνέμου σκεπάζων.
Τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ τὸ ἀλεξάνε-
μος. ξ 529.—οὕλων] ῥα Κ 134.—
τάπητες] μάλλινα σκεπάσματα ἐξα-
πλούμενα ἐπὶ κλινῶν ἢ θρόνων.

225. τετυγμένον = εὖ τετυγμέ-
νον. ῥα Ξ 9.—οὐδέ τις...] ἕτερον
τοῦτο χαρακτηριστικὸν τοῦ δέπας
συνημμένον πρὸς τὸ τετυγμένον.
Συνήθως ἔσπευδον διὰ τοῦ ποτηρίου,
ἀφ' οὗ καὶ ἔπινον.

226, 227. οὐδέ τις...οὔτ'.. οὔτε.]
ὁ ποιητὴς προπαρασκευάζων τὸ δεύ-
τερον κῶλον ἐνέβαλε τὸ οὔτε μεταξὺ
τῶνατις ἄλλος ἀνδρῶν, ὡσεὶ τὸ δεύ-
τερον κῶλον εἶχε τὸ αὐτὸ ὑποκεί-
μενον. ἀλλὰ τοῦτου ἀνακολούθως τὸ
ὑποκ. εἶναι Ἀχιλλεύς, ἢ δ' ἔννοια

τις ἄλλος ἐπαναλαμβάνεται διὰ τοῦ
τεφ. ῥα I 488, O 140.—αἶθοπα]
Z 266.—ὅτι μὴ=ἐκτός. Ἡροδ. I
143, 181, 183, III 155, 160. Θουκ.
IV, 26, 2. 94, 2.

228. τὸ] ἐν ἀρχῇ στίχου ἐκτεί-
νεται. X 307.—θεεῖω] θεεῖον, θεεῖω
=θεῖον, θεεῖω πρβλ. χ 481, ὅπου
λέγεται κακῶν ἄκος. Εἰς τὴν θεῖον
ἀπέδιδον δύναμιν ἀπολυμαντικὴν καὶ
καθαγιαστικὴν.

229. ῥοῆσι] πανταχοῦ ἀλλαχοῦ
λέγεται περὶ ποταμοῦ.

230. νίψατο] ῥα Z 266. Ἡ κα-
θαριότης συμβολικῶς παρίστανε τὴν
ἠθικὴν ἀγνότητα τοῦ εὐχομένου.

231. ἔρκος] ἦτο ὁ φράκτης, ὁ
περίβολος τῆς αὐλῆς καὶ αὐτὴ ἢ
αὐλὴ ἢ πρὸ τοῦ οἴκου καὶ ἐνταῦθα
πρὸ τῆς κλισίης. Ἐν μέσῳ αὐτοῦ
ὑπῆρχε βωμὸς τοῦ ἐρκείου Διός.
πρβλ. χ 334, Λ 774.

232. οὐ λάθει] δηλ. εὐχόμενος καὶ
λείβων.

233. ἄνα] ῥα Γ 351.—Δωδο-
ναῖε] ὀνομάσθη οὕτω ἐκ τοῦ τόπου,
ἐν ᾧ ἐλάτρευετο καὶ ἐν ᾧ ἀρχαί-
τατον αὐτοῦ μαντεῖον ὑπῆρχεν, δηλ.
ἐκ τῆς Δωδώνης τῆς Ἡπείρου.—Πε-
λασγικέ] ὡς ἐθνικὸς θεὸς τῶν κατοί-
κων τοῦ Πελασγικοῦ Ἄργους (Θεσ-

- Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου, ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
 235 σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι.
 ἤμην δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένιοι,
 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν,
 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηνον ἐέλδωρ·
 αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
 240 ἀλλ' ἔταρον πέμπω πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι
 μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες εὐρύοπα Ζεῦ,
 θάρσυννον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ
 εἴσεται, ἧ ῥα καὶ οἶος ἐπίσθηται πολεμίζειν
 ἡμέτερος θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἄσπτοι
 245 μαίνονθ', ὀπλότ' ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον ἄρνος.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπὴν τε δίπται,
 ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοῶς ἐπὶ νῆας ἴκοιτο

σαλίας καὶ μέρους τῆς Ἡπείρου. ὄρα Β681), τῆς πατρίδος τοῦ Ἀχιλλέως. — *τηλόθει*] δηλ. ἀπὸ τῆς Τροίας.

234. *Δωδώνης*] ἀφαιρετικὴ γενική. ὄρα Β 750. Ἐπῆρχεν αὐτοῦ καὶ ἐφ' Ὀμήρου ἤδη μαντεῖον καὶ δρῦς μαντικῆ, ξ 327. — *Δωδώνης μεδέων*] ἀκριβέστερος ὀρισμὸς τοῦ *τηλόθει ναίων*. Πρὸς τοῦτο συνάπτονται παρατακτικῶς τὰ ἐπόμενα *ἀμφὶ* δὲ κ. τ. ἐ., τὰ ὁποῖα ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὸ: ὑπὸ τῶν Σελλῶν περιεχομένε. — *ἀμφὶ*] ἐπίρρ. — *Σελλοὶ*] οἱ ἄλλως *Ἐλλοὶ* ἢ *Ἐλλοπερ*. Συγγενεῦσι ἐτυμολογικῶς πρὸς τὸ Ἑλληνες. Ἦσαν δὲ οἱ ἀρχαιότατοι τῆς Δωδώνης περιεκοὶ φροντίζοντες περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διός.

235. Τὸν Δία ἐφαντάζοντο κατοικοῦντα ἐν τῷ δένδρῳ τῆς δρυὸς καὶ διὰ τοῦ θροῦ τῶν φύλλων αὐτῆς ἐκδηλοῦντα τὴν θέλησιν αὐτοῦ. Τὸν θροῦν τοῦτον κατενόουν καὶ ἡρμήνευον οἱ ἱερεῖς, λεγόμενοι διὰ τοῦτο ὑποφῆται (ὑπό, φημί) = ἐξηγηταί, ἐρμηνευταί. Ἐπεβάλλοντο δ' οὗτοι εἰς αὐστηρὸν ἀσκητικὸν βίον, διὸ ἀ-

ποδίδονται αὐτοῖς τὰ δύο ἐπόμενα ἐπίθετα. — *χαμαιεῦναι*] ἐκ τοῦ *χαμαὶ* καὶ *εὐνή*.

236-238 = Α 453-455.

239. Ταῦτα προπαρασκευάζουσι τὴν ἐν 241 παράκλησιν. — *νηῶν ἐν ἀγῶνι*] ὄρα Ο 428.

240. *πέμπω*] ἐνεστώς μετὰ τὸν μέλλοντα *μενέω*, διότι ἤδη παρασκευάζει τὴν ἀποστολήν.

241. *ἅμα πρόες* = ὄρασον. Εἶναι προστακτικὴ ἀορ. τοῦ *προ-ίημι*.

242. *ὄφρα καὶ...*] ἵνα καὶ ὁ Ἔκτωρ μάθῃ, ὅπως ἐγὼ εἰξεύρω.

243. *εἴσεται*] ὄρα Θ 111. — *ἧ-ἧ*] ὄρα Δ 15. — *ἐπίσθηται*] περὶ τῆς ἐπικειμένης μάχης ἐτέθη ὑποτακτικὴ μὲ σημασίαν μέλλοντος. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μέλει τῆς διπλῆς ἐρωτήσεως ἐτέθη ἐνεστώς *μαίνονται* (245) εἰς δήλωσιν πράγματος ἐπὶ τῆς πείρας στηριζομένου.

244. *ἄσπτοι*] Δ 169.

245. *μῶλον ἄρνος*] Η 147.

246. *ἀπὸ δίπται*] σημαίνει ὅτι τὸ ἐν 251 ἀπόσασθαι. Εἶναι ὑποτακτικὴ ἀορίστου. ὄρα Ζ 448.

τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.»

ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε μπιτίετα Ζεὺς.

250 τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε·
νηὼν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.

ἦ τοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ
ἄψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῶ,

255 στῆ δὲ πάροιθ' ἔλθῶν κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.

οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο

260 εἰνοδίους, οὓς παῖδες ἐριθμαίνωσιν ἔθοντες,
[αἰεὶ κερτομέοντες, ὀδῶ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,]
νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι.

τοὺς δ' εἴ περ παρά τίς τε κῖδν ἄνθρωπος ὀδίτης

248. πᾶσι] ἐννοεῖται καὶ εἰς τὸ ἐτάροισι.

250. ἀνένευσε] Z 311.

255. πάροιθε κλισίης] ἀνήκει εἰς τὸ στῆ. Τὸ δὲ ἔλθῶν κεῖται καθ' ἑαυτό. — ἔτι] ὅπως ἐν 124 ἐξ. ἐθεάτο τὴν μάχην. — δέ= γάρ.

257-357. Οἱ Μυρμιδόνες ἀπωθοῦσιν ἀπὸ τῶν πλοίων τοὺς Τρῶας. οἳτοι δέ, ἀφοῦ πολλοὶ ἠγεμόνες αὐτῶν ἔπεσον, ἐπὶ τέλους φεύγουσι.

257, 258. Οἱ δύο οὔτοι στίχοι κατὰ θαυμαστὴν συντομίαν περιέχουσι περίληψιν τῶν ἐν 259-277 λεπτομερειῶν. πρβλ. «ἐν Τρωσὶ... ὄρουσαν» 258 πρὸς τὸ «ἐν δ' ἔπεσον Τρῶεσσιν» 276. — ἅμα] ἀνήκει εἰς τὸ ἔστιχον καὶ εἰς τὸ θωρηχθέντες. — ἔστιχον] ἄορ. 6'. τοῦ στείχω. — μέγα φρονέοντες] εἶναι δηλωτικὸν πεποιθήσεως εἰς νίκην. Θ 553, Λ 296, 325. — ὄρουσαν] ἄορ. τοῦ ὄροῦω. ὄρα Α 10.

259. ἐξεχέοντο] δηλ. ἐκ τοῦ ναυτικοῦ στρατοπέδου τοῦ Ἀχιλλέως.

Σαφέστερον λέγεται ἐν 267 «ἐκ νηῶν ἐχέοντο». — Τὸ σημεῖον τῆς παραβολῆς κεῖται ἐν τοῖς ἐν 264 ἐξ., τὰ δὲ πρὸ αὐτῶν εἶναι προπαρασκευαστικά. Παραβάλλεται δὲ τῶν Μυρμιδόνων ἡ τόλμη καὶ τὸ πολεμικὸν μένος πρὸς τὴν ἐπίμονον ὀργὴν καὶ μανίαν τῶν σφηκῶν.

260. εἰνοδίους] (ἐν, ὀδός). πρβλ. M 168 «οἰκία ποιήσωνται ὀδῶ ἔπι» — ἐριθμαίνωσι] μόνον ἐναυθαῖα ἀπαντᾷ. Ἐκ τοῦ ἀκρήστου ἔριθμα, ἔρισμα, ἐρίζω. — ἔθοντες] ὄρα I 540 Ἐπιρρηματικῶς ἐξηγητέον: συνήθως. κατὰ τὴν συνθήθειάν των.

261. Ἀπορρίπτεται· διότι α) οὐδὲν προσθέτει, ἀλλ' ἐπαναλαμβάνει τὰ ἠγούμενα, β) τὸ κερτομέω δὲν σημαίνει παρ' Ὀμήρῳ πειράζω ἐν γένει, ἀλλὰ διὰ λόγων πειράζω. — οἰκία. ὄρα Z 15. Ἐδῶ = φωλεά.

262. νηπίαχοι = νήπιοι. — ξυνὸν δέ...] αἰτιολογεῖ τὸ νηπίαχοι.

263-265. Ταῦτα ἀναπτύσσουν εἰς τὰ ἐν 262, ὅτι δηλ. οἱ παῖδες ἐρεθίζον-

κινήση ἀέκων, οἳ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
 265 πρόσσω πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι.
 τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες
 ἐκ νηῶν ἔχέοντο· βοῆ δ' ἄσβεστος ὄρωρει.
 Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἄσας·
 «Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληιάδεω Ἀχιλῆος,
 270 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὅς μὲγ' ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες,
 γυνῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων
 ἦν ἄτην, ὅ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.»
 275 ὡς εἰπὼν ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ἐν δ' ἔπεσον Τρῶεσσι ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον κονάβησαν ἀυσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δ' ὡς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 αὐτὸν καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 280 πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
 μνηθμὸν μὲν ἀπορρῖψαι, φιλόττητα δ' ἐλέσθαι·
 πάλτηνεν δὲ ἕκαστος, ὄλη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

τες τοὺς σφῆκας γίνονται καὶ εἰς ἄλλους πρόξενοι κακοῦ. — τοὺς] ἐντόμως προετάχθη τῆς προτάσεως «εἰ περ...» ἐνῶ εἶναι ἀντικ. τοῦ κινήσει. θ 408, K 225. — Σπουδαῖον εἶναι ἐνταῦθα τὸ παρὰ-κίων (=μόνον διότι περῶ ἀπὸ πλησίον) καὶ τὸ ἀέκων. — ἄνθρωπος ὀδύτης] ὄρα B 474. — πᾶς] μεριστική παράθεσις τοῦ οἳ δέ, πρὸς ἣν συνεφώνησε τὸ πέτεται, ἐνῶ μετὰ τὸ οἳ-ἕκαστος τὸ βῆμα τίθεται πληθυντικῶς.

267. ἐκ νηῶν] ἐκ τοῦ ναυτικοῦ στρατοπέδου τοῦ Ἀχιλλέως. — ὀρώρει] ἀμετάβ. ὑπερσ. τοῦ ὄρνυμι.

268. ὄρα Γ 84, Z 66.

270 = Z 112.

271. τιμήσομεν] ὑποτ. ἀορίστου.

272. καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες] συμπληρωματικὴ ἐπέκτασις τοῦ ὑ-

ποκειμένου ὅς, πρὸς τὸ ὅποιον ἐλευθέρως συνάπτεται. = καθὼς καὶ... Ἐννοεῖται: μὲγ' ἄριστοὶ εἶσι. — Τιμητικῶς ἐνταῦθα πάντες οἱ Μυρμιδόνες καλοῦνται θεράποντες καὶ ἔταροι (269) τοῦ Ἀχιλλέως. = συμμαχηταί, σύντροφοι.

273, 274 = A 411, 412.

277 = B 334. — Ἀχαιῶν] τοὺς Μυρμιδόνας μόνους ἐννοεῖ.

279. θεράποντα] τὸν ἡνίοχον αὐτοῦ. 219. — μαρμαίροντας] Γ 397.

280. ἐκίνηθεν] ὑπὸ τῆς καταπλήξεως ἐταράχθησαν.

281. ἐλπόμενοι] ἐτέθη κατὰ τὸ φυσικὸν γένος τοῦ ὑποκειμένου καὶ ὄχι κατὰ τὸ γραμματικόν. ὄρα E 382. = νομίζοντες, φανταζόμενοι. ὄρα I 40.

283. πάλτηνεν] ἀόρ. τοῦ πα-

Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ
 285 ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
 νηὶ πάρα πρυμνῇ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
 καὶ βάλε Πυραΐχμιν, ὃς Παίονας ἵπποκορυστὰς
 ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺν ῥέοντος·
 τὸν βάλε δεξιὸν ὤμον· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
 290 κάππεσεν οἰμῶξας, ἔταροι δέ μιν ἀμφιφόβηθεν
 Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἦκεν ἅπασιν
 ἠγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
 ἠμιδαῆς δ' ἄρα νηὺς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
 295 Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίσστος ἐτύχθη.
 ὡς δ' ὄτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μέγαλοιο
 κινήσῃ πυκινὴν νεφέλῃν στεροπνηγέρετα Ζεὺς,
 ἐκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι
 300 καὶ νάπαι, οὐρανῶθεν δ' ἄρ' ὑπερράγῃ ἄσπετος αἰθήρ,
 ὧς Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆιον πῦρ

πταίνω.—φύγοι] πλαγία εὐκτική.
 —αἰπὸν] ὄρα Z 57.—Ὁ στίχος δη-
 λοῖ τὴν ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ Πα-
 τρόκλου κατάπληξιν, ἀπὸ τῆς ὁποίας
 ὄμως ἀνέλαθον. μόλις δ' ἐν 291 ἐξ.
 ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

287. ὄρα B 848.—ἵπποκορυστὰς]
 ὄρα B 1.

288=B 849.

290. κάππεσεν] Γρ. 17. 6'.—
 οἰμῶξας] ἀφοῦ ἐξέπεμψεν οἰμωγὴν,
 ἀφοῦ ἐξέβαλε στεναγμόν.—ἀμφι-
 φόβηθεν] μόνον τοῦτο τοῦ ἀμφιφο-
 βέομαι ὑπάρχει καὶ μόνον ἐνταῦθα.
 σκορπισθέντες τῆδε κακεῖσε περὶ
 αὐτὸν ἔφυγον. ὄρα E 140.

291. ἐν-ἤκεν] ἀόρ. τοῦ ἐν-ἔημι
 =ἐμβάλλω.

292. μάχεσθαι] προσδ. ἀναφορᾶς.

293. ἔλασεν] ὡς ἀντικεῖμ. λαμ-
 βάνομεν τοὺς Τρῶας ἐν γένει, καὶ
 ὄχι τοὺς Παίονας μόνους. πρὸβλ. 295.

294. ἠμιδαῆς] μόνον ἐνταῦθα ἀ-
 παντᾶ. Ἐκ τοῦ δαίω=καίω. εἶναι
 κατηγορούμενον.

295. Δαναοὶ] πάντες, ὄχι οἱ Μυρ-
 μιδόνες μόνοι.

296=M 471.

298. κινήσῃ] θέσῃ εἰς κίνησιν,
 ἀπομακρύνῃ.—στεροπνηγέρετα (στε-
 ροπή, ἀγέρω) ἐσχηματισμένον κατὰ
 τὸ νεφεληγέρετα. Μόνον ἐνταῦθα
 ἀπαντᾶ ἀντὶ τοῦ ἀστεροπητής.—
 Πρὸς τὴν αἰθρίαν τὴν ἐκ τῆς δια-
 σπορᾶς τῶν νεφῶν παραβάλλεται ἡ
 διὰ τοῦ Πατρόκλου ἀνάπαυλα τῶν
 Ἀχαιῶν. Ἡ παραβολὴ αὕτη ἐπῆλ-
 θεν εἰς τὸν ποιητὴν ἐκ τῆς συνήθους
 χρήσεως τοῦ φάος μὲ τὴν σημασίαν
 τῆς σωτηρίας, τῆς νίκης. ὄρα Z 6.

299, 300=Θ 557, 558.

301. Δαναοὶ] πάντας τοὺς Ἀ-
 χαιοὺς ἔννοεῖ, ἐνῷ τὸ μὲν ἀπωσά-
 μενοι πῦρ ἀρμόζει εἰς τοὺς Μυρμι-

τυτθὸν ἀνέπνευσαν, πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.
οὐ γάρ πώ τι Τρῶες ἀρνηφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
προτροπάδην φοβέοντες μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
305 ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.

ἔνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης
ἠγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρμυλίου βάλει μηρὸν
ἔγχει ὀξυόεντι, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
310 ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος, ὃ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος ἀρήιος οὔτα Θόαντα
στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας
ἔφθη ὀρεξάμενος πρηνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος

δόνας, τὸ δὲ ἀνέπνευσαν εἰς τοὺς
λοιποὺς τῶν Ἀχαιῶν. Ἴδου ἐλευ-
θερία λόγου, ἣν ἀμφίβολον, ἂν θὰ
ἐπέτρεπεν ἢ καθ' ἡμᾶς αὐστηρότης.
—δήμιον] ὄρα Β 415.

302. τυτθὸν] τοῦτο προπαρα-
σκευάζει τὰ ἐπόμενα: πολέμου δ' οὐ
...—ἔρωή] ἀλλαχοῦ=ὄρμη. μόνον
ἔδω και ἐν Ρ 761 = ἡσυχία, παῦ-
σις. ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει και
τὸ ἐρωέω, Ν 57, 776 κ. ἄ.

304. προτροπάδην] μετὰ τὸ πρό-
σωπον πρὸς τὰ πρόσω ἐστραμμένον,
τ. ἔ. ἐστραμμένοι ἀπὸ τοῦ τόπου,
ἄφ' οὗ ἔφευγον, πρὸς τὸν τόπον πρὸς
δὴν ἔφευγον, ἐπομένως οὕτως ὥστε
νὰ ἔχωσι τὰ νῶτα πρὸς τοὺς Ἀ-
χαιοὺς. Σαφέστερον ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ
ἀπὸ νηῶν, και ὑπὸ τῆς ἀντιθέσεως
ἀνθίσταντο.=μετὰ τὸ πρόσωπον πρὸς
τοὺς ἐχθροὺς ἐστραμμένον παρεῖχον
ἀντίστασιν.

305. νεῶν δ' ὑπόεικον] ἀποτε-
λεῖ ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἐν 304: ἐκ
τῆς ἀμέσσου γειτνιασεως τῶν πλοίων
ὑπεχώρουν. Ἡ δὲ πρὸς τὸ ἀνθίσταν-
το σχέσις αὐτοῦ εἶναι παραχώρητική.

306=Ο 328.

308. αὐτίκ' ἄρα] ἀλλαχοῦ συνή-

θως κεῖται ἐν ἀρχῇ ἀποδόσεως (Φ
377 ἐξ.) ἀλλ' ἐνταῦθα ἔπεται ἡ χρο-
νικὴ μετοχὴ στρεφθέντος, εἰς ἣν
ἀναφέρεται, = ἐπειὶ ἐστρέφθη, αὐτί-
κ' ἄρα κ.τ.ε. Ὡς δὲ νῦν ἔχει, ὃ διὰ
τοῦ ἐπιρρήματος χρονικὸς ὀρισμὸς ἐ-
πεξηγεῖται τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς με-
τοχῆς: ἀμέσως, (δηλ.) ἀφοῦ...

311. οὔτα] ὄρα Δ 525.—θόας ἐλέ-
γετο και ὁ ἠγεμὼν τῶν Αἰτωλῶν,
και ὁ βασιλεὺς τῆς Λήμνου, Ξ 230.

312. στέρνον] αἰτιατικὴ ἀναφο-
ρᾶς δηλοῦσα τὸ μέρος καθ' ὃ ἡ γύ-
γνωσις.—γυμνωθέντα] δηλ. δὲν ἐ-
καλύπτετο ὑπὸ τῆς ἀσπίδος. Μ 389,
428.

313. Φυλείδης] Μέγης ἦν ὁ υἱὸς
τοῦ Φυλέως. Β 627.—Ἀμφικλον
σκέλος] ἀντικείμενα τοῦ ἔφθη ὀρε-
ξάμενος (=πρότερος ὠρέξατο) δη-
λοῦντα τὸ ὅλον και τὸ μέρος. ὄρα
Η 16 —δοκεύσας] ὡς ἀντικ. ἐννοεῖ-
ται μὲν (=αὐτόν, δηλ. τὸν Ἀμφι-
κλον). Τοῦτου κατηγορ. εἶναι ἡ με-
τοχὴ ἐφορμηθέντα, παρ' ἣ ἐννοεῖ-
ται οἱ=αὐτῶ, δηλ. τῷ Φυλείδῃ.

314. ἔφθη ὀρεξάμενος] ἐν 322
σαφηνίζεται ὑπὸ τοῦ πρηνὸν οὔτασιν.
Τὸ ὀρέγεσθαι ἔχει αἰτιατικὴν και ἐν

- 315 μῶν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχος αἰχμῆ
νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Νεστορίδαι δ' ὁ μὲν οὔτας' Ἀτύμνιον ὄξεί δουρὶ
Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
ἤριπε δὲ προπάροιθε. Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε κασιγνήτιο χολωθεῖς,
στάς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
ἔβθη ὄρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀθάμαρτεν,
ῶμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῆ
δρῦψ' ἀπὸ μῶνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρῖς ἄραξε.
325 δούπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
ὣς τῶ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε
βήτην εἰς Ἔρεβος, Σαρπηδόνοσ ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
υἴεσ ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου, ὃς ῥα Χίμαιραν

323, Ψ 805.—*πρυμνὸν σκέλος*] τὸ ἔσχατον τ. ἔ. τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ μηροῦ, ὅπως ἐν N 532, Π 323.

315. *μῶν*] τὸ μέρος τοῦ σώματος, ἐν ᾧ πολλοὶ μῦες συνέρχονται. Ἐπειδὴ πολλαὶ ἀρτηρίαι αὐτοῦ ὑπάρχουσι, τὸ τραῦμα φέρει πολλὴν αἱμορραγίαν καὶ ταχὺν τὸν θάνατον, 316.—*περὶ αἰχμῆ*] ὅρα N 441.

316. *νεῦρα*] τοὺς τένοντας οὕτω λέγει, ὅπως καὶ ἡμεῖς. — *τὸν σκότος...*] ὅρα Δ 461.

317. *Νεστορίδαι*] ὁμοιοπτῶσως πρὸς τὰ ἐπόμενα μέρη.—*ὁ μὲν*] περιεμένετο μετ' αὐτὸ δ' ὁ δέ. ἀλλ' ἄντ' αὐτοῦ ἐν 321 ἔχομεν *Θρασυμήδης* ἀλλ' οὐχὶ ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως· διότι ἢ πρὸς τὰ ἀμέσως ἡγούμενα ἀναφορὰ ἀπήτησε νὰ προταχθῆ τὸ τοῦ δέ. πρβλ. μ 73 καὶ 101.—*Ἀτύμνιον*] ἦν Λύκιος, 327.

319. *ἤριπε*] ἀόρ. τοῦ *ἑρείπω*. — *προπάροιθε*] πρὸ τοῦ Ἀντιλόχου.— *αὐτοσχεδὰ*] μόνον ἐδῶ ἀπαντᾷ ἀντὶ τοῦ *αὐτοσχεδόν*. οὕτω καὶ *ἀποσταδὰ δόν*, *ἀναγαρδὰ δόν*.

321. *στάς*] χρονικὸς προσδιορι-

σμὸς τοῦ ἐπόρουσε, τὸ δὲ *χολωθεῖς* αἰτιολογικός. — *τοῦ*] δηλ. Μάριος. Ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ *ἔβθη* διὰ τὴν παραθετικὴν αὐτοῦ ἔννοιαν. ὅρα Δ 51. Ἄλλοι ἀποδίδουσιν αὐτὸ εἰς τὸ ῶμον, 323.

322. *πρὶν οὐτάσαι*] ὑποκείμε.: Μάριν.—*πρὶν ὁ Μάρις* δυνηθῆ νὰ κτυπήσῃ τὸν Ἀντίλοχον.—*οὐδ' ἀθάμαρτεν*] ὅρα E 287. Γ 59. Κεῖται παρενθετικῶς μεταξύ τοῦ ὄρεξάμενος καὶ τοῦ ἀντικειμ. αὐτοῦ ῶμον.

323. *ἄφαρ*] εἰς τὸ ὄρεξάμενος ἀνήκει. — *πρυμνὸν βραχίονα*] ὅρα 314.—τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ βραχίονος μετὰ τῆς κλειδὸς αὐτῆς διὸ καὶ θανάσιμον ἦν τὸ τραῦμα.

324. *δρῦψ'*] ἀόρ. τοῦ *δρύπτω*. = ἀποξέω, σχίζω. ἐνταῦθα = σχίζουσα ἀπεγύμνωσε τὸν βραχίονα ἀπὸ τῶν μῶνων. — *ἀπὸ-ἄραξε*] ἀόρ. τοῦ ἀπαράσσω. ὅρα Δ 522. — *ἄχρῖς* = ἐντελῶς.

327. Ἔρεβος] ὅρα Θ 368.

328. *ἀκοντισταὶ*] ἐνταῦθα καὶ ἐν σ 262 ἀπαντᾷ, ἀλλαχοῦ δὲ τὸ *αἰχμητής*. — *χίμαιραν*] Z 179 ἐξ.

- θρέψεν ἀμαιμακέτην πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
 330 Αἴας δὲ Κλεόδουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
 ζῶν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αἴθι
 λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήντι.
 πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
 335 Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
 ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω,
 τῷ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν
 ἵπποκόμου κόρυθος φάλλον ἤλασεν, ἀμφὶ δὲ καυλὸν
 φάσανον ἐρραίσθη· ὃ δ' ὑπ' οὔρατος αὐχένα θεῖνε
 340 Πηνέλεως, πᾶν δ' εἶσω ἔδν ξίφος, ἔσχεσθε δ' οἶον
 δέρμα, παρνήρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κίχεις ποσὶ καρπαλίμοισι
 νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὤμον.
 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.

329. ἀμαιμακέτην] ὄρα Z179.—
 κακὸν] κατηγορ. τοῦ *Χίμαιραν*. =
 ὡς δυστυχίαν, πρὸς δυστυχίαν.—
 ἀνθρώποισιν] ἀνήκει εἰς τὰ «θρέψεν
 κακὸν» ὁμοῦ λαμβανόμενα. ὄρα Δ 7
 «Μενελάω ἀρηγόνες εἰσί.»

331. βλαφθέντα] αἰτιολογικὴ με-
 τοχή. ὄρα Z 39.—ἀλλὰ] τοῦτο λέ-
 γει, ἵνα μὴ τις υποθέσῃ, ὅτι τὸν ἐ-
 κράτησεν αἰχμάλωτον καὶ ἔστειλεν
 εἰς τὰ πλοῖα.

332. λῦσε μένος] συχνότερον εἶ-
 ναι τὸ λύνειν γυῖα,—κωπήντι] ἐκ
 τοῦ κώπη. ὄρα Α 219.

333. ὑπεθερμάνθη] ἢ ἐπὶ ἐλατ-
 τωτικὴν δύναμιν ἔχει = ἐθερμάνθη
 ὀπωσοῦν, ἐθερμάνθη κᾶπως.

334. = E 83.

335. Πηνέλεως] Β 494.—συνέ-
 δραμον] ἀκριθέστερον ὀρίζεται ἐν
 337.—ἔγχεσι μὲν] πρὸς ταῦτα ἀντι-
 τίθενται τὰ ἐν 337.

336. ἤμβροτον] ὄρα E 287.

338. φάλλον] ὄρα Γ 362.—καυ-
 λὸν] ἐνταῦθα σημαίνει τὴν λαβὴν

τοῦ ξίφους, ἀλλαχοῦ δὲ τὸ ἄνω ἄκρον
 τοῦ ξύλου τοῦ ἔγχους.

339. ἐρραίσθη] τοῦ *ραίωμα*. I
 78.—ὑπ' οὔρατος] ἢ περικεφαλαία
 ἄφρινεν ἀκάλυπτον τὸ κάτω μέρος τοῦ
 αὐχένος.—οὔρατος] ὄνομ. οὔας.

340. ἔσχεσθε] ἐνταῦθα δὲ εἶναι
 μεταβατικὸν σημαῖνον, ὅτι τὸ δέρμα
 ἐσταμάτησε τὸ ξίφος ἢ ὅτι ἀντέστη
 εἰς αὐτό· διότι τὸ δέρμα δὲν δύνα-
 ται· ἀλλ' εἶναι ἀμετάβητον· ἐκρά-
 τησε, ἐβάσταξε, ἐστάθη. Ἡ φορὰ
 τοῦ ξίφους ἐξηγητήθη ὑπὸ τῆς ἀντι-
 στάσεως τῶν σπονδύλων· διὸ δὲν ἀ-
 πεκόπη ἐντελῶς ἢ κεφαλῇ.

341. παρνήρθη (ἀεῖρω) = ἐκρε-
 μάσθη κάτω πρὸς τὰ πλάγια—ἐπέ-
 λυντο] ὄρα Z 27. Γρ. 14. ς'.

342. κίχεις] τοῦ *ἐκίχην* τοῦ *κι-
 χάνω*. ὄρα Α 26.—Ὁ Ἀκάμας ἦν
 υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος. Ἀκάμας ἐλέ-
 γετο καὶ τῶν Θρακῶν ὁ ἡγεμὼν Β
 844, E 462, Z 8.

343. = E 46.

344. κέχυτο] ὑπερσυντ. δηλῶν

345 Ἴδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεί χαλκῷ
 νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε
 νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλιοι, κέασσε δ' ἄρ' ὄστέα λευκά·
 ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες, ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω
 αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας
 350 πρῆσε χανῶν· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 οὔτοι ἄρ' ἠγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.
 ὧς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφουσι
 σίνται, ὑπέκ μήλων αἰρεύμενοι, αἶ τ' ἐν ὄρεσσι
 ποιμένος ἀφραδίησι διέτμαγεν· οἳ δὲ ἰδόντες
 355 αἴψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας·
 ὧς Δαναοὶ Τρῶεσσιν ἐπέχραον· οἳ δὲ φόβοιο
 δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.

τὴν ταχύτητα τοῦ γενομένου πάθους.
 ὄρα Γ 358.

346. τὸ δὲ] ἀναφέρεται μὲν εἰς
 τὸ χαλκῷ (345) συνεφώνησεν ὁμοῦς
 κατὰ τὸ γένος πρὸς τὸ ἐπόμενον δόρυ,
 τὸ ὁποῖον εἰδικεύει τὸ γενικὸν χαλ-
 κῷ.—Τὸ δόρυ διέρρηξε τὰ ὑπὸ τὴν
 κεφαλὴν αἱματοφόρα ἄγγεῖα, ὧν τὸ
 αἶμα ἐχύθη ἀνὰ τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ
 στόμα καὶ τὴν ῥίνα.

347. κέασσε] τοῦ κεάζω=σχίζω,
 διασχίζω, συντριβῶ.

349. τὸ δὲ] τὸ αἶμα.—ἀνὰ στόμα]
 διὰ τοῦ στόματος ἐπάνω.—κατὰ ῥί-
 νας] διὰ τῶν ῥωθῶνων κάτω.

350. πρῆσε] τοῦ πρήθω=ἐκφυσῶ.
 ὄρα I 433.—χανῶν] τοῦ χαίρω. ὄρα
 Δ 182.—θανάτου...] ὄρα E 47.

351. Γίνεται μετὰ τῆς ἀπὸ τῶν
 κατ' ἴδιαν μαχῶν τῶν ἠγεμόνων εἰς
 τὴν περιγραφὴν τῆς καθόλου μά-
 χης.—ἄρα] συγκεφαλαιοῖ τὰ ἡγού-
 μενα.

352. ἐπέχραον] γνωμικὸς ἄορ. ἑ
 τοῦ χραύω (χραF).=ἐπιτίθημαι, ἐ-
 πιπίπτω. "Ἄν ἦτο παρατατικὸς δὲν
 θὰ ἐτίθητο ἐν παραβολαῖς, οἷα ἡ ἐν-
 ταῦθα καὶ ἐν ε 396. ὄρα Δ 131.

353. σίνται] ἐντόνως κεῖται ἐν

προεχούσῃ θέσει. ὄρα Δ 481. Ἄ-
 ναπτύσσεται ὑπὸ τῆς ἐπομένης με-
 τοχῆς.—ὑπέκ]=κάτωθεν ἔξω, ἀπό.
 Ἄνηκει εἰς τὸ αἰρεύμενοι κατὰ τμη-
 σιν. ὄρα A 579.—μήλων] ὄρα K
 485—αἶ τε] ἀναφέρεται εἰς τὸ μῆ-
 λων, ἀλλ' ἐτέθη κατὰ τὸ φυσικὸν
 γένος αὐτῶν· διότι τὰ μῆλα εἶναι ἢ
 αἶγες ἢ ὄνες.

354. ἀφραδίησι] ὄρα B 368. =
 ἀπροσεξία.—διέτμαγεν] τοῦ διατμή-
 γω παθ. ἄριστος. Δὲν εἶναι γνωμι-
 κὸς ἄριστος ἀναπληρῶν ἐνεστώτα,
 ἀλλ' εἶναι πρῶξις προτέρα τοῦ αἰρεύ-
 μενοι. =ἀπεχωρίσθησαν, ἀπεπλανή-
 θησαν.—οἳ δὲ] οἱ λύκοι.—ιδόντες]
 ἀντικ. ἐννοεῖται: μῆλα.

355. διαρπάζουσιν] εἶναι ἐπανά-
 ληψις τοῦ αἰρεύμενοι.

357. δυσκέλαδος = κακόφωνος,
 θορυβώδης. Δὲν σημαίνει ἀπλοῦν θό-
 ρυβον, ἀλλὰ θόρυβον ἀπεχθῆ διὰ τὰς
 οἰκτρὰς φωνὰς τῶν φευγόντων καὶ
 τὰς φοβεράς τῶν διωκόντων.

358-418. Καὶ ὁ Ἐκτωρ ὑποχω-
 ρεῖ. Ὁ δὲ Πάτροκλος καταδιώκει
 τοὺς Τρῶας, μέρος δέ τις αὐτῶν
 ἐμποδίζει τὴν φυγὴν καὶ πολλοὺς
 Λυκίους φονεῖ.

Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἔφ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῆ
 ἵετ' ἀκοντίσσαι· ὃ δὲ ἰδρεῖη πολέμοιο,
 360 ἀσπίδι ταυρεῖη κεκαλυμμένος εὐρέας ὄμους,
 σκέπτet' ὀιστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
 ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτερακλέα νίκην·
 ἀλλὰ καὶ ὧς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρήφρας ἐταίρους.
 ὧς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω
 365 αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνη,
 ὧς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἐκτορα δ' ἵπποι
 ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι, λεῖπε δὲ λαὸν

358. Αἴας] τοῦτον τελευταῖον εἰ-
 δομεν ἐν Π 114 ἐξ. ἀπέναντι τοῦ
 Ἐκτορος ἰστάμενον καὶ εἰς ὑποχώ-
 ρησιν ἀναγκαζόμενον. — ὁ μέγας]
 πρὸς διάκρισιν τοῦ ἐν 330 Αἴαντος.

359. ἀκοντίσσαι] μόνον ἐνταῦθα
 ἔχει ἐπὶ μὲ δοτικὴν, ἀλλαχοῦ δὲ γε-
 νικὴν. — ἰδρεῖη] ὄρα Η 198. Τί ἀπε-
 τέλει τὴν τέχνην τοῦ πολέμου ἐκθέ-
 τει ὁ Ἐκτωρ ἐν Η 237-241.

360. κεκαλυμμένος ὄμους] ἀλ-
 λαχοῦ λέγεται εἰλημένος ὄμους, (E
 186) πεπυκασμένος, χ 488.

361. σκέπτetο] περιεσκόπει περὶ
 ἑαυτὸν προσεκτικῶς, προσεῖχεν ἵνα
 φυλάττεται ἀπ' αὐτῶν. — ὀιστῶν ῥοῖ-
 ζον = τὸν συριγγμὸν τῶν βελῶν, τὰ
 συρίττοντα βέλη.

362. ἑτερακλέα] ὄρα Η 26.

363. σάω] τοῦ ἀχρήστου σάωμι
 (σάος) παρατακτικὸς δηλῶν ἀπόπειραν.
 — ἐρήφρας] Γρ. 6, δ'. ὄρα Γ 47.

364. Ὅπως ὀρημητικὰ ἐξαπλοῦν-
 ται τὰ νέφη ἐπὶ τὸν οὐρανόν, οὕτω
 διεσπείροντο οἱ Τρῶες πρὸς τὴν πε-
 διάδα. — ἀπ' Οὐλύμπου] συναπτέον
 πρὸς τὸ νέφος. = ἐν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμ-
 που νέφος, τὸ ὁποῖον πρότερον περιε-
 ζώνυε τὸν Ὀλυμπον. πρβλ. 297.
 — οὐρανὸν εἴσω] οὕτω φαίνεται
 πρᾶγματι δὲ τὰ νέφη τότε καλύ-

πτουσι τὸν οὐρανόν. ὄρα Γ 3.

365. αἰθέρος ἐκ] διότι αἱ κορυ-
 φαὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐξικνούσται εἰς
 τὸν αἰθέρα. ὄρα Β 412, 458. Κατ'
 ἄλλους τὸ αἰθέρος ἐδῶ σημαίνει αἰ-
 θηρίαν, εὐδίαν, διότι ὁ χῶρος ὁ κα-
 λούμενος αἰθὴρ εἶναι ἀνέφελος καὶ
 οὐδὲν ἐξ αὐτοῦ νέφος δύναται νὰ ἔλ-
 θῃ. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς ἡ ἐκ ἔχει χρο-
 νικὴν σημασίαν. ὄρα Θ 54. = μετὰ
 λαμπρὰν αἰθρίαν, μετὰ εὐδίον και-
 ρόν. — δίης] ἐπιθετόν τοῦ αἰθέρος. —
 τείνη] ἐξαπλώνη ἐπὶ τὴν γῆν καὶ
 ἐπὶ τὸν οὐρανόν.

366. τῶν] Τρῶων — γένετο ἰαχὴ
 τε φόβος τε = ἰάχοντες ἔφυγον. —
 ἰαχὴ] εἶχε F· διὸ δὲν ἔγεινε πρὸ αὐ-
 τοῦ ἐκθλιψίς.

367. κατὰ] μακρὰ ἢ λήγουσα. Γρ.
 26. — οὐδὲ κατὰ μοῖραν] ἐν M 225
 λέγεται οὐ κόσμω. = καὶ ὄχι ὅπως
 ἔπρεπε, ὄχι ἐν τάξει. Σηῆμα λιτό-
 τητος = ἐν μεγίστῃ ἀταξίᾳ. Α 286.
 — πέραον] δηλ. τάφρον. — Ὁ Ἐκτωρ
 ἀπελπισθεὶς ἀνέβη εἰς τὸ ἄρμα.

368. ἔκφερον] δηλ. πολέμοιο. —
 σὺν τεύχεσι] ἀνήκει εἰς τὸ Ἐκτορα.
 = ἐν ὅπλοις, ἐν πλήρει πανοπλίᾳ. Ἡ
 προσθήκη αὕτη αἰσθητοποιεῖ τὸ ὄλον
 βάρος τὸ ἐπὶ τοῦ ἄρματος. — λεῖπε]
 λίαν παράδοξον τοῦτο μετὰ τὸ σάω

- Τρωικόν, οὓς ἀέκοντας ὄρυκτὴ τάφρος ἔρυκε.
 370 πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων.
 Πάτροκλος δ' ἔπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῆ τε φόβῳ τε
 πάσας πλῆσαν ὁδοῦς, ἐπεὶ ἄρ τράγεν· ὕψι δ' ἄελλα
 375 σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων, τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 ἄψορρον προτὶ ἄστνυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ' ἦ πλεῖστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 τῆ ῥ' ἔχ' ὀμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον
 πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.
 380 ἀντικρὺς δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι
 [ἄμβροτοι, οὓς Πηλεῖ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,]

δ' ἐρήρας ἐταίρους» 363.

369. *λαόν, οὐς*] σύνταξις κατὰ σύνεσιν διὰ τὸ περιληπτικὸν *λαόν*. ὄρα Β 278.—*ἔρυκε*] παρατ. τοῦ ἐρύκω.—*Οὐδόλως ἀναφέρεται ἐνταῦθα ἢ ἐν Ο 355 ἐξ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπίχλωσις τῆς τάφρου· διότι ἴσως, ἂν ἤρκει αὐτῇ εἰς τοὺς ἐν τάξει εἰς προσβολὴν βαίνοντας τότε Τρῶας, ἥδη ἦτο λίαν στενὴ διὰ τοὺς προτροπάδην καὶ ἀτάκτως φεύγοντας.*

370. *ἐρυσάρματες*] ὄρα Ο 354.

371. *ἄξαντε*] μετοχὴ ἀορίστου τοῦ ἄγνυμι. Δυικῶς ἐτέθη μετὰ τὸ πολλοί... ἵπποι, διότι οὗτοι ἐννοοῦνται κατὰ ζεύγη, εἰς συνωρίδας διηρημένοι. ὄρα Ε 487.—*ἐν πρώτῳ ῥυμῷ*] ὄρα Ζ 40.

372=Λ 165.—*κελεύων*] τροπική. Αἰτιολογεῖται ὑπὸ τοῦ φρονέων.

373. *οἱ δὲ*] οἱ Τρῶες.

374. *πλῆσαν*] ἄρ. τοῦ πῖμπλημι.—*δοδοι*] τὰς πέραν τῆς τάφρου ἐν τῇ πεδιάδι.—*τιμάγει*] ἀντι ἐτιμάγησαν. Παθητ. ἀορίστος τοῦ τιμάγω.—*ἀπεχωρίσθησαν, διεσπάρσθησαν—ἄελλα*] ἐνταῦθα μόνον σημαίνει κονωρτόν· ἄλλαχού ἐπὶ τῆσδε τῆς

μασίας κεῖται *κοινή, κορίσαλος*.

375. *σκίδναθ'* = σκίδνατο.—*τανύοντο*] ἐτεντώνοντο τρέχοντες, ἔτρεχον συντόμως.—*μώνυχες*] ὄρα Ε 236.

376. *ἄψορρον*] ὄρα Δ 152, Γ 313.

377. *ἦ-τῆ* = ὄπου-ἐκεῖ.

378. *ἔχε*] παρατακτικός. Ἐννοεῖται: ἵππους.—*ὀμοκλήσας*] ὄρα Ε 439.—*ὑπὸ δ' ἄξοσι*] ὑπὸ τοὺς ἄξονας τῶν ἰδίων ἀρμάτων ἔπιπτον ἢ πληττόμενοι ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἢ ἐκτινασσόμενοι κατὰ τὴν ἀτακτον καὶ παραχώδην φυγῆν. Συνέβαινον δὲ ταῦτα μεταξύ νηῶν καὶ τάφρου, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐν 380.

379. *ἀνεκυμβαλίαζον* (κύμβαλον = μεταλλίνῃ λεκάνῃ.) Μόνον ἐδῶ ἀπαντᾷ.—*ἀνετρέποντο* ὡς κύμβαλα ἠχούντα, ἢ ἀνατρέπόμενα ἀντήχουν ὡς κύμβαλα. Τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνατροπῆς ἔχει ἡ ἀνά. βεβλ. Λ 160.

380. *ἀντικρὺς*] πέρα καὶ πέρα.—*ὑπέρθορον*] ἄρ. τοῦ ὑπερθρώσκω.—*ἵπποι*] τοῦ Πατρόκλου.

381. Λεῖπει ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογράφοις. ἐνεβλήθη πλημμελῶς ἐκ τοῦ 867.—*ἄμβροτοι*] ὄρα Α 529.

πρόσσω ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἐκτορι κέκλετο θυμός·
 ἴετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθῶν
 385 ἡματ' ὄπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἄνδρεςσι κοτεσσάμενος χαλεπήνη,
 οἱ βίη εἰν ἀγορῆ σκολιάς κρίνωσι θέμιστας,
 ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
 390 πολλὰς δὲ κλιτύς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 ἐς δ' ἄλλα πορφυρένν μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι
 ἐξ ὄρέων ἐπὶ κάρ, μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·

382. κέκλετο] ἄορ. τοῦ κέλομαι.
 Ἄντικ.: Πάτροκλον. — θυμὸς] τοῦ
 Πατρόκλου.

384. λαίλαψ=βροχερὰ θύελλα,
 βροχερὰ καταιγίς. — ὑπὸ λαίλαπι =
 ὑπὸ θύελλαν. Ἐννοεῖται ἡ περίστα-
 σις καθ' ἣν ἡ βροχὴ βαρεῖα ἐπὶ τὴν
 γῆν καταπίπτει. πρβλ. «ἐπιβρίση
 Διὸς ὄμβρος» M 286. — κελαινὴ]
 σκοτεινιασμένη ὑπὸ τῆς θυέλλης
 Δὲν εἶναι σταθερὸν ἐπίθετον τῆς χθο-
 νός, οἷον εἶναι τὸ μέλαινα, ἀλλ' ὑπὸ
 τῆς παριστάσεως προεκλήθη. — βέ-
 βριθε] εἶναι βεβαρημένη ὑπὸ τοῦ βέ-
 ρους τῆς θυέλλης.

385. Ἐνῶ ἡ θύελλα καὶ αἱ ἐξ
 αὐτῆς καταστροφαὶ θεωροῦνται θεο-
 μηνία διὰ τὴν ἀδικίαν τῶν ἀνθρώ-
 πων (386), συγχρόνως ὁμῶς παρα-
 δόξως ἀνάγονται καὶ εἰς φυσικὰ αἴ-
 τια «ἡματ' ὄπωρινῶ» καὶ «ὅτε χέει».

386. χαλεπήνη] ἄορ. τοῦ χαλε-
 παίνω. ὄρα E 256.

387. βίη] αὐθαιρέτως, διὰ παρα-
 θιάσεως τοῦ δικαίου. πρβλ. «ἐκ δὲ
 δίκην ἐλάσωσιν» 388. — εἰν ἀγορῆ]
 πρβλ. Σ 497. — σκολιάς] μόνον ἐδῶ
 ἀπαντᾷ. Εἶναι κατὰ πρόληψιν κα-
 τηγορούμενον. σκολιάς κρίνωσι θέ-
 μιστας = κάμνουν στραβὴν κρίσιν,
 ἐκφέρωσι τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις

στρεβλάς, τ. ἔ. ἐν ταῖς ἀποφάσει
 στρεβλώνουσι τὸ δίκαιον. Ἀναπτύ-
 σεται ὑπὸ τῆς ἐπομένης προτάσεως.
 Το ἀντίθετον: ἰθεῖα δίκη, Ψ 580.

388. ὄπι. αἰτ. ὅπιν καὶ ὄπιδα.
 Γρ. 4, γ'. Ἐκ ῥίζης ὄπ (ὄπωπα).
 =βλέμμα, προσοχή, παρατήρησις,
 καὶ κυρίως ἡ τιμωροῦσα παρατήρη-
 σις, ὅθεν τιμωρία. — ἀλέγοντες] ἀλ-
 λαχοῦ ἔχει γενικήν. ὄρα A 160.

389. τῶν = τῶν ὑδάτων. Κατὰ
 πλυνθοντικὸν ἐτέθη, ἐνῶ προηγεῖ-
 ται ἐνικός ὕδωρ, 385.

390. κλιτύς (κλίνω) ἐκ τοῦ κλι-
 τύας προῆλθε κατὰ συναφρῆσιν. Γρ.
 4, ζ'. 8. = τὰ πλάγια, τὰ πρηνῆ, τὰς
 κατωφερείας. — χαράδραι] ὄρα Δ 154.
 Σημαίνει καὶ τὸν χειμαρρὸν, ὅπως
 ἐδῶ. — κλιτύς ἀποτμ. χαρ.] οἱ χεί-
 μαρροι ἐκχιλίζοντες περικλύζουσι
 τὰ παρακείμενα ὑψώματα καὶ περι-
 τρώγουσι τούτων τὰ ριζώματα.

391. πορφυρένη] κυματομένην,
 τεταραχμένην, παρὰζούσαν. ὄρα A
 482. Ἐνταῦθα μόνον εἶναι ἐπίθετον
 τῆς ἀλός, ἀλλαχοῦ δὲ τοῦ κύματος.

392. ἐπὶ κάρ=κατακέφαλα. Ἐν-
 τεῦθεν τὸ ἐπικάρσιος ι 70. κάρ=
 κάρη, κεφαλή. — μινύθει φθείρονται.
 ὄρα O 492. — ἔργ' ἀνθρ.] οἱ σπαρ-
 μένοι ἀγροί. ὄρα E 92.

ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι.

Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
 395 ἄψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόλνος
 εἶα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
 νῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 κτεῖνε μεταίσσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποιμήν.
 ἔνθ' ἦ τοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα·
 δούλησεν δὲ πεσών. ὃ δὲ Θέστορα, Ἴηνοπος υἱόν,
 δεῦτερον ὄρμηθεις—ὃ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 ἦστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἠνία ἤχθησαν· ὃ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστάς

393. Τὸ σημεῖον τῆς παραβολῆς κεῖται ἐν τοῖς *μεγάλα στενάχοντο* (391) καὶ *μεγάλα στενάχοντο*. Δύναται τις ὁμως νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἡ πολυτέλεια τῆς προπαρασκευαστικῆς περιγραφῆς εἶναι δυσανάλογος πρὸς τὸ ἐν τέλει σημεῖον τῆς παραβολῆς καὶ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς.

394. *πρώτας* [*πρώτας* ὡς πρὸς τὸν Πάτροκλον. αἱ ὁποῖαι ἐγγύτατα τῶν πλοίων ἴσταντο.—*ἐπέκερσε*] τοῦ *ἐπικείρω*. Γρ. 14, α. ὄρα O 467. Κυρίως = κατέκοψε, τ. ἔ. σφάζων διήλασε.

395. *ἔεργε*] παρατ. ἀποπειράς. Ἄντικείμεν.: Τρῶας οὐχὶ πάντας ἀλλὰ μέρος αὐτῶν. Τοῦτο ἔκαμνε κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἀχιλλέως 87 ἐξ. —*παλιμπετές* (πίπτω) = ὀπίσω. Κεῖται μετὰ τοῦ *ἄψ*, ὅπως *ἄψ αὔτις*, *ἄψ πάλιν*, *πάλιν αὔτις*.

396. *ἐπιβαινέμεν*] πατεῖν, φθάνειν.—*ἱεμένους*] παραχωρητικῆ.

397. *ποταμοῦ*] τοῦ Σκαμάνδρου τοῦ διαρρέοντος τὸ τρωικὸν πεδῖον.

398. Στίχος ἀσαφής καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτος.

399. *μεταίσσων*] πράξις κατ' ἐπανάληψιν γενομένη. Ἐκ τοῦ *μεταίσσων* εἰκάζομεν, ὅτι ὁ Πάτροκλος εἶχεν ἤδη κατέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἄρμα-

τος. πεζὸς ὡσαύτως εἶναι ἐν 404, 411. ἀλλ' ἐν 427 εἶναι ἐπὶ τοῦ ἄρματος.—*πολέων*] Ἀχαιῶν.—*ἀπετίνυτο*] ἀποτίνυμαι ὄχι ἀποτίνυμαι. διότι τὸ *ι* εἶναι μακρόν. Ἐτερος τύπος τοῦ ἀποτίνυμαι.—ἔκαμνε νὰ τοῦ πληρώσουν ἀποζημίωσιν, ἐξεδίκειτο διὰ πολλούς, τοὺς ὁποίους ἐκείνην τὴν ἡμέραν οἱ Τρῶες εἶχον φονεύσῃ.—*ποιμήν*] ὄρα I 633.
 400 = 312.

401. ὃ δὲ] ὁ Πάτροκλος. Τὸ ῥῆμα δὲν ἐτέθη ἐδῶ ἀλλ' ἐν 404, ἀφοῦ ἐπανελήφθη τὸ ὑποκ.—*Θέστορα*] ἦν ἡνίοχος τοῦ Προνοῦ κατὰ 403 ἐξ.

402. ὃ μὲν] ὁ Θέστωρ. Ἡ ἐντεῦθεν περιγραφὴ τῆς καταστάσεως τοῦ Θέστορος διακόπτει τὴν κανονικὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐν 401 ἀρξαμένης προτάσεως.

403. *ἦστο*] ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ δίφρου.—*ἀλείς*] τοῦ *εἰλήν* παθ. ἀορίστου τοῦ *εἰλω*. = συστραφεῖς, συσπειραθεῖς, ζαρώσας. — *ἐκ-πλήγη φρένας*] N 394.

404. *ἤχθησαν*] τοῦ *αἰσσω*. = ἔφυγον. — ὃ δὲ] ὁ Πάτροκλος. Διὰ τούτων ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἐν 401 διὰ τῶν ὃ δὲ ἀρξαμένη πρότασις ἀλλ' οὕτως ὥστε τὸ ἐνταῦθα ὃ δὲ ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐν 402 ὃ μὲν.

- 405 γναθμὸν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρεν ὀδόντων,
 ἔλκε δὲ δουρὸς ἔλων ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φῶς
 πέτρῃ ἐπι προβλήῃτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθύν
 ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἵνῳσι χαλκῷ·
 ὡς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 410 κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 μέσσην κὰκ κεφαλῆν' ἢ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
 ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὃ δ' ἄρα πρηνῆς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 415 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην Ἐχίον τε Πύριν τε
 Ἴφέα τ' Εὐιλπόν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 πάντας ἐπασσύτερους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Σαρπηδῶν δ' ὡς οὔν ἴδ' ἀμτροχίτωνας ἐταίρους

405. Σύνταξον: διὰ (τῶν) ὀδόντων αὐτοῦ (τ. ἔ. τοῦ Θεστόρος) πείρε τὸ ἔγχος.—πείρεν] ἄρ. τοῦ πείρω.

406. ἔλκε] ἀντικ: Θεστόρα· ἔσσυρεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἄρματος κάτω.—δουρὸς ἔλων] ἀφοῦ τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ δόρυ. Τὸ δουρὸς λοιπὸν εἶναι μεριστική γενική κατὰ τὰ «χειρὸς ἔλων. λαβὼν ποδός.» διότι τὸ ἐν τῷ φονευθέντι χωμένον δόρυ θεωρεῖται ὡς μέλος αὐτοῦ τούτου. — ὡς ὅτε] δηλ. ἔλκει. ὄρα O 131.

407. ἱερὸν] ποικίλως ἐρμηνεύεται α') ζωηρός, ταχύς, γοργός, β') ἰσχυρός, δηλ. μέγας, γ') ἱερός, ἀφιερωμένος, ἄνετος, ὅπως ἐλέγοντο τὰ θεῶ ἀφιερωμένα ποιμνία· διότι ὁ ἰχθύς ἐν τῇ θαλάσῃ ἐλευθέρως περιφερόμενος, ὅπως τὰ ἱερά τῶν θεῶν ποιμνία, εἰς οὐδένα θνητὸν ἀνήκει, ἀλλὰ φαίνεται ὡς κτῆμα τῶν θαλασσιῶν θεῶν. — Ἐκ ταύτης τῆς παραβολῆς καὶ ἐξ ἄλλων ἀπὸ τῆς ἀλιείας εἰλημμένων ἐξάγομεν, ὅτι ὁ πτωχὸς λαὸς ὁ στερούμενος ποιμνίων μετεχειρίζετο τοὺς ἰχθύς ὡς τροφήν.

408. θύραζε=ἔξω, ἐκτός, εἰς τὴν ξηράν. ὄρα E 694.—λίνον=ὄρμιά, πετοριά.—χαλκῷ=ἀγκίστρον.

409. κεχηνότα] ἀνοικτὸν τὸ στόμα ἔχοντα, διότι τὸ δόρυ ἦτο χωμένον εἰς αὐτό. οὕτως ὁ ἰχθύς ἐξάγεται κεχηνῶς διὰ τὸ ἐν τῷ στόματι ἀγκίστρον. — δουρὶ] προσδιορισμὸς τοῦ ἔλκε.

410. κὰδ] ἀνήκει εἰς τὸ ἔωσε. Ὁ μετὰ τὸν παρατ. ἔλκε ἀρίστος οὗτος δηλοῖ τὸ τέλος τῆς πράξεως ἔλκε. ὄρα H 56.—ἐπὶ στόμα=ἐπίστομα, πρῶμυτα.

411. ἐπεσσύμενον] ὑπερσ. τοῦ ἐπι-σεύομαι μὲ σημασίαν παρατατικού.

412. κὰκ=κατὰ.—ἄνδιχα (ἀνά δίχα)=εἰς δύο.—κεάσθη] τοῦ κείω.

414. ὄρα N 544.

415. Οἱ ἐναυθα ἀναφερόμενοι ἦσαν Λύκιοι ὡς δεικνύει τὸ ἐταίρους, 419.

418=Θ 277.

419.-507. Πάτροκλος καὶ Σαρπηδῶν μάχονται. Ὁ Σαρπηδῶν θνή-

- 420 χέρσ' ὑπο Πατρόκλοια Μενoitιάδαο δημέντας,
κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν
«αἰδῶς ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε ; νῦν θοοὶ ἔστε.
ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω,
ὅς τις ὄδε κρατεεὶ καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
425 Τρωῶας, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.»
ἢ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε.
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἶδεν, ἔκθορε δίφρου.
οἱ δ', ὡς τ' αἴγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται.
430 ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
τοὺς δὲ ἰδὼν ἔλεψε Κρόνου πάρις ἀγκυλομήτω,
Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
«ὦ μοι ἐγών, ὃ τέ μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι.

σκῶν ἐπικαλεῖται τὸν Γλαῦκον γὰρ προστατεῦσθαι τὸ σῶμα αὐτοῦ.

419. ἀμιτροχίτωνας] δὲν εἶχον μίτρην ἐπὶ τοῦ χιτῶνος. ὄρα Δ 137. Ἡ μίτρῃ ἐφορεῖτο περὶ τὴν κοιλίαν ἐπὶ τοῦ χιτῶνος καὶ ὑπὸ τὸν θώρακα, οὗ τὸ κατώτατον μέρος ἐκάλυπτε τὸ ἀνώτατον τῆς μίτρης, ἐνῶ τὸ κάτω αὐτῆς ἦτο ἐλεύθερον.

420. χέρσ' ὑπο=ὑπὸ χερσὶ.

421. καθαπτόμενος] ἀπολύτως κεῖται.

422. αἰδῶς] ὄρα Ν 95.—νῦν] ἐν-τόνως λέγεται κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μέχρι τοῦδε φυγῆς.—θοοὶ] ἀγαθοὶ καὶ ταχεῖς εἰς τὸ πολεμεῖν. ὄρα Ε 430.

423. ἀντήσω=ἀντίος εἶμι. Μέλ-λων τοῦ ἀχρήστου ἀντάω—δαείω] ὑποτακτ. τοῦ ἐδάην. ὄρα Β 299. Γρ. 16, 6'.

424, 425 = 175, 176. —ὅς τις] τοῦτο λέγει, διότι ἀγνοεῖ ἀκόμη τίς κρούπεται ὑπὸ τὰ ὄπλα τοῦ Ἀχιλλέως. πρβλ. 281.

426=Γ 29.

427. ἐκθ. δίφρου] ὄρα 398.

428. ἀγκυλοχεῖλαι] καμπύλου χεῖλος τ. ἔ. ῥάμφος ἔχοντες.

429. Ἐν τοῖς κλάζοντε καὶ κεκλήγοντες (430) κεῖται τὸ σημεῖον τῆς παραβολῆς.

430. κεκλήγοντες] ὄρα Μ 125. εἶναι ἴσον πρὸς τὸ μεγάλα κλάζοντε· διότι ὁ ἀναδιπλασιασμός ἐνισχύει τὴν ῥηματικὴν ἔννοιαν.

431. τοὺς] ἀντικ. τοῦ ἰδῶν. Ἐννοεῖται: ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουστας.—ἐλέησε] ἀπολύτως κεῖται.—ἀγκυλομήτης] ὄρα Β 205.

432. Ὁ διάλογος Ἥρας καὶ Διὸς δὲν εἶναι τοῦ Ὀμήρου· διότι ὁ μὲν Ζεὺς ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ καθήται ἐπὶ τῆς Ἰδης, ἡ δὲ Ἥρα ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου. Ο 79 ἐξ. Ἐκτὸς ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι ἐξέπεσον στίχοι καθ' οὓς ἡ Ἥρα ἐπανῆλθεν εἰς Ἰδην.

433. ὃ τε=ὅτι τε. εἶναι αἰτιολογικόν.—Σαρπηδόνα] ὑποκειμ. τοῦ δαμῆναι.—φίλτατον] διότι ἦτο υἱός του. Ζ 198.

434. μοῖρα] ἐννοεῖται ἐστί.—πε-

- 435 διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὀρμαίνοντι,
ἢ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
θειῷ ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίοιι δῆμῳ,
ἢ ἦδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.»
τὸν δ' ἡμείβει' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
- 440 «αἰνότητε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες.
ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴση,
ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσσηχέος ἐξαναλῦσαι ;
ἔρδ' ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 445 αἶ κε ζῶν πέμψης Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
φράζω μὴ τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
πέμπειν ὄν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης·

πρωμένον, ὠρισμένον εἶναι. — ὑπὸ Πατρόκλοιο δαμῆναι] ἀσυνήθης σύνταξις. Ἡ συνήθης εἶναι: ὑπὸ χερσὶ τινος, ὑπὸ δουρὶ δαμῆναι. 420, 438, Γ 436, Δ 479, Λ 444.

435. διχθὰ] ἄρα Ε 21. — διχθὰ κρ. μέμονε = διττῶς ἢ καρδία μου ἐπιθυμεῖ, τ. ἔ. εἰς δύο τείνει, κυμαίνεται μεταξύ δύο ἀποφάσεων, πρὸς δύο ἐπιθυμίας ταλαντεύεται. — ὀρμαίνοντι] ὄρα Α 193.

436. ἦ-ἦ] ὄρα Δ 15. Διπλῆ πλαγία ἐρώτησις καθ' ὑποτακτικὴν ἀπορηματικὴν ἐξηννεγμένη. — μάχης ἄπο] τοπικὸς προσδιορισμὸς τοῦ θειῷ ἄριστος, ὀριζόμενος ἕμῳς ὑπὸ τοῦ Λυκίης ἐν δῆμῳ.

437. θείῳ] ἐκτετακένος τύπος ἐκ τοῦ θεῷ (θῶ). Γρ. 16, 6'. — πίοιι δῆμῳ] ὄρα Α 40, Ε 512, 710.

438. ἦδη] τῶρα πλέον. Ἐννοεῖ τὸ ἐγγύτατον μέλλον. — δαμάσσω = ἐάσω ἢ ἐπιτρέψω δαμῆναι. Οὕτω λέγει, διότι ἤτο ὑπέρτατος διευθυντῆς καὶ ἐκτελεστῆς τῶν ἀποφάσεων τῆς Μοίρας, δυνάμενος καὶ νὰ μεταβάλλῃ αὐτάς, ὡς φαίνεται ἐντεῦθεν (442) καὶ ἄλλοθεν, X 174 ἐξ.

439, 440 = Α 551, 552.

441. πεπρωμένον = δεδομένον, προωρισμένον, ὑποκείμενον. Α 72.

442. ἂψ] εἰς τὸ πεπρωμένον ἀναφέρεται. Ἡ ἔννοιά σου: ματαιῶν, ἀκυρῶν, ἀνακαλῶν τὴν ἀπόφασιν τῆς μοίρας. = πίσω. — δυσσηχέος] ὄρα Β 686. δυσσηχῆς λέγεται ὁ θάνατος διὰ τὴν οἰμωγὴν καὶ τὸν βόγγον τοῦ θνήσκοντος καὶ διὰ τοὺς θρήνους καὶ κοπετοὺς τῶν συγγενῶν. — θανάτοιο ἐξαναλῦσαι] = νὰ λύσῃς πάλιν ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ θανάτου. Ἡ φράσις ἀρμόζει μᾶλλον εἰς τεθνεῶτα ἤδη παρὰ εἰς μέλλοντα ν' ἀποθάνῃ, ἀλλὰ καὶ ὁ πάλαι πεπρωμένος αἴση φαίνεται ὡς τρόπον τινὰ χωμένος εἰς τὸν θάνατον.

443. = Δ 29. (Μὴ λάβῃς ὑπ' ὀψι ἐνταῦθα τὴν ἐκεῖ εἰς τὸ πάντες σημείωσιν.)

444 = Α 297, Δ 39

445. ζῶν] ὄρα Ε 887. — ὄνδε δόμονδε] ὄρα ὅτι ἔγεινε χρῆσις διπλοῦ προσφύματος (Γρ. 5, δ'). Τοῦτο ἄπαξ ἐν Ἰλιάδι καὶ πολλάκις ἐν Ὁδυσσεΐα γίνεται.

446. φράζω] ὄρα Ε 411.

447. ὄρ = ἐόν.

πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 υἷες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰὼν ἐνήσεις.

- 450 ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεδὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
 ἦ τοι μὲν μιν ἕασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τὸν γε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,
 πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ὕπνον,
 455 εἰς ὃ κε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἴκωνται,
 ἔνθα ἔταρχύσουσι κασίγνητοὶ τε ἔται τε
 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.»
 ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθνεσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε.

- 460 παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
 φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβόλακι, τηλόθι πάτρης.

οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 ἔνθ' ἦ τοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύδημον,
 ὃς ῥ' ἠὺς θεράπων Σαρπηδόνοσ ἦεν ἀνακτος,

449. *υἷες ἀθανάτων*] παρ' Ἀχαιοῖς μὲν ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Ἰάλμενος (B 512), ὁ Μενέσθιος (Π 174), ὁ Εὐδωρος (Π 179), παρὰ δὲ Τρωῶσιν ὁ Αἰνείας καὶ ὁ Σαρπηδών. Ἄλλ' ὑπῆρχον πλεῖστοι ἔγγονοι καὶ δισέγγονοι θεῶν παρ' ἀμφοτέροις.—*τοῖσιν*] ἀναφέρεται εἰς τὸ ἀθανάτων.—*ἐνήσεις*] τοῦ ἐνήμι.—*θὰ ἐμβάλης, ἐμπνεύσης, ἔαν* δὲν ἐπιτρέψῃς τὴν πλήρωσιν τῆς ἐν 446 ἐπιθυμίας των.

451. *ἦ τοι μὲν*] διὰ τούτων ἡ ἐνταῦθα προτάσις ἢ λογικῶς ὑποτελής τῆς ἐν 454 κυρίας προτάσεως *πέμπειν* προετάχθη παρατακτικῶς πρὸς αὐτήν.

454. *πέμπειν*] ἀπαρέμφ. ἀντιπροστακτικῆς. Τὸ μὲν εἶναι ἀντικείμε. αὐτοῦ. Τὸ φέρειν δηλοῖ τὸ σκοπούμενον ἀποτέλεσμα τοῦ πέμπειν: πέμπει αὐτὸν ὥστε ὁ Θάνατος καὶ ὁ Ὕπνος νὰ τὸν φέρωσιν. Κατ' ἄλλην ἐκδο-

χὴν τὸ μὲν εἶναι ἀντικ. τοῦ φέρειν, τὸ θάνατον καὶ Ὕπνον ἀντικ. τοῦ πέμπειν: πέμπει τὸν Θ. καὶ Ὕπ. ἵνα φέρωσιν αὐτόν.

456. *ταρχύσουσι*] ὄρα H 85.—*ἔται*] ὄρα Z 239.

457. *στήλῃ*] αὐτὴ ἰδρύετο ἐπὶ τοῦ τύμβου. πρβλ. Δ 371.—*γέρας*] ὄρα Δ 323.

458.—Δ 68.

459. *αἶμ. ψιάδας*==ψεκάδας, σταγόνας αἵματηράς, ὡς προάγγελον αἵματηρᾶς μάχης. ὄρα Δ 54.—*ἔραζε*] ὄρα M 156.

460. *τιμῶν*==θέλων οὕτω νὰ τιμήσῃ τ. ἔ. ἵνα τιμήσῃ.

462=Γ 15. Ἡ διήγησις ἐπανέρχεται εἰς τὰ ἐν 430.

463. *ἀγακλειτὸν*] ὄρα M 101.

464. *θεράπων*] δηλ. ἡνίοχος. Κατελθόντος τοῦ Σαρπηδόνοσ οὗτος ἔμμενεν ἐπὶ τοῦ δίφρου.

- 465 τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Σαρπηδῶν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ
 δεύτερος ὀρμηθεὶς, ὃ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον
 ἔγχεϊ δεξιὸν ὄμων· ὃ δ' ἔβραχε θυμὸν αἰσθῶν.
 κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίησι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτато θυμός.
 470 τῷ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγόν, ἡνία δὲ σφι
 σύγχευτ' ἐπεὶ δὴ κεῖτο παρήγορος ἐν κονίησι.
 τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρὶ κλυτὸς εὔρετο τέκμωρ
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 αἴξιας ἀπέκοψε παρήγορον οὐδ' ἐμάτησε·
 475 τῷ δ' ἰθὺνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν·
 τῷ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.

465. τὸν] ἐπαναλαμβάνει τὸ θρασύδημον.—νείαιραν γαστ.] ὄρα E 539, N 398.

466. αὐτοῦ] τοῦ Πατρόκλου.—ἀπήμβροτε] E 287.

467. οὔτασεν] τοῦτο λέγεται περὶ τραυματίων ἐκ τοῦ συστάδην γιγνομένων· ἐδῶ ὁμοίως γενικῶς σημαίνει κτύπημα καὶ αὐτὸ τὸ πόρρωθεν γιγνόμενον. διότι ἂν ὁ Σαρπηδῶν δὲν ἔριπτε τὸ δόρυ, δὲν θ' ἀπετύγγανε καὶ ἐν 466 θὰ εἶχομεν «οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο γαλκὸν ἐλάσσαι.»—Πήδασον] 152 ἐξ.

468. ἔβραχε] δηλοῖ τὸν ἰσχυρὸν ἐπιθάνατον μυκηθμὸν τοῦ τρωθέντος ἵππου. πρβλ. E 859, 863. Συνήθως δηλοῖ τὸν κρότον τῶν ὄπλων.—αἰσθῶν=ἐκπνέων. ὄρα O 252.

469. μακῶν = ἐκβαλῶν μυκηθμόν. Ἄορ. τοῦ μηκάομαι. Τὸ μακῶν λέγεται αἰεὶ περὶ ζῶων θνησχόντων ἐκ τραύματος, μόνον δ' ἐν σ 98 περὶ ἀνθρώπου.

470. τῷ] οἱ δύο ζυγιοὶ ἵπποι. Ἡ πτώσις τοῦ παρήγορου ἵππου ἐφόβησε τοὺς ζυγίους, ὧν ἡ διάστασις ἐσύγχυσε τὰ ἡνία καὶ ἔκαμε νὰ τρίζῃ ὁ ζυγὸς κινδυνεύων νὰ συντριβῇ.—κρίκε] πεποιημένη λέξις.—κρίκε...

σύγχευτ'] συμπέρασμα παρατακτικῶς ἐξενηνεγμένον καὶ ἐν παρενθέσει· διότι τὸ «ἐπεὶ δὴ...» συναπτόεν πρὸς τὸ διαστήτην.

472. τοῖο] ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τέκμωρ καὶ δηλοῖ τὴν ὄλην ἐπικίνδυνον κατάστασιν τὴν ἐν τοῖς ἡγουμένοις περιγραφείσαν.

473. Ἀσύνητος ἐπεζήγησις τῶν ἐν 472.—σπασσάμενος = σπάσας, ἐλύσας τὸ ἑαυτοῦ ξίφος.—τανύηκες] ὄρα H 77, Θ 297.

474. αἴξιας] τοῦ αἰσσω.=ἀπέκοψε παρήγορον] τ. ἐ. ἀποκόψας τὰς παρηγορίας (ὄρα Θ 87) ἀπεχώρισε τὸν παρήγορον ἵππον ἀπὸ τῶν ζυγίων.—ἐμάτησε] ὄρα E 233.

475. ἰθὺνθήτην] ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ διαστήτην. Οἱ ἵπποι διαστάντες ἴσταντο λοξῶς πρὸς τὸν ῥυμόν· νῦν δὲ ἐσίαχθησαν ἐπανεληθόντες εἰς τὴν προτέραν παράλληλον πρὸς τὸν ζυγὸν θέσιν.—ῥυτῆρσι] ἐδῶ μόνον ἡ λέξις ῥυτῆρ σημαίνει τὰς ἡνίας.—τάνυσθεν] ἄορ. τοῦ τανύομαι. ὄρα 375.—Ὁ Αὐτομέδων δὲν ἐκράτησε τοὺς ἵππους, ὅπου ἔπεσεν ὁ Πήδασος, ἀλλ' ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς δρόμον, ἵν' ἀποβάλωσι πάντα φόβον.

476. τῷ] Σαρπηδῶν καὶ Πάτρο-

ἔνθ' αὖ Σαρπηδῶν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὄμον ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκῆ
 ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὃ δ' ὕστερος ὄρνυτο χαλκῷ
 480 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 ἀλλ' ἔβαλ' ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.
 ἦριπε δ' ὡς ὅτε τις δρυς ἦριπεν ἢ ἀχερωῖς,
 ἢ ἐπίτυς βλωθρή, τὴν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι νήιον εἶναι·
 485 ὡς ὃ προσθ' ἵππων καὶ δίφρου· κεῖτο τανυσθεῖς,
 βεβρυχῶς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 ἦύτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθῶν,
 αἶθωνα μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
 ὦλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῆσι λέοντος,
 490 ὡς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν
 κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 «Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρὴ
 αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν·
 νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θεός ἔσι.

κλος. — αὐτίς] ἐκ νέου· διότι μετὰ
 ἐπίθεσιν ἀποτυχοῦσαν ὑπεχώρουσιν μι-
 κρόν, ἵνα λάβωσι τὴν προσήκουσαν
 φορὰν διὰ νέαν ἐπίθεσιν. — συνίτην]
 Γρ. 16, ζ'.

478-480=E 16-18.

481. ἔρχαται] γ'. πληθυντ. τοῦ
 παθ. παρακ. τοῦ ἔργου. — ἀδινόν]
 πυκνόν· διότι ἐκ πυκνῶν ἰσῶν ἀπο-
 τελεῖται ἡ καρδία ἀποτελουσῶν στε-
 ρεὰ τὰ τοιχώματα αὐτῆς.

482-486=N 389-393.

487. ἀγέληφι] δοτικὴ ἀνήκουσα
 εἰς τὸ μετελθῶν. Γρ. 5, δ'. VI.

488. αἶθωνα] ὄρα K 24. — εἰλι-
 πόδεσσι] ὄρα Z 424.

489. στενάχων] στενάχων ἐκ μα-
 νίας καὶ λύσσης, διότι κατεβάλλετο.
 Ἐν τούτῳ καὶ ἐν τῷ μενέαινε (491)
 κεῖται τὸ σημεῖον τῆς παραβολῆς.

490. ὑπὸ Πατρόκλῳ] ἀνήκει εἰς

τὸ κτεινόμενος. — ἀγός] ὄρα Δ 464.

491. μενέαινε=εἶχε μένος τ. ἔ.
 πάθος κατὰ τοῦ Πατρόκλου, ἐλύσσα.
 — ὀνόμηνεν] ὄρα K 522.

492. πέπον] ὄρα Δ 314. — πολε-
 μιστὰ] δὲν σημαίνει τὸν πολεμιστὴν
 ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸν ἀνδρεῖον πολεμι-
 στὴν. ὁμοίως τὸ μαχητῆς (E 801,
 Π 186 κ. ἄ.), ἀνέρες (ὄρα E 529),
 αἰχμητῆς, 693. — μετ' ἀνδράσι] ἐπι-
 τείνει τὸ πολεμιστὰ. Ἀμφότερα ἀ-
 ποτελοῦσιν ὑπερθετικόν· πολεμικώ-
 τατε. ὄρα N 461.

494. νῦν] μετ' ἐμφάσεως ἐπανα-
 λαμβάνεται ἐκ τοῦ 492. — ἐέλδομαι
 καὶ ἔλδομαι. Ῥῆμα ἀποθετικόν.
 Μόνον ἔνεστ. καὶ παρατ. ἔχει. — ἐ-
 πιθυμῶ. Μόνον ἐνταῦθα εἶναι παθη-
 τικόν. =ἔστω ἐπιθυμητός, ἔστω πό-
 θος σου, ἀντικείμενον τῶν πόθων σου.
 — κακός] ὄρα A 10. Ἀντίθεσιν ἀ-

495 πρώτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἠγήτορας ἄνδρας
 πάντη ἐποικόμενος Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι·
 αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ περὶ μάρναο χαλκῶ.
 σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
 ἔσσομαι ἦματα πάντα διαμπερές, εἰ κέ μ' Ἀχαιοὶ
 500 τεύχεα συλήσωσι νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 ἀλλ' ἔχεο κρατερῶσ, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα».

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν
 ὀφθαλμοὺς ῥινὰς θ'. ὃ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαινῶν
 ἐκ χροὸσ ἔλακε δόρυ, προτὶ δὲ φρένες αὐτῶ ἔποντο·
 505 τοῖο δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχεοσ ἐξέρυσ' αἰχμῆν.
 Μυρμιδόνεσ δ' αὐτοῦ σχέθον ἵπποουσ φυσιόωντασ,
 ἰεμένουσ φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἄρματ' ἀνάκτων.
 Γλαῦκῶ δ' αἶνὸν ἄχοσ γένετο φθογγῆσ αἰόντι·

ποτελεῖ πρὸσ τὸ ἐελδέσθω. ὄρα Γ173.
 —θοὸσ] ὄρα 422.

496. Σαρπηδόνοσ] μετ' ἐμφάσεωσ
 ἐτέθη τὸ ὄνομα ἀντὶ τῆσ ἀνωνομίασ
 ἐμεῦ. ὄρα Η 75, Ξ 454.

498. καὶ ἔπειτα] ὄχι μόνον τώρα
 ἀλλὰ καὶ ὕστερα, ἐν τῶ μέλλοντι—
 κατηφείη καὶ ὄνειδοσ] κατηγορού-
 μενα. = θά σοῦ γείνωσ αἰτία αἰσχοῦσ
 καὶ ὄνειδοσ.

499. διαμπερέσ] εἶναι ἡ τοπικὸν
 ἡ χρονικόν, ὅπωσ ἐδῶ. ὄρα Ε 112.

500=Ο 428. Τὸ νεῶν ἐν ἀγῶνι
 ὁμωσ δὲν ἀρμόζει ἐνταῦθα· διότι ἡ
 μάχη ἐγένετο ἤδη ἐν τῇ πεδιάδι.

501. ἔγχεο] προστ. τοῦ ἔγχομαι. =
 ἀντέχω, βαστῶ. — ὄτρυνε] ἐννοεῖ-
 ται: κρατερῶσ ἔχεσθαι.

502, 503. τέλος θαν.] ὄρα Ε553.
 Τὸ κάλυψεν ἔλαβε δύο αἰτιατικὰσ,
 τὴν μὴν καὶ τὴν ὀφθαλμοὺσ ῥινὰσ
 τε. Τούτων ἡ δευτέρα δηλοῖ τοῦ θνή-
 σκοντοσ τὸ μέρος, ἐφ' οὗ ἀμέσωσ ὁ
 θάνατοσ ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ σθενυ-
 μένου βλέμματοσ καὶ τῆσ χαλαρου-
 μένησ ἀναπνοῆσ. — ὃ δὲ] ὁ Πάτρο-
 κλοσ.

504. προτὶ] ἐπιρρ. — αὐτῶ] τῶ
 δόρατι. Ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἔποντο,
 — ἔλακε ἔποντο] σύγχρονοι πράξεισ,
 ὧν τὸ τέλος δηλοῖ ὁ ἀόρ. ἐξέρυσοσ.

505. τοῖο] εἰσ τὸ ἐξέρυσοσ ἀνήκει.
 — Ἡ ψυχὴ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ τραύ-
 ματοσ. ὄρα Ξ 518.

506. αὐτοῦ] ἐπιρρ. — ἵπποουσ] τοῦσ
 τοῦ Σαρπηδόνοσ. — φυσιόωντασ] ὄρα
 Δ 227.

507. Ὁ Ἀρίσταρχοσ ἔγραφε λί-
 πεν, ὁ Ζηνόδοτοσ λίπον. Τὸ λίπεν
 = ἐλίπησαν. Εἶναι β'. ἀόρ. τοῦ λεί-
 πομαι. = ἐλείφησαν, ἡρημώθησαν
 τῶν ἀνάκτων. Τὸ δὲ λίπον ἄρματα
 ληπτέον ὅπωσ ἐν 371, ὁπότε προῦπο-
 τίθεται, ὅτι πίπτοντοσ τοῦ Θρασι-
 δήμου καὶ Σαρπηδόνοσ οἱ ἵπποι αὐ-
 τῶν ἐλύθησαν κατὰ τινὰ τρόπον ἀπὸ
 τοῦ ἄρματοσ. περὶ τούτου ὁμωσ οὐ-
 δὲν ἀνωτέρω ἐρρήθη. — ἀνάκτων =
 τῶν δεσποτῶν, κυρίων τ. ἔ. τοῦ Θρα-
 σιδήμου καὶ τοῦ Σαρπηδόνοσ. ὄρα
 Κ 559.

508-568. Ὁ Γλαῦκοσ, θεραπευ-
 θεὶσ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωροσ, καὶ ὁ Πά-
 τροκλοσ παροτρύνουσι ὁ μὲν ταῦσ

- ὄρινθον δέ οἱ ἦτορ, ὃ τ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.
 510 χεῖρὶ δ' ἔλων ἐπίεζε βραχίονα· τῆρε γὰρ αὐτὸν
 ἔλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῶ
 τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύνων.
 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκκβόλω Ἀπόλλωνι·
 «κλῦθι ἄναξ, ὃς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ
 515 εἷς ἦ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
 ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἰκάνει.
 ἔλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν, ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
 ὀξείης ὀδύνησιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἶμα
 τερσῆναι δύναται, βαρῦθει δέ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ·
 520 ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
 ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὄριστος ὄλωλε,
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὃ δ' οὐδ' ὄφ' παιδὶ ἀμύνει.
 ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἄναξ τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκεσαι,

Τρῳας ὃ δὲ τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς μά-
 χην περὶ τὸν Σαρπηδόνα.

509. ὃ τε] = ὃτι τε.

510. ἐπίεζε] ἵνα ἐλαττωθῶσι ὀ-
 λίγον οἱ πόνοι.

511. ἔλκος ὃ μιν βάλε] ὄρα Ε
 361.—ἐπεσσύμενον τείχεος] ὄρα Μ
 388.

512. ἀρῆν] Μ 334.—ἀμύνων]
 παρατ. ἀποπεύρας.

514. Ἐν Λυκίᾳ καὶ Τροίᾳ διέ-
 τριβε συνήθως ὁ Ἀπόλλων ὡς λίαν
 τιμώμενος αὐτόθι. διὰ τοῦτο ἐπικα-
 λεῖται αὐτὸν ὁ Γλαῦκος, ὡς πολιού-
 χον δηλ. θεόν, ὄχι ὡς ἱερόν.

515. εἷς] τοῦ εἰμί. Γρ. 16, ς'.
 —δύνασαι δὲ] αἰτιολογεῖ τὸ διατι
 ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸν ἀκούσῃ ὀ-
 πουδῆποτε ἂν ἦναι.—ἀκούειν=ὀ-
 πακούειν, παρέχειν ἀκρόασιν. διὸ ἔ-
 λαβε δοτικὴν. πρβλ. 531, Ω 335.

516. Τὸ ἴκω (Κ 142) ἰκάνω, ἰ-
 κάνομαι (Κ 148) ἔχουσι καὶ σημα-
 σίαν παρακειμένου.

517. Ἐντεῦθεν μέχρι τοῦ 521 ἔ-
 χομεν τοῦ κῆδος ἰκάνει ἀνάπτυξιν,

ἣς τὸ πρῶτον μέρος φθάνει μέχρι τοῦ
 δυσμενέεσσιν, τὸ δὲ δεύτερον μέχρι
 τοῦ ὄλωλεν. καρτερόν = ἰσχυρόν,
 ὀδυνηρόν. Μετ' ἐμφάσεως κείται ἐν
 τέλει τῆς προτάσεως πρὸς τοῦτο δὲ
 συνάπτεται ἡ ἐπομένη ἀνάπτυξις.—
 ἀμφὶ] ἐπιρρ.—καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη,
 πανταχόθεν, ἐντελῶς.—χεῖρ=βρα-
 χίων.

518. ἐλήλαται] εἶναι διαπεπε-
 ρασμένος. πρβλ. «ὀδύνησι πεπαρ-
 μένος.» Ε 399. «ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς
 ἦλθ' ἀλεγεινή.» Λ 398.

519. τερσῆναι] ὄρα Λ 267.—βα-
 ρῦθει] μόνον ἐνταῦθα ἀπαντᾷ ἀντὶ
 τοῦ συνήθους βαρύνεται. Ἀμετά-
 θατον ὅπως τὸ φθινέθω, μινύθω.—
 ὑπ' αὐτοῦ] = ὑπὸ τοῦ ἔλκουσ, ὑπὸ
 τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ, ἕνεκα αὐτοῦ.
 πρβλ. Ε 92.

521. ἐλθὼν] δηλ. εἰς τὴν μάχην.
 —δυσμενέεσσιν] εἰς τὸ μάχεσθαι
 ἀνήκει.—ὄριστος=ὁ ἄριστος.

522. ὄφ' = εἶφ'.

523. σὺ περ] σὺ τοῦλάχιστον, ἄ-
 φοῦ ὁ Ζεὺς οὐδὲν πράττει διὰ τὸν

κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἐτάροισι
525 κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν,
αὐτός τ' ἀμφὶ νέκτι κατατεθνηῶτι μάχωμαι».

ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείο
αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.

530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,
ὅττι οἱ ὄκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
πρῶτα μὲν ὄτρυνεν Λυκίων ἠγύτορας ἄνδρας
πάντη ἐποικόμενος Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι
αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε μακρὰ βιδάσθω,
535 Πουλυδάμαντ' ἔπι Πανθοῖδην καὶ Ἀγύνορα δῖον,
βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἴκτορα χαλκοκορυστήν.
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

«Ἴκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων,
οἷ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
540 θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
κεῖται Σαρπηδῶν, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν,
δὲ Λυκίην εἶρυτο δίκησί τε καὶ σθένει ᾧ·

υῖόν του.—ἄκυσσαι] προστ. τοῦ ἠκε-
σάμην τοῦ ἀλέομαι.

524. κοίμησον = πράνον, παῦ-
σον. πρβλ. Μ 281. — ἐτάροισι Λυ-
κίοισιν] εἰς τὸ κεκλόμετος ἀνήκει.

525. ἐποτρύνω] ἐννοεῖται: αὐτούς.

526. νέκτι] δοτικὴ τοῦ νέκτε,
Γρ. 4, ζ'. 8.

527 = Α 43.

528. Ἀσύνδετος ἐπεξήγησις.

529. τέρσηνε] ἄρ. τοῦ τεροῖνω
ἐνταῦθα μόνον ἀπαντῶντος. Τὸ ἀπὸ
ἐλκεος τέρσηνε κείται κατὰ βραχυ-
λογίαν. = ἔπαυσε τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς
πληγῆς, ἐπειδὴ ἐξήρανε αὐτό.

530. γήθησέν τε] παρενθετικῶς
κεῖται μεταξύ τοῦ ἔγνω καὶ τοῦ ὅττι
ἤκουσε. = χαίρων. ὄρα 119.

531. οἷ ἠκουσε] ὄρα 515. — εὐ-
ξαμένοιο] κατὰ γενικὴν μετὰ τὴν

δοτικὴν οἷ. ὄρα Ε 26. πρβλ. ι 256.
458. ὄρα τὸ ἀντίθετον ἐν Ι 636

534. μετὰ Τρ. = μεταξύ τῶν Τρ.,
ἀνὰ μέσον τῶν Τρ. Ἐν 536 ἡ μετὰ
= πρὸς ἀναζήτησιν, ὅπως καὶ ἡ ἐπί,
535. — μακρὰ βιβ.] ὄρα Ν 809.

538. λελασμένος] ὄρα Ν 269.

540. ἀποφθινύθουσι] εἶναι μετὰ.
καὶ ἀμετάβ. (Ε 643) ὅπως τὸ φθι-
νύθω. ὄρα Α 491. — ἐπαμύνειν]
δηλ. αὐτοῖς.

541. Ἴσχυρὸν ἀσύνδετον, οὗ ἐν
ἀρχῇ μετὰ πολλῆς ἐμφάσεως ἐτέθη
τὸ κεῖται. πρβλ. Ε 467.

542. εἶρυτο = ἐπροστάτευεν, ἔσω-
ζεν. ὄρα Δ 138. — δίκησι] διὰ δικα-
στικῶν ἀποφάσεων, δι' ἀπονομῆς δι-
καιοσύνης, ὡς ἀνώτατος δικαστῆς ἐν
καιρῷ εἰρήνης. — σθένει] ὡς ἀρχηγὸς
ἐν πολέμῳ. Τὸ ι εἶναι μακρόν. ὄρα Ε

τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχει χάλκεος Ἄρης.
ἀλλὰ φίλοι πάρστυτε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
545 μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν
Μυρμιδόνες Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,
τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἐπέφνομεν ἔγχειήσιν».

ὣς ἔφατο, Τρῶας δὲ κατὰ κρῆθεν λάβε πένθος
ἄσχετον, οὐκ ἐπικτόν, ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόλνος
550 ἔσκε καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἐῶν· πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ
λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

βᾶν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἐκτωρ χῳόμενος Σαρπηδόνοσ· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
ᾤρσε Μενoitιάδεω Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·

555 Αἴαντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·

«Αἴαντε, νῦν σφῶιν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω.

οἰοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἦ καὶ ἀρείουσ·

156.— Ἡ ἔννοια: ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ ὡς ἀνώτατος δικαστῆς καὶ ὡς στρατηγός.— φ̄=ἔω.

543. Ἀσυνήθης ἡ ἐνταῦθα σύνταξις· διότι, ἀφοῦ ἔχομεν ἔγχει, περιεμένομεν Πατρόκλον, καὶ οὕτω τινὲς εἰκάζοντες γράφουσι.— χάλκεος] ὄρα E 704. Αὐτὸν τὸν Ἄρη φαντάζεται ὡς διευθύναντα τὸ δόρυ τοῦ Πατρόκλου. Ὅρα N 444.

544. φίλοι] Ὁ Γλαῦκος ὁμιλεῖ νῦν πρὸς πάντας τοὺς ἡγεμόνας καὶ ὄχι πρὸς μόνον τὸν Ἐκτορα.— πάρστυτε] προστ. τοῦ παρέρστην. Ἐνωεῖται: τῷ νέκυι.—θυμῷ] ἐκ καρδίας, σοβαρῶς. ὄρα O 212.

545. μὴ ἔλωνται] ἐκ τοῦ πάρστυτε ἔξαρθᾶται, τὸ δὲ νεμεσσήθητε, δ' ἡδύνατο καὶ ὑποτελῶς πρὸς τὸ πάρστυτε νὰ ἦναι ἐξενηγεμένον (=νεμεσσηθέντες), κεῖται παρενετικῶς.—ἀπὸ ἔλωνται=ἀφέλωνται.—ἀεικίσσωσι] ἀποκόπτοντες τὴν κεφαλὴν ἢ ἄλλως ἀκρωτηριάζοντες. N 202 ἐξ.

546. Δαναῶν] εἶναι αἴτιον.

547. Ἐπεξήγησις τοῦ ὅσοι ὄλοντο.

548. κατὰ κρῆθεν] (κάρη)=ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κάτω, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, πέρα πέρα, ἐντελῶς. N 772.

549. ἄσχετον οὐκ ἐπιεικτόν] ὄρα E 892.—ἔρμα (ἐρεῖδω)=στήριγμα, ὑπερασπιστής. Ὁ Πίνδαρος ὠνόμασε τὰς Ἀθήνας Ἑλλάδος ἔρμα.

550. ἔσκε] Γρ. 16, σ'.

551. ἐν] ἐπιπρ.

552. βᾶν...λελημένοι] ὄρα M106.

554. ᾤρσε] τοῦ ὄρνωμι. Γρ 14, α'.—κῆρ] ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ Πατροκλῆος περίφορσιν, ὅταν τὰ βίη, μένος, σθένος, ἴσ. ὄρα B 387, 851.—λάσιον] στῆθος दातῦ ἦν τότε καὶ νῦν δεῖγμα δυνάμεως καὶ ἀνδρείας.

555. Λέγει μὲν πρῶτω, ἀλλ' εἶναι καὶ οἱ μόνου, οὗς προσηγόρευσε ν ὁ Πάτροκλος.

556. Αἴαντῃ] Γρ. 26.—σφῶιν φίλον ἔστω=ἀγαπάτε. A 541, 564, B 116, Δ 372 κ. ἄ. Ὅμοιον εἶναι τὸ ἐελέσθω 494.

557. Ἡ ἔννοια: μετὰ τὴν αὐτὴν ἀνδρείαν ἢ καὶ μετὰ μεγαλειότητα.—οἰοί

κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,
 Σαρπηδῶν. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισαίμεθ' ἐλόντες,
 560 τεύχεά τ' ὤμοιιν ἀφελοίμεθα, καί τιν' ἑταίρων
 αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλεὶ χαλκῷ».

ὣς ἔφαθ', οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
 οἳ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
 565 σύμβalon ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι
 δεινὸν ἀύσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὄλοῦν τάνυσσε κρατερῆ ὑσμίνῃ,
 ὄφρα φίλω περὶ παιδὶ μάχης ὄλοδος πόνος εἴη.

ὣσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς·
 570 βλήτο γὰρ οὐ τι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόγεσσι,
 υἱὸς Ἀγακλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγεύς,

...ἀνδράσιν] τὸ ὅλον εἶναι κατηγορούμενον τοῦ ὑποκειμ. τοῦ ἀμύνεσθαι ἀναφερόμενον εἰς τὸ πρὸ τοῦ οἷοι ἐννοούμενον τοῖους, πρὸς δ συναπτόεν καὶ τὴν αἰτιατικὴν ἀρείουσι.

558. ἀνὴρ] ὄρα Δ 194. — δε... Ἀχαιῶν] τὸ αὐτὸ λέγεται ἐν Μ 438 περὶ τοῦ Ἐκτορος πολὺ δικαίως· διότι ὁ Σαρπηδῶν μόνον ἐκρήμνισε μίαν ἑπαλίξιν, ἀλλὰ δὲν εἰσήλασεν.—ἐσήλατο] α'. ἀόρ. τοῦ ἐσάλλομαι.

559. Σαρπηδῶν] παράθεσις τοῦ ἀνὴρ.—εἰ=εἶθε. Θ 538, Κ 111.—ἐλόντες=κύριοι αὐτοῦ γενόμενοι.

560. ὤμοισιν] Γρ 29, α'. καὶ 30. Γενικὴ δυϊκοῦ.—τιν'=τινά.

561. αὐτοῦ] ἀφαιρετικὴ γενικὴ ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ ἀμυνομένων. ὄρα Μ 155, Ι 531.—νηλεὶ] ὄρα Γ 292.

562=Ο 565.

563. ἐκαρτ. γάλλ.] ὄρα Δ 215.

564. Οἱ Λύκιοι καὶ οἱ Μυρμιδόνες, οἱ κύριοι Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν ἐπίκουροι, χιαστὴ ἐτάχθησαν.

565. σύμβalon] μόνον ἐνταῦθα κεῖται ἀμεταβάτως.=συνεβάλοτο,

Μ 377. Ἀλλαχοῦ τὸ συμβάλλειν δὲν λέγεται περὶ τῶν μαχομένων ἀλλὰ περὶ τῶν προκαλούντων τὴν μάχην. πρβλ. Γ 70.

567. νύκτα] νέφος ἐπισκοτίζον.—ὄλοῦν] (ὄλλομι). δὲν εἶναι σταθερὸν τῆς νυκτὸς ἐπίθετον, ἀλλ' ἐδόθη εἰς αὐτὴν διὰ τὴν παρούσαν περὶστασιν, ἀναπτύσσεται δ' ἐν 568, ὅπου μετ' ἐμφάσεως ἐπανελήφθη τὸ ὄλοός.—νύκτα τάνυσσε] Ε 507.—ὑσμίνῃ] ἐκ τοῦ ἐπὶ-τάνυσσε ἐξαρτάται.

56^η. περὶ] ἐδῶ μόνον ἔλαβε δοτικὴν προσώπου πρὸς δῆλωσιν τοῦ ἀντικειμένου τῆς μάχης, ἀλλαχοῦ δὲ γενικὴν. πρβλ. ε 310, ρ 471.—μάχης πόνος] περιφρασις τοῦ πόλεμος, οὐ καὶ τὸ ἐπίθετον ὄλοδος ἔλαβεν.

569-683. Μάχη περὶ Σαρπηδόρος, τοῦ ὁποῖον ἐπὶ τέλους γίνεται κύριος ὁ Πάτροκλος καὶ τὰ ἑπὶ σκυλεύει. Μετὰ τοῦτο ὁ Ἀπόλλων πέμπει αὐτὸν εἰς Λυκίαν.

569. ἐλίκωπας] ὄρα Α 98.

570. οὐ τι κάκιστος] λιτότης.

- ὅς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὖ ναιομένῳ ἦνασσε
 τὸ πρὶν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρῖζας
 ἐς Πηλεΐν' ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 575 οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλεΐνι ῥηξήνορι πέμπον ἔπεσθαι
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 τὸν ῥα τὸθ' ἀπτόμενον νέκυος βάλε φαίδιμος Ἔκτωρ
 χερμαδίῳ κεφαλῆν· ἦ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη
 ἐν κόρυθι βριαρῆ· ὃ δ' ἄρα πρηνῆς ἐπὶ νεκρῶ
 580 κάππιασεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστῆς.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο φθιμένον ἐτάριοιο,
 ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων ἱρῆκι εὐκοῖως
 ὠκέϊ, ὅς τ' ἐφώβησε κολοιούς τε ψῆρας τε·
 ὧς ἰθὺς Λυκίων Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε
 585 ἔσσυο καὶ Τρώων, κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάριοιο·
 καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
 αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 ὄσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται,
 590 ἦν ῥά τ' ἀνῆρ ἀφῆρ πειρώμενος ἦ ἐν ἀέθλω

572. Βουδειῳ] ἄγνωστος ἢ θέσις αὐτῆς.

573. τότε] ὅτε παρεσκευάζετο ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς ἐστρατείαν τὴν εἰς Τροίαν.—ἐξεναρῖζω] ὄρα Α 191.

574. ἰκέτευσε=ἰκέτης ἤλθε. Ἐνταῦθα δηλ. ἔχει ἡ λέξις τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς σημασίαν (ἰκέτης, ἴκω). Ἀντιθέτως ἀλλαγῆς τὸ ἰκέσθαι καὶ τὸ ἰκάνειν τίθενται ἀντὶ τοῦ ἰκετεύειν. Ε 260, Χ 123, ε 445, η 147.—θέτιν] ὄρα 222.

575. ἄμα] ἀνήκει εἰς τὸ ἔπεσθαι.

577. ἀπτόμενον] ἵνα σύρη αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἀχαιῶν.

578-580=412-414.

581. ὄρα Μ 392.—φθιμένον] τοῦ φθίνομαι. Γρ. 14, ζ'.

582. ἴθυσεν] τοῦ ἰθύω. ὄρα Δ 507.

583. ἐφώβησε] γνωμικὸς ἄορ.—

ψῆρας] ψῆρ-ός,=ψάρ-ός. Παρ' ἡμῖν: μαυροπούλι, ψαρῶνι.

584. Πατρ. ἵπποκ.] ὄρα 20, 126.

585. ἔσσυο] τοῦ σέβομαι. Γρ. 14, ζ'.—ὄδ=γάρ

586. ἔβαλε, ὄχι ἔβαλες· διότι μετὰ τὴν ἀποστροφὴν (584) ἐπανέρχεται εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς διήγησιν.

587. ἀπὸ] ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆξεν.

588=Δ 505.

589. ὄση... τέτυκται] σχεδὸν ἴσον πρὸς τὸ «ὄσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή γίγνεται» Ο 358.—ὄση εἶναι, δηλ. ὄσον φθάνει. Τὸ τέτυκται εἶναι παθ. παρακ.

τοῦ τεύχω. ὄρα Δ 84. Συχνὰ ἢ ἕκτασις βολῆς δόρατος λαμβάνεται ὡς μέτρον μήκους· Κ 357, Ο 358, Φ 251, Ψ 529.—αἰγανέη] ἐλαφρὸν δόρυ.

ὄρα Β 774.—ταναοῖο] Γρ. 6, β'.

590. ἀφῆρ] ἄορ. β'. τοῦ ἀρίημι.—

ἢ καὶ ἐν πολέμῳ, δνίων ὑπο θυμοραϊστέων,
 τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον.
 595 Χάλκωνος φίλον υἷον, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων
 ὄλω τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι.
 τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ
 στρεφθεῖς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων·
 δούλησεν δὲ πεσῶν πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
 600 ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο,
 στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθύς φέρον αὐτῶν.
 ἐνθ' αἶ Μηνριόνης Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,

πειρώμενος] ἀπολύτως κείται. = δοκιμάζων ἑαυτὸν ἢ τὰς δυνάμεις του, πρὸς δοκιμῆν. Ὅπως εἶναι προτεταγμένον, ὑποθέτει τις, ὅτι ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ ἐν ἀέθλῳ καὶ εἰς τὸ ἐν πολέμῳ. ἀνήκει ὁμως εἰς τὸ πρῶτον μόνον· διότι ἐν πολέμῳ δὲν χωρεῖ δοκιμασία, ἣ ὅποια γίνεται κατὰ βούλησιν, ἀλλ' ἐπιβάλλεται ἢ χρῆσις τῶν ὄπλων κατ' ἀνάγκην. — Ἡ αἰγανέη] δὲν ἦτο πολὺ χρήσιμος ἐν πολέμῳ ὡς ἐλαφρά· διὸ ὁ ποιητῆς λέγων τὸ πειρώμενος τὴν ἐν ἄθλῳ χρῆσιν τῆς αἰγανῆς εἶχεν ὑπ' ὄψει· ἀλλ' εὐθὺς ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ ἰδέα καὶ τῆς ἐν πολέμῳ χρήσεως· διὸ ἐμέρισεν αὐτὴν διὰ τῶν διαζευκτικῶν ἢ ἢέ, προσέθεσεν ὁμως εἰς τὸ δεῦτερον μέλος τὸν καὶ πρὸς δῆλωσιν τοῦ σπανίου.

591. δνίων ὑπο] προσδιορισμὸς τοῦ ἀφῆ. = ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἐχθρῶν, ἀναγκαζόμενος, προκαλούμενος ὑπὸ ἐχθρῶν. Ὡς τοιοῦτον (δηλ. = ἀναγκαζόμενος) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ πειρώμενος καὶ ἀναφέρεται εἰς μόνον τὸ ἐν πολέμῳ. — θυμοραϊστέης] ὄρα Ν 544.

592. ὥσαντο] ἀντικ. ἐννοεῖται: αὐτοὺς.

594. ἐτράπετο] ἀπὸ τῆς φυγῆς (588, 592) ἔστρεψεν ἑαυτὸν πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς.

595. Ἑλλάδι] χώρα τοῦ κράτους τοῦ Πηλῆως. ὄρα I 395.

596. ὄλω πλούτῳ] συνώνυμα.

597. μέσον] κατηγορ.

598. στρεφθεῖς] ἐπανάληψις τοῦ ἐτράπετο, 594. — ὅτε... διώκων] χρονικὸς προσδιορισμὸς τοῦ στρεφθεῖς. — κατέμαρπτε] ὁ Βαθυκλῆς. ὄρα Ε65. = ἐμελλε νά, ἐπλησίαζε νά φθάσῃ.

599. πυκινὸν ἄχος] πρβλ. «πυκινὸν περ ἀχεύων» λ 88. «πυκινῶς ἀκαγγέμενον» Τ 312.

600. ὡς] αἰτιολογεῖ. ὄρα 17.

601. στὰν] ἐστάθησαν ἀφοῦ ἀπὸ τῆς φυγῆς (594) ἐστράφησαν· ἔπειτα παρέλιπε νά εἶπῃ περὶ αὐτῶν, ὅπως τὸ εἶπε περὶ τοῦ Γλαύκου. — ἀμφ' αὐτὸν] τὸν Γλαῦκον, τὸ κύριον ἐνταῦθα πρόσωπον.

602. ὄρα Ε 506.

603. ἐνθ' αἶ] ὄρα Ε 1. — κορυστήν] ὄρα Δ 457.

- Λαόγονον θρασύν υἷον Ὀνήτωρ, ὃς Διὸς ἱεὺς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμψ·
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ὄχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἦκεν·
 ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιδάντος.
 610 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
 ἔγχος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 [αἰχμὴ δ' Αἰνεῖας κραδαιομένη κατὰ γαίης
 615 ὄχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν].
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο φώνησέν τε·
 «Μηριόνη, τάχα κεν σε καὶ ὄρχηστὴν περ ἔοντα
 ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ»·
 τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρὶ κλυτὸς ἀντίον ἦδα·
 620 «Αἰνεῖα, χαλεπὸν σε καὶ ἰφθιμὸν περ ἔοντα
 πάντων ἀνθρώπων σθέσσαι μένος, ὃς κέ σευ ἄντα

604. ὃς] δηλ. Ὀνήτωρ.

605. Ἰδαῖος ὠνομάζετο ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Ἰδης, ἐφ' ἧς εἶχε (Θ 48) βωμὸν καὶ τέμενος. τούτων τὴν φροντίδα εἶχεν, ὡς φαίνεται, ὁ Ὀνήτωρ.—ἐτέτυκτο. δῆμψ] ὄρα E 78.

606, 607=N 671, 672.

608. ἦκεν] Γρ. 16, ια'.

609. ὑπασπίδια προβ] ὄρα N 158.

610.=N 184.

612. σῶδει ὄνομ. ἦδας.—ἐνισκίμφθη] ἐνισκίμπτω = ἐμπήγω. καρφῶνω.—ἐπὶ] ἐπιρρ.—οὐρίαχος] ὄρα K 153.

613=N 444.

614, 615. Δείπουσι ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογράφοις. Εἶναι ἀπλή ἐνάληψις τῶν ἠγουμένων.

617. ὄρχηστὴν] βραχυλογικῶς εἴρηται, = ἐπιδέξιον ὄρχηστὴν. Πικρανθεὶς ὁ Αἰνεῖας διὰ τὴν ἀποτυ-

χίαν σκώπτει τὸν Μηριόνην, περιφρονητικῶς παραβάλλων τὴν δεξιὰν αὐτοῦ κίνησιν πρὸς κίνησιν ὄρχησεως. προβλ. Ω 261.

618. εἰ-πέρ=ἄν μόνον.

619. ἦδα τοῦ αὐδάω.

620. χαλεπὸν] ἐννοεῖται: ὅτι.—σε] περιεμμένοτο δοτικῆ διὰ τὸ ἀπρόσωπον χαλεπὸν· ἀλλ' ἐξενίκησεν ἡ ἀπαρέμφατος, ἡ ὁποία ἀρέσκειται μᾶλλον εἰς τὴν αἰτιατικὴν.

621. σθέσσαι μένος] ἀλλαχού λέγεται λύνει μένος. Τὸ σθενεῖναι κυριολεκτεῖται περὶ τοῦ πυρός· μεταφορικῶς δὲ κεῖται ἐνταῦθα. προβλ. τὰ ἡμέτερα «ἔσθυσα. ἔτσι σβύν' ἡ ζωή. τὸν ἔσθυσ' ἡ γυναῖκα του» λεγόμενα περὶ ζωῆς καὶ περιουσίας.—Μετὰ τὸ πάντων ἐτέθη τὸ ἐνικὸν ὃς, διότι τοῦτο ἔχει περιληπτικὴν σημασίαν.

ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλωμι τυχῶν μέσον ὄξει χαλκῷ,
αἰψὰ κε καὶ κρατερός περ ἔων καὶ χερσὶ πεποιοῦς
625 εὐτυχὸς ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ».

ὣς φάτο, τὸν δ' ἐνένιπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
«Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα καὶ ἐσθλὸς ἔων ἀγορεύεις ;
ὦ πέπον, οὐ τοι Τρῶες ὄνειδείεις ἐπέεσσι
νεκροῦ χωρήσουσι· πάρος τινα γαῖα καθέξει.
630 ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ·
τῷ οὐ τι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι».

ὣς εἰπὼν ὃ μὲν ἦρχ', ὃ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
τῶν δ', ὥς τε ὄρνυτον ἀνδρῶν ὄρουμαγδὸς ὄρωρη
οὔρεος ἐν βήσση· ἔκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκοιή·
635 ὥς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βροῶν τ' εὐποιοιτάων,

622. τὴν] εἰρωνείαν ἐκφράζει· νομίζω, φρονῶ.—τέτυξαι=ἔχεις γείνη, εἶσαι.

623. καὶ ἐγὼ] ὁ καὶ κεῖται μετ' ἀναφορᾶς πρὸς τὰ ἐν 618.—τυχῶν] ἀπολύτως κεῖται. = ἐπιτυχῶς. ὅρα B 98.—μέσον]κατηγ. τοῦ σὲ ἀντικειμένου τοῦ βάλωμι.

624. χερσὶ] ὁμοίως λέγεται ποσί, βήφει, ἀλκί, κάρτει, σθέει, ἠορέφει.

625=B 654.

626. ἐνένιπε] ἀόρ. τοῦ ἐνίπτω. ὅρα B 245.

628. οὐ] μετὰ δυνάμειος εἶναι προτεταγμένον. Ἄνήκει εἰς τὸ ὄνειδείεις ἐπέεσσι.

629. νεκροῦ] τοῦ πτώματος τοῦ Σαρπηδόου. εἶναι ἀφαιρετικὴ γενική.—πάρος]=πρότερον, δηλ. πρὶν ἀναγκασθῶσιν οἱ Τρῶες δι' ὄνειδιστικῶν λόγων εἰς ὑποχώρησιν.—τινα] δηλ. ἐξ ἡμῶν τῶν Ἀχαιῶν.—καθέξει] ὅρα Γ 243.

630. Ἡ ἔννοια: ἐν πελέμῳ ἀποφασίζουσιν αἱ χεῖρες, ἐν τῇ βουλῇ

οἱ λόγοι.—τέλος (ἔστι) = ἡ κρίσις, τὸ ἀποτέλεσμα.—ἐπέων] δηλ. τέλος ἐστί. Ἐξ ἀμελείας τὰ τοῦ δευτέρου τούτου μέλους ἐξηγέθησαν ἄλλως ἢ ὡς περιεμένοντο: ἐν ἐπέεσσι δὲ τέλος βουλῆς.

631. μῦθον ὀφέλλειν = πολυλογεῖν.

632=B 472. Ἡ ἔννοια: ἀμφοτέρω προέβησαν πρὸς τὸν Σαρπηδόνα.

633. τῶν] Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν. Ἐτέθη κατὰ πρόληψιν ἐκ τοῦ 635. ὅρα B 459, 474, M 278.—ὄρνυτον ἀνδρῶν] ὅρα Δ 485.—ἀνδρῶν] ἀφαιρετικὴ γενική. ὅρα I 573.—ὡς ὄρωρη] ὅρα Δ 483, 131.—ὄρωρη] τοῦ ἀορίστου ὄρωρε τοῦ ὄρνυμι.

634. γίγνεται ἀκοιή] δηλ. ὄρουμαγδοῦ.=ἀκούεται ὁ ὄρουμαγδός, ἀκούει τις αὐτόν.

635. τῶν] Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν. εἰς τὸ ὄρνυτο ἀνήκει.—εὐρυοδείης (ἔδος)=ἐχούσης εὐρείας ὁδοῦς.

636. χαλκοῦ ῥινοῦ] ἐκ τούτων μάλιστα συνέκειτο ὁ ὀπλισμός. Ἐκ δέρματος πλὴν τῶν ἀσπίδων ἦσαν

νυσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 οὐδ' ἄν ἔτι φράδμων περ ἀνήρ Σαρπηδόνα διὸν
 ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίησιν
 640 ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.
 οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον, ὡς ὅτε μυῖαι
 σταθμῶ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας
 ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον, οὐδέ ποτε Ζεὺς
 645 τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαινώ,
 ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῶ,
 πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου μερμηρίζων,
 ἢ ἦδη καὶ κείνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαιδίμος Ἔκτωρ
 650 χαλκῶ δηώση, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔλπει,
 ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.

οἱ τελαμῶνες καὶ αἱ περικεφαλαῖαι (K 262) διὸ μνημονεύεται ἰδιαιτέρως (ρινῶν) καὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βοῶν=ἀσπίδων. ὄρα M 105,

637. νυσομένων] μέσον ἀλληλοπαθές. Ἐναφέρεται εἰς τὸ τῶν, 635.—ἀμφιγύοισιν] ὄρα N 147.

638. φράδμων (φράζομαι)=προσεκτικός, πάντα παρατηρῶν καὶ ἀναγνωρίζων.

639. οὐδ' ἄν ἔγνω] ἀδύνατον ἐν τῷ παρελθόντι πράξιν δηλοῖ.

640. εἴλυτο] ὑπερσυντ. τοῦ εἰλύω =περικαλύπτω.

641. οἱ δ'] Τρῶες καὶ Ἀχαιοί.—αἰεὶ] τοῦτο προκαλεῖ τὴν παραβολὴν· διότι αἱ μυῖαι ἐνταῦθα φέρονται ὡς παράδειγμα οὐχὶ πλήθους ἀλλ' ἐπιμονῆς καὶ ἀπαύστου κινήσεως. Ὁ δὲ βόμβος αὐτῶν (βρομέωσι) χρησιμεύει ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ ἐμβάλλῃ ζωὴν εἰς τὴν εἰκόνα.

642. σταθμῶ] μάνδρα, στάνη.—Τὰ βρομέωσι, περιγλαγέας καὶ πέλλας ἐδῶ μόνον ἀπαντῶσι.—βρομέωσι] ἐκ τοῦ βρόμος, ὃ ἐκ τοῦ βρέμω.—περι-

γλαγής. ἐκ τοῦ γλάγος=(γάλα) καὶ τῆς περὶ ἐπιτακτικῆς ὄρα Δ 486.

644. ἄρα] ἐπαναλαμβάνει τὰ ἐν 641.—Ζεὺς] ἀπὸ τοῦ Λ 183 ἔμμεν ἐπὶ τῆς Ἰδης, ἀπὸ δὲ τοῦ Ο 6 δὲν ἔπαυσε νὰ βλέπῃ τὴν μάχην.

645. πρβλ. N 3.

646. κατ'] ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀπό, 645.—αὐτοῦς] Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.

647. μερμηρίζων] ὄρα A 189.

648. ἦ-ῆ (651) πλαγία διπλῆ ἐρώτησις.—καὶ κείνον] καὶ τὸν Πάτροκλον, ὅπως τὸν Σαρπηδόνα ὁ Πάτροκλος εἶχε φονεύσῃ.

649. αὐτοῦ] ἀναπτύσσεται ὑπὸ τοῦ ἐπ' αὐτ. Σαρπηδόνη=ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τοῦ Σαρπηδόνος.

650. δηώση] ἀπορηματικὴ υποτακτικὴ μετὰ ἱστορικὸν χρόνον τῆς κυρίας προτάσεως. ὄρα H 394. Τοῦναντίον δ' ἐν τῷ δευτέρῳ μέλει τῆς ἐρωτήσεως κεῖται εὐκτικὴ ὀφέλλειεν. Ὅμοια ἐναλλαγὴ ἐγκλίσεων ἐν Σ 308, I 245.

651. ὀφέλλειεν] ἐκ τοῦ ὀφέλλειεν

ὦδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 ὄφρ' ἥς θεράπων Πηληιάδῳ Ἀχιλλῆος
 ἕξαυτις Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστὴν
 655 ὤσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἑκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάγκιδα θυμὸν ἐνήκεν
 ἔς δίφρον δ' ἀναβάς φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
 Τρῳάς φευγέμεναι· γνῶ γάρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.
 ἐνθ' οὐδ' ἰφθίμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 660 πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλαμμένον ἦτορ
 κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κάππεσον, εὔτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
 οἳ δ' ἄρ' ἀπ' ὄμοιον Σαρπηδόνοσ ἐντε' ἔλοντο
 χάλκεα μαρμαίροντα· τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 665 δῶκε φέρειν ἐτάροισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 «εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαϊνεφές αἶμα κάθηρον

δι' ἀφομοίωσης προῆλθεν. Ἀόριστος τοῦ ὀφέλλειν. Ὑποκείμενον: Πάτροκλος.

652=N 458.

653. ὄφρα] μετὰ τὴν ἡγουμένην φράσιν περιεμένετο ἀπαρέμφατος· ἀλλ' ἐτέθη τελικὴ πρότασις, ὅπως μετὰ ἐρετικὰ ῥήματα. ὄρα Α 133.

654. ἕξαυτις] πάλιν, ἐκ νέου. Ἀναφέρεται εἰς τὰ ἐν 394 ἐξ.

655. πολέων] συνίζάνεται.

656. πρωτίστῳ] ὅπως καὶ πρωτός ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐστράφη ἐν 552. —ἀνάγκιδα θυμὸν ἐνήκεν] ὁμοίως ἀφόνον, μένος, θάρσος, κυδοιμόν, κλόνον ἐνήκεν. 291, Ε 125, Ρ 570, Δ 538, Π 729.

657. φύγαδε] Θ 157.—ἔτραπε] τοὺς ἵππους. Ὑποκείμεν: Ἑκτωρ.

658. ἱρὰ = ἰσχυρά. Ὅρα Δ 378. Τὴν ἐν 652 ἐξ. γενομένην ἀπόφασιν τοῦ Διὸς τάλαντα λέγει· διότι διὰ ζυγοῦ ἐξεδηλοῦτο. Ὅρα Θ 69. Ὁ Ἑκτωρ τὸν αἰφνιδίως καταλαβόντα αὐτὸν φόβον ἐθεώρησεν ἀποτελεσμα

ἐπιδράσεως τοῦ Διός· διὸ καλεῖ καὶ τοὺς ἄλλους εἰς φυγὴν.

660. βασιλῆα] Σαρπηδόνα. — βεβλ. ἦτορ = κατὰ τὴν ζωὴν βεβλαμμένον, ἐστερημένον τῆς ζωῆς, ἄψυχον. ἦτορ = ζωή, ὅπως Ε 250, Δ 115, Ο 252.—βεβλαμμένον] κατηγορ. τοῦ ὑποκειμ. τῆς μετοχῆς κείμενον, ἢ ὅποια πάλιν εἶναι κατηγορ. τοῦ ἀντικ. τοῦ ἴδον.

661. ἀγύρει] ὄρα Α 57.—πολέες γάρ...] ἀνάπτους τοῦ «ἐν νεκύων ἀγύρει.»

662. ἔριδα ἐτάνυσσε] ὄρα Δ 336, Η 102, Ν 359. — κρατερῆν] κατὰ πρόληψιν κατηγορούμενον.

663. οἳ δ'] ὁ Πάτροκλος καὶ οἱ περὶ αὐτόν.—ἐντεα] ὄρα Γ 339.

666. Ἐνταῦθα προϋποτίθεται ἡ ἐπὶ τῆς Ἰδης (677) παρουσία τοῦ Ἀπόλλωνος, χωρὶς νὰ προδηλωθῇ αὕτη.

667. εἰ δ' ἄγε] ὄρα Ζ 376. — φίλε] ἐν Α 86 λέγεται διφίλος. Οὕτω παραγορεύεται ὁ Ἀπόλλων ὑπὸ τοῦ

ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καί μιν ἔπειτα
 πολλὸν ἀπὸ πρὸ φέρων λοῦσον ποταμοῖο ῥοῆσι
 670 χρῖσόν τ' ἄμβροσίν, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσον·
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὕπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὄκα
 θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ,
 ἔνθα ἔταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 675 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων».

ὡς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων.
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρέων ἐς φύλοπιν αἰνίν,
 αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας,
 πολλὸν ἀπὸ πρὸ φέρων, λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῆσι
 680 χρῖσέν τ' ἄμβροσίν, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσε·
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὕπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὄκα
 κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.

Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας
 685 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη,

Διός, διότι στενωῶς συνεδέοντο.—*κα-
 λαιεφεῖς*] ὄρα Α 397.—*αἶμα Σαρ-
 πεδόνα*] ἔλαβε δύο αἰτιατικὰς τὸ
κάθηρον, ὅπως τὰ στεροητικά.

668. *ἐλθὼν ἐκ βελέων*] πρβλ. 678
 «ἐκ βελέων ἀείρας». ἀφοῦ ὑπάγῃς
 (μετὰ τοῦ νεκροῦ) ἐκτὸς βολῆς βελέων.

669. ἀπὸ = μακράν. πρὸ = ἐμ-
 πρὸς, πρὸς τὰ πρόσω. — *ποταμοῖο*]
 τοῦ Σκαμάνδρου. Δύο καθαρμούς
 παραγγέλλει, ὧν ὁ πρῶτος (667) εἶ-
 ναι ἐπιπλοῖαιος ὁ δὲ δεύτερος μᾶλλον
 ἐπιμεμελημένος. Κατωτέρω ὁμως ἐν
 τῇ ἐκτελέσει (678 ἐξ.) δὲν ἀναφέρε-
 ται ὁ πρῶτος.

670. *ἄμβροσίν*] ἐνταῦθα ἐννοοῦ-
 μεν αὐτὴν ὡς μῦρόν τι προφυλακτι-
 κὸν τοῦ νεκροῦ ἀπὸ τῆς σήψεως.
 ὄρα Ε 170.—*ἄμβροτα*] ὄρα Α 529.
 Οὕτω λέγει αὐτὰ ὡς θεῶν ἐνδύμα-
 τα.—*ἔσσον*] προστακτ. ἀορίστου τοῦ
 ἔγνυμι.

(Α. Ζ. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ Η)

671. *πομποῖσιν ἅμα*] ἀνήκει εἰς
 τὸ πέμπε. — *φέρεσθαι*] δηλοῖ σκο-
 πόν.—*ἵνα μὲθ' ἐκυτῶν φέρωσιν αὐ-
 τόν*. πρβλ. 454.

672. *Ὕπνω Θανάτῳ*] παράθεσις
 τοῦ *πομποῖσιν*.—*διδυμάοσιν*] πρβλ.
 Ε 231.—*οἳ θήσουσι*] ἀναφορικὴ τε-
 λικὴ πρότασις.

674, 675=456, 457.

676.=Ο 237.

678. πρβλ. 668.

679-683=669-673.

684-711. Ὁ Πάτροκλος διώκει
 τοὺς Τρῶας μέχρι τῆς πόλεως, ἐ-
 πιτίθεται κατὰ τῶν τειχῶν αὐτῆς,
 ἀποκρούεται ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

684. *κελεύσας*] διέταξε τὸν Αὐ-
 τομέδοντα μὲ τὸ ἄρμα ν' ἀκολουθῇ
 αὐτὸν προχωροῦντα.

685. *μετεκίαθε*] =παρηκολούθει,
 κατεδίωκεν. Ὅρα Λ 52.—*ἀάσθη*]
 κατὰ παράταξιν πρὸς τὸ *μετεκίαθε*

νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληιάδαο φύλαξεν,
 ἢ τ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος ἢε περ ἀνδρῶν
 [ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην
 690 ῥηιδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.]
 ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἀνῆκεν.

ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θανάτόνδε κάλεσαν ;
 "Ἄδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἔχκελον
 695 καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον,
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 τοὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώνοντο ἕκαστος.

ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἴες Ἀχαιῶν
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ, περὶ πρὸ γὰρ ἔγχρῃ θῦεν,
 700 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐυδυήτου ἐπὶ πύργου
 ἔσση τῷ ὀλοῦ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο

ἐξηνέθη, ἀντὶ τὰ ἦναι μετοχή· =
 καὶ (οὕτω δηλ. διὰ τῆς καταδιώ-
 ξεως) περιέπεσαν εἰς μεγάλην τῶν
 φρενῶν βλάβην. ὄρα I 116, A 412.
 Γρ. 14, ε'.

686. δὲ=γάρ.—ἔπος=ἐντολήν,
 συμβουλήν.

687. μέλανος] πρβλ. «τὸν δὲ σκό-
 τος ὄσσε κάλυψε». Δ 461. «θανά-
 του δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν»
 Π 350.

688. νόος] ἀπόφασις, θέλησις. Ἡ
 ἔννοια: ἡ θέλησις τοῦ Διὸς (λ.χ. ἡ
 ἐν 252) ἐκτελεῖται μᾶλλον ἢ ἡ τῶν
 ἀνδρῶν (λ.χ. ἡ ἐν 87ῆξ. τοῦ Ἀχιλ-
 λέως). — κρείσσων] ἀνώτερος κατὰ
 τὴν δύναμιν.

689, 690. Λεῖπousιν ἐν τοῖς ἀρί-
 στοῖς χειρογράφοις. Εἶναι ἀνοίκειοι
 ἐνταῦθα. Παρεισέφρησαν ἐκ τοῦ P
 177 ἐξ.

691. καὶ τότε] ἀναφερόμενον εἰς
 τὸ αἰεὶ (688) ἐφαρμόζει τὴν γενι-
 κὴν ἐκείνην περίστασιν εἰς τὴν προ-

κειμένην εἰδικήν.

692=E 703.

693. Ἐνταῦθα μὲν λέγει θεοί,
 ἐν δὲ 688 ἀναφέρεται ὁ Ζεὺς· διότι
 ἐκπροσωπεῖ σύμπαντας τοὺς θεούς.

697. ἔλεν] ὄρα 586. — φύγαδε
 μνώοντο = εἰς τὴν φυγὴν εἶχον ἐ-
 στραμμένον τὸν νοῦν, τὴν προσοχήν.
 Ὅρα E 252.—μνώοντο] συνηρημέ-
 νος καὶ ἐπεκτεταμένος παρατατ. τοῦ
 μνάομαι.

699=A 180.—Πατρ. ὑπὸ χερσὶ]
 ἀπορεῖ τις διὰ τὴν πρὸς ἐνεργητικὸν
 ῥῆμα σύνταξιν τῆς φράσεως ταύτης
 συναπτομένης πρὸς παθητικὰ ἢ ἔ-
 χοντα ἔννοιαν πάθους. πρβλ. Z 368,
 ω 96.

700. ἐυδυήτος] ὄρα A 448.—Ἐν-
 νοεῖται ὁ ὑπὲρ τὰς Σκαιᾶς πύλας
 πύργος. ὄρα Γ 149.

701. τῷ] τῷ Πατρόκλῳ.—ὀλοῦ
 φρονέων] ἀλλαχοῦ «κακὰ φρονέων»
 ὄρα H 70.

702. ἀγκῶνος] τὴν γωνίαν λέ-

Πάτροκλος, τρίς δ' αὐτὸν ἀπεστιυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φαινήν ἄσπίδα νύσσων.

705 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἴσος,
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·

«χάζεο διογενὲς Πατρόκλεις· οὐ νύ τοι αἴσα
 σῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
 οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅς περ σέο πολλὸν ἀμείνων».

710 ὣς φάτο, Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῆσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους·
 δίζε γὰρ ἢ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὐτίς ἐλάσσας,
 ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλλῆναι.

715 ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 ἀνέρι εἰσάμενος αἰζιῶ τε κρατερῶ τε,

γει ἢ προεξοχήν τοῦ τείχους, καθ' ἣν ὁ πύργος καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ τείχους ἄπτονται ἀλλήλων.

703. ἀπεστιυφέλιξεν] ἀποστρυφελίζω.

705, 706 = E 438, 439.

707. διογενὲς] τιμητικῶς προσφωνεῖ αὐτόν, ἂν καὶ δυσμενῶς διάκειται. Ὅρα Γ 352.

708. πέρθαι] μέσος ἀόριστος μὲ παθητικὴν σημασίαν, ἐσχηματισμένος κατὰ τὰ ὄρθαι (Θ 474), δέχθαι (A 23), λέχθαι κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ περθ-σθαι. Γρ. 14, σ'. — ἀγερώχων] ὄρα B 654.

709. οὐδ'] ἐπιδοτικὸς εἰς μείζον. — ὑπ'] ἐκ τοῦ 708 ἐννοεῖται δουρί, ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται τὸ Ἀχιλλῆος.

710, 711 ὄρα E 443, 444. — Οἱ στ. 698-711 δὲν εἶναι ὁμηρικαί. Διότι δὲν συμβιβάζεται ὁ μὲν Πάτροκλος νὰ ἐπιχειρῇ ἄλλωσιν τοῦ πύργου τῶν Σκαιῶν πυλῶν, παρὰ τὰς Σκαιὰς δὲ πύλας ὁ Ἐκτωρ (712 ἐξ.) ἡσύχως νὰ σκέπτεται περὶ τοῦ πρακτείου. Ἐτερος λόγος νοθείας εἶναι ὁ ἐν 726.

712-867. Ὁ Ἐκτωρ προχωρεῖ

κατὰ τοῦ Πατρόκλου. οὔτις φορεύει τὸν Κεβρίονην καὶ τοὺς Τρῶας περιάγει εἰς ἀπορίαν. Ἄλλ' ὁ Ἀπόλλων πλήττει αὐτὸν καὶ ἀπογυμνώνει τῶν ὅπλων· μεθ' ὃ τραυματίζεται ἐπὶ τοῦ Εὐφρόβου καὶ φορεύεται ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος. Τὸν δ' Ἀυτομέδοντα σώζει ἡ ταχύτης τῶν ἀθανάτων ἵππων τοῦ Ἀχιλλῆως.

712. ἐν Σκαιῆσι π.] τὸν περὶ αὐτὰς γῶρον ἐννοοῦμεν.

713. δίζε] (δίζε) μόνον ἐδῶ ἀπαντᾷ. — ἀμφέβαλλεν. Ὁ Ἐκτωρ διὰ τὰς ἐν 658 διαθέσεις τοῦ Διὸς ἀπόλεσε τὸ θάρρος του· διὸ ἀπαραιτήτως εἶναι ἡ ἐπομένῃ τοῦ Ἀπόλλωνος παρακίλευσις. — μάχοιτο] πλαγία εὐκτική ἀντὶ ἀπορηματικῆς ὑποτακτικῆς τοῦ εὐθέως λόγου. — κατὰ κλόνον] ἀνήκει εἰς τὸ ἐλάσσας = ἐπεὶ ἐλάσειε. Ἄντικ: ἵππους.

714. ἐς τεῖχος] ἀνήκει εἰς τὸ ἀλλῆναι. — ὁμοκλήσειεν] τοῦ ὁμοκλέω. ὄρα B 199. — ἀλλῆναι] παθ. ἀόρ. τοῦ εἰλω. ὄρα E 823.

716. εἰσάμενος] εἰδομαι. ὄρα B 22. — αἰζιῶ] οὐχί = νέω, ἀλλά = βω-

Ἄσιφ, ὃς μήτρως ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο,
αὐτοκασίγνητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῆς ἐπι Σαγγαρίοιο·

720 τῷ μιν εἰσιάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·

«Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύει; οὐδέ τί σε χρῆ.
αἶθ' ὅσον ἥσσω εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἶν·
τῷ κε τάχα στυγερώς πολέμου ἀπερωήσειας.

725 αἶ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δῶν δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων·

ὣς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν,
Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαιΐφροني φαίδιμος Ἐκτωρ
ἵπλους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
δύσεθ' ὄμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν

730 ἦκε κακόν, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.

Ἐκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα οὐδ' ἐνάριζεν·
αὐτὰρ ὁ Πατρόκλω ἔφελε κρατερῶνυχας ἵπλους.

μαλέω. ὄρα © 298.

717. Ἀσίφ] ἕτερος τοῦ Ὑρτακίδου Ἀσίου. Β 837.

718. Κατὰ τοὺς μεθ' Ὀμηρον ἡ Ἐκάβη ἦν θυγάτηρ οὐχὶ τοῦ Δύμαντος, ἀλλὰ Κισσέως ἡγεμόνος Θράκης. (Εὐρ. Ἐκ. 3).

719. Σαγγαρίοιο] ὄρα Γ 187.

720. Σύνταξον ὧδε: τῷ εἰσιάμενος προσέφη μιν.

721. χρῆ] δηλ.: ἀποπαύεσθαι.

722. ὅσον] αἰτιατικὴν οὐδετέρου παρὰ συγκριτικῆν καὶ ὑπερθετικῆν μεταχειρίζεται ὁ Ὀμηρος ἀντιδοτικῆς. θ 129, ξ 17, π 187, π 445, © 17.—ἥσσω. φέρτερος] κατὰ τὴν ἐν τῇ πολιτείᾳ δύναμιν. Α 208 ἐξ. Ζ 158.—εἶη] εὐκτική δηλοῦσα εὐχὴν ἀνεκτέλεστον, οἷαν οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι τῆς ὀριστικῆς μετὰ τῶν εἶθε, εἰ γὰρ ἐκφέρουσι.

723. στυγερώς = κατὰ φρικώδη τρόπον, δηλ. πρὸς μεγάλην σου δυστυχίαν. Δηλοῖ τὰς συνεπειὰς τῆς νῦν

διαγωγῆς αὐτοῦ (ἀποπαύει): τότε τὸ ὅτι ἀποχωρεῖς τῆς μάχης θὰ περιηγέ σε εἰς βαρεῖαν δυστυχίαν, δηλ. αὐστηρῶς θὰ σ' ἐτιμώρουν. — ἀπερωήσειας] τοῦ ἀπερωέω. — Πρὸς τὴν ἐνταῦθα ἀπειλὴν πρβλ. Ο 349 ἐξ.

724. ἔφελε] ἐνεργητικὸν μεταβατικὸν τοῦ ἐφέπομαι. πρβλ. Ε 329. = διεύθυνε πρὸς, κατὰ.—κρατερῶνυχας] ὄρα Ε 329.

725 = Η 81.

726. αὖτις] προϋποθέτει, ὅτι καὶ πρότερον ἦτο ἐν τῇ μάχῃ ὁ Ἀπόλλων, ἐνῶ κατὰ 700 ἦτο ἐπὶ τοῦ πύργου.

727. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀρχεπτολέμου (© 31 ἐξ.) ὁ Κεβριόνης ἦτο ἡνίοχος τοῦ Ἐκτορος. Λ 531, Μ 91.

728. πεπληγέμεν] ἀπαρ. τοῦ πέπληγον ἀορίστου τοῦ πλήτω. Βραχυλογικῶς εἰρηται: πλήξας νὰ διευθύνῃ.

729. δύσετο] τοῦ δύομαι. Γρ. 14, γ'.

730. ἦκε] ὄρα 291.

- Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἄφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε
 σκαιῆ ἔγχος ἔχων· ἐτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
 735 μάρμαρον ὀκρίονθ', ὃν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψεν.
 ἦκε δ' ἐρεισάμενος, — οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός—,
 οὐδ' ἀλίωσε βέλος, βάλε δ' Ἔκτορος ἠνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθον υἷὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 ἵππων ἠνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξεί λαῖ.
 740 ἀμφοτέρας δ' ὀφρύς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
 ὀστέον, ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίησιν
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι εἰοικῶς
 κάμππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου, λίπε δ' ὀστέα θυμός.
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφησ Πατρόκλεις ἵππευ·
 745 «ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ, ὡς ῥεῖα κυβιστῆ.
 εἰ δὴ που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὃδε τήθεα διφῶν,

733. ὄρα Γ 29.

734. σκαιῆ] δηλ. χειρῖ. — ἐτέρη-
 φι=ἐτέρη χειρῖ. Γρ. 5, δ'. VI. —
 λάζετο] Β 418. — πέτρον] Η 270.

735. μάρμαρον] ὄρα Γ 397. — ὀ-
 κριόντα] ὄρα Δ 518. — ὄν] εἶναι
 μακρὸν· διότι τὸ ἐπόμενον οἱ ἀρχι-
 κῶς ἦτο σΦοῖ. — περὶ-ἐκάλυψε=
 ἐσκέπασεν, ἡδυνήθη νὰ περιλάβῃ,
 ἐχούφτιασε.

736. ἐρεισάμενος] ὄρα Μ 457. —
 οὐδὲ] μακρὸν τὸ ε, διότι τὸ δὴν ἀρ-
 χικῶς ἦτο δΦήν. — οὐδὲ δὴν χάζ.
 φωτός] δηλ. ἀμέσως τοῦ ἐπετέθη
 μὲ τὸν λίθον. Παρατακτικῶς ἐξηνέ-
 χθη πρὸς τὸ ἦκε ἐρεισ. ἀντὶ κατὰ
 μετοχῆν: χωρὶς ν' ἀναβάλλῃ τὴν κα-
 τ' αὐτοῦ ἐπίθεσιν. Παρενθετικῶς κεί-
 ται μεταξὺ τοῦ ἦκε ἐρεισ. καὶ τοῦ
 οὐδ' ἀλίωσε. — φωτός] Ἐκτορος.

737. ἀλίωσε] τοῦ ἀλίωσ, ὃ ἐκ
 τοῦ ἄλιος=μάταιος. Κυρίως=μα-
 ταιῶνο. Ἐδῶ βραχυλογικῶς κείται
 =ἀλίως ἔβαλε. ματαίως ἔρριψε. —
 ἠνιοχῆα] Γρ. 5, 6'.

738. ἀγακλῆος] γενικῆ τοῦ ἀγα-

κλέης (κλέος)=λίαν ἔνδοξος.

739. ἔχοντα] χειριζόμενον, διευ-
 θύνοντα. (Οὕτως ἐρμηνευτέον καὶ
 ἐν Θ 121.) — μετώπιον] κατηγορ-
 τοῦ ἠνιοχῆα, 737. ὄρα Λ 95. — λαῖ]
 δοτικῆ τοῦ λαῖος. ὄρα Β 319.

740. σύνελεν]=συνήρπασε, συν-
 ἔτριψε. Ἄδρ. τοῦ συναίρειω. — οἱ]
 τῷ Κεβριόνη. — ἔσχε] ἐννοεῖται ἀντι-
 κείμενον: λίθον. Λ 96, Μ 184.

742, 743=Μ385, 386. — αὐτοῦ]
 ἀκριβέστερον ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ πρόσθε
 ποδῶν.

744. ἐπικερτομέων]=προσέτι κερ-
 τόμεων. ὄρα Β 256.

745. ἐλαφρὸς] ἐλαφρός, εὐκίνη-
 τος, εὐστροφος. — ὡς]=ὅτι οὕτως. —
 Ὁ σαρκασιμὸς κείται ἐν τῷδε, ὅτι
 τὴν ἀκουσίαν κατὰπτωσιν παριστᾷ
 ὡς ἐκουσίαν πρᾶξιν καὶ ἔργον δεξιό-
 τητος.

746. καὶ πόντῳ] κατ' ἀντίθεσιν
 πρὸς τὸ ἐν πεδίῳ, 749. — γένοιτο=
 ἔλθοι. ὄρα Η 313.

747. τήθεα διφῶν] ἐδῶ μόνον ἀ-
 παντῶσιν αἱ λέξεις αὐταί. Τὰ ὄστρεα

νὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἶη,
ὧς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ.

750 ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν».

ὧς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἦρωι βεβήκει,
οἶμα λέοντος ἔχων, ὃς τε σταθμοὺς κεραΐζων
ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἐή τέ μιν ὄλεσεν ἀλκή·
ὧς ἐπὶ Κεβριόνη Πατρόκλεις ἄλσο μεμαῶς.

755 Ἐκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀψ' ἵππων ἄλτο χαμαῖζε.
τὼ περὶ Κεβριόναο λέονθ' ὧς δηρινθήτην,
ὧ τ' ὄρεος κορυφῆσι περὶ κταμένης ἐλάφιοι,
ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον.
ὧς περὶ Κεβριόναο δῦω μῆστωρες αὐτῆς,

δὲν ἦσαν πολυτελείας ἀλλ' ἀνάγκης τροφή. πρβλ. δ 368. Διὰ τοῦτο ἐτέθη καὶ ἡ λέξις *κορέσειεν*: δύναται νὰ κατασιγάσῃ τὴν πείναν. Δέον νὰ φαντασθῶμεν ναύτας εἰς ἀνοικτὸν πέλαγος (πόντω, 746) ἀποπλανηθέντας καὶ ἐξ ἀνάγκης καταφεύγοντας εἰς τοιαύτην τροφήν.

748. ἀποθρώσκων] ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ *διφῶν*. Τὴν πρᾶξιν δηλοῖ κατ' ἐπιανάληψιν γινομένην. — *δυσπέμφελος*] μόνον ἐδῶ ἀπαντᾷ. Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος. = τρικυμιώδης, οἶδαλέα. — *εἶη*] ὁ πόντος.

749. ὧς..] αἰτιολογικὴ παραβολικὴ πρότασις.

750. *κυβιστητῆρες* = ἀρνευτῆρες. M 385.

751. *βεβήκει*] ὑπερσυντ. δηλῶν τὴν πρᾶξιν ἀμελλητῇ γινομένην. ὄρα Γ 358. Ὁ Πάτροκλος ἐσχόπει νὰ συλῆσῃ τὸν νεκρὸν, ὃ ἦν ὕβρις διὰ τοὺς συγγενεῖς.

752. *οἶμα* (οἰ-, αἶσω) = φορὰν, ἔφοδον, ὄρμη. Μεθ' οἴας ὄρμητις λέων χύνεται ἐπὶ τὸν τραυματίσαντα αὐτόν, μετὰ τοσαύτης ὄρμητις ἐχύθη ὁ Πάτροκλος ἐπὶ τὸ θῦμα αὐτοῦ. — *κεραΐζων*] E 557.

753. *ἔβλητο*] Γρ. 14, ζ'. — *ἐή τέ μιν*...] ἀνεξάρτητος προσθήκη αὐ-

τοτελῶς ἀπὸ τῆς ἡγουμένης συντάξεως ἐξενεχθεῖσα. — *ὄλεσεν*] γνωμικὸς ἄορ. — γίνεται αἰτία τοῦ ὀλέθρου αὐτοῦ.

754. *μεμαῶς*] ἄσυνήθως μακρὸν τὸ α. Γρ. 23, ε'. ὄρα B 818. Τὸ σημεῖον τῆς παραβολῆς κεῖται ἐν τῇ σφοδρᾷ ὄρμῃ ὡς ἀποτελέσματι πολεμικοῦ μένους (μεμαῶς).

756. τὼ] Πάτροκλος καὶ Ἐκτωρ. — *λέονθ'* = λέοντες. — *δηρινθήτην* (δῆρις = ἔρις). Ὑπάρχουσι τύποι *δηριάσθαι*, *δηριόωντο* καὶ *δηρίσαντο* καὶ τὸ *δηρινθήτην*. ταῦτα δὲ ὡς ἐξ ἐνεστώτων *δηριάσμαι*, *δηριόμαι*, *δηρίνομαι*. πρβλ. *ιθύω*, *ιθύω*, *ιδρύνησαν*, Γ 78.

757 *κταμένης*] ἄορ. (Γρ. 14, ζ'.) μὲ σημασίαν παρακειμένου. Τὴν ἐλαφον δὲν ἐφόνευσαν οἱ λέοντες, ἀλλὰ κυνηγοί, οὗς οἱ λέοντες διώξαντες μάχονται περὶ τὸ σῆμα αὐτῆς. πρβλ. Γ 23.

758. *πεινάοντε*] αἰτιολογικὴ. Μακρὸν τὸ α. ὄρα A 205. — *μέγα φρον.*] ὄρα Λ 325.

759. *δῦω μῆστ.* αὐτῆς] ὄρα Δ 328 (ὅπου τὸ *διαγωνιζόμενοι* ἀναγνωστότερον *διαλογιζόμενοι*). Ἡ φράσις αὕτη καθὼς καὶ ἡ ἐν 760 πλήρης ὀνομασία τῶν δύο ἡρώων ἀντί

- 760 Πάτροκλός τε Μενoitιάδης καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ,
 ἔεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροῖα νηλεί χαλκῶ.
 Ἔκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
 Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
- 765 ὣς δ' Εὐρύος τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν
 οὔρεος ἐν βύσσης βαθέην πελεμιζέμεν ὕλνν,
 φηγόν τε μελίην τε τανύφλοιόν τε κράνειαν,
 αἶ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
 ἦχῃ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων,
- 770 ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 δήουν, οὐδ' ἕτεροι μνώνοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὄξεά δούρα πεπήγει
 ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες,
 πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξαν
- 775 μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὃ δ' ἐν στροφάλιγγι κόνις

ἀπλῆς ἐκ τοῦ 756 ἐπαναλήψεως τοῦ τῶ πολλὴν ἔμφασιν περιέχουσι. Προεκλήθη δ' ἐντεῦθεν καὶ εἰδός τι ἀνακολούθου· διότι ἐνῶ παρὰ τῶ περι Κεβριόναο θὰ ἐνοοῦμεν ῥῆμά τι μάχης δηλωτικόν, ἐν 761 ἔχομεν ὁλόκληρον φράσιν δηλωτικὴν πολεμικοῦ μένουσ.

761=N 501.

762. κεφαλῆφιν=κεφαλῆς. Γρ. 5, δ'. Γενικὴ δηλοῦσα τὸ μέρος. πρβλ. Β 316, Γ 369 κ.ἀ.π. Ἀνήκει εἰς τὸ λάβεν καὶ μεθίει· διὸ καὶ προετάχθη. Ὡς ἀντικ. τοῦ λάβεν καὶ ἔχεν ἐννοεῖται: Κεβριόνην.

763. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι] οἱ περὶ Πάτροκλον καὶ Ἔκτορα.

764=Ξ 448.

765. ἐριδαίνετον] διῦχος τοῦ ἐριδαίνω=ἐρίζω. Δηλοῖ ἐνταῦθα ἀμιλλαν τῶν συγχρόνως πνεόντων ἀνέμων. Περὶ τῆ ἀμιλλῶνται δηλοῖ ἡ ἐπομένη ἀπαρέμφοτος.

766. πελεμιζῶ=σειῶ, ἐδῶ κι' ἐκεῖ κινῶ.

767. φηγόν μελίην κράνειαν] παραθέσεις δηλοῦσαι τὸ περιεχόμενον τοῦ περιεκτικοῦ ἕλην.—τῆ μελίην] Γρ. 26.—τανύφλοιον] ἐξ ἀχρήστου ἐπιθέτου τανὺς (tenuis)=μακρὸς, ἐκτεταμένος, λεπτός.—ἡ ἔχουσα φλοῖον κατὰ μακρὰς ταινίας ἀπολεπιζόμενον.

768. ἔβαλον] ἔνεκα τῆς θυέλλης. εἶναι γηνωμικὸς ἀόρ.—τανυήκης] ὄρα Η 77. Ἀλλαχοῦ ἀποδίδεται εἰς μόνον τὸ ἄορ (ξίφος).

769. ἦχῃ θεσ.] ὄρα Θ 159. Ἡ παραβολὴ ἀποβλέπει τὸν ἰσχυρὸν κρότον.—πάταγος] ἐννοεῖται: ἐστὶ ἡ γίγνεται. Πρότασις ἀκολουθίας παρατακτικῶς ἐξενηγεμένη.

770, 771=Λ 70, 71.

772. πεπήγει, ἀμετάβ. ὕπερσυντ. τοῦ πήγνυμι. Ἐννοεῖται: ἐν χροῖ μαρναμένων. πρβλ. Ο 315.

773. πτερόεντες] ὄρα Δ 117.

774. χερμάδια] ὄρα Δ 518.—ἐστυφέλιξαν] ὄρα Ε 437.

775. μαρναμένων] ἀνήκει εἰς τὰ

κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.

ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιδεδήκει,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πῖπτε δὲ λαός·
ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσεται βουλυτόνδε,

780 καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν.

ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἦρωα ἔρυσσαν
Τρώων ἐξ ἔνοπης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε.

τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θοῶ ἀτάλαντος Ἄρνη,

785 σμερδαλέα ἰάχων; τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφθεν.

ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο daίμονι ἴσος,

δοῦρα, ἰοί, χερμάδια· διότι ἡ ὅλη περιγραφή σκοπεῖ νὰ εἰδικεύσῃ καὶ αἰσθητοποιήσῃ τὴν σύντονον καὶ ποιικίλην τῶν μαχομένων δρᾶσιν.

776. *μεγαλωστί*] ἐπιτείνει τὸ μέγας (δρα Η 39) καὶ αἰσθητοποιεῖ τὸ πρᾶγμα. = εἰς μεγάλην ἔκτασιν. — *λελασμένος*] παρακ. τοῦ λανθάνομαι. Δηλοῖ διαρκῆ κατάστασιν: ὁ ὁποῖος διὰ πάντοτε εἶχε λησμονήσῃ, οὐδέποτε ἐσκέπτετο. — *ἵπποσυνάων*] ἡ περὶ τὸ διευθυνοῦν ἵππους δεξιότης.

777, 778=Θ 68, 69. Τὰ ἐνταῦθα δὲν ἀντιφάσκουσι πρὸς τὰ ἐν Δ 84, 86· διότι δι' ἐκείνων μὲν ἐννοοῦμεν τὸν χρόνον τὸν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς 9 ἢ 9 1/2, ὅτε οἱ ἀγρόται δευτερώνουσιν τὸ πρόγευμα αὐτῶν; (ἐν τῇ εἰς Δ 86 σημειώσῃ γράφει: Ἡ φράσις δηλοῖ τὸν περὶ τὴν 9 π. μ. χρόνον.) τὰ δ' ἐνταῦθα δηλοῦσι τὸν χρόνον τοῦ μεσουρανήματος τοῦ ἡλίου, δηλ. τὴν μεσημβρίαν καὶ τὸν ἀμέσως πρὸ αὐτῆς καὶ μετ' αὐτῆν χρόνον.

779. *μετενίσσεται* = μετέβαιναν, ἔκλινε. — *βουλυτόνδε*] μόνον οὕτως ἀπαντᾷ ἡ λέξις *βουλυτός* = ἡ λύσις τῶν βοῶν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, ὁ χρόνος καθ' ὃν λύονται οἱ βόες ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, ὁ περὶ τὴν ἐσπέραν χρόνος· Τὰ

ἐνταῦθα δηλοῦσι τὸν δειλιτὸν χρόνον καὶ μάλιστα τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ. Διότι πρὸς τὸν βουλυτὸν ἀρχίζει νὰ κλίνη ὁ ἥλιος ἀμέσως μετὰ μεσημβρίαν. Ἀληθῶς ὅμως ἡ ἐσπέρα ἐβράδυνεν ἀκόμη, μολὶς ἐπελθοῦσα ἐν Σ 239 καὶ ἀφοῦ μάλιστα ἡ Ἡρα ἐπετάχυνε τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

780. *ὑπὲρ αἶσαν*] δρα Ζ 487. Ἡ μοῖρα τ. ἔ. ἡ Διὸς θέλησις εἶχεν ἤδη ὀρίσῃ διὰ τοὺς Ἀχαιοὺς ἦτταν· ἀπὸ ταύτης ὁμοως οὗτοι διὰ τὴν ὑπέροχον ἀνδρείαν αὐτῶν ἀπῆλλάγησαν ἀλλὰ προσωρινῶς· διότι ἀμέσως ἐν 787 ἐξ. ἐκτελεῖται τοῦ Διὸς ἡ θέλησις. — *φέρτεροι*] ἀνώτεροι, νικηταί.

781. *ἐκ βελέων*] ἀκριβέστερον ὀρίζεται ἐν 782 «Τρώων ἐξ ἔνοπης».

783. *Τρωσὶ*] ἀνήκει εἰς τὸ ἐνόρουσε, ἐννοεῖται καὶ εἰς τὸ κακὰ φρονέων.

784. *ἔπειτα*] ἀναφέρεται εἰς τὰ ἐν 780. — *θοῶ*] δρα Ε 430. — *ἀτάλαντος*] δρα Β 169.

785. *σμερδαλέα*] ἡ λήγουσα μακρά. Γρ. 29, 6'. Δὲν ἐξεθλίβη διὰ τὸ F τοῦ ἰάχω. δρα Β 309. Ὁ ποιητὴς ἐξαιρεῖ ἐν 783-785 διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν Πάτροκλον πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

786=Ε 438.

ἐνθ' ἄρα τοι Πάτροκλε φάνη βιότοιο τελευτή.
 ἦντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 δεινός· ὃ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
 790 ἦέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεδόλπισε·
 στῆ δ' ὄπιθε, πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
 χειρὶ καταπρηνεῖ, στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
 [τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνένν βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἦ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
 795 αὐλῶπις τρυφάλεια, μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
 αἵματι καὶ κονίησι· πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν
 ἰπλόκομον πύληκα μιαίνεσθαι κονίησιν,
 ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
 ῥύετ', Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἑκτορι δῶκεν
 800 ἦ κεφαλῇ φορέειν, σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
 πᾶν δέ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγν δολιχόσκιον ἔγχος,

788. ἦντετο] τοῦ ἄντομαι. ὄρα
 Η 22.—τοι=σοι.—Φοῖβος] οὐχὶ με-
 ταμορφωμένος ἀλλ' «ἦέρι κεκαλυμ-
 μένος» διὸ βραδέως ἐνόησεν αὐτὸν
 ὁ Πάτροκλος.

789. δεινός] κατηγοροῦμ. Με-
 τ' ἐμφάσεως κεῖται ἐν προεχούσῃ τοῦ
 στίχου θέσει.—ὄ] Πάτροκλος.—τὸν]
 Ἀπόλλωνα.—κατὰ κλόνον] εἰς τὸ
 ἰόντα ἀνήκει.

790. ἦέρι] ὄρα Γ 381.

791. μετάφρενον] ὄρα Β 265.

792. καταπρηνεῖ] ὄρα Ο 114.
 —στρεφεδίνηθεν] τοῦ στρεφεδινέω
 μόνον ἐνταῦθα ἀπαντῶντος.—ἔστρε-
 φοῦρίσαν, δηλ. ζάλη, σκοτοδίνη
 κατέλαθεν αὐτούς. Πρότασις ἀκο-
 λουθίας παρατακτικῶς ἐξενηγε-
 μένη.

793. τοῦ] ἐκ τοῦ κρατὸς ἐξαρτᾶ-
 ται.—κρατὸς] Γρ. 5, 6'.

594. καναχὴν ἔχε] 105.—ποσ-
 σὶν ὑφ' = ὑπὸ ποσσίν. Ἀνήκει εἰς
 τὸ καναχὴν ἔχε.

795. αὐλῶπις] ὄρα Ε 182.—τρυ-
 φάλεια] ὄρα Γ 372, 362.—ἔθειραι]

αἱ ἵππειαι τρίχες ἐξ ὧν ὁ λόφος συνέ-
 κειτο.

796. πάρος] ἐφ' ὅσον ὁ Ἀχιλ-
 λεὺς ἔφερεν αὐτήν.—οὐ θέμις ἦεν]
 διότι ἡ θανάσιμος ἡμέρα τοῦ Ἀχιλ-
 λέως δὲν εἶχεν ἔλθῃ ἀκόμη.

798. θείοιο] οἱ βασιλεῖς καλοῦν-
 ται θεοῖο, διογενεῖς, διοτρεφεῖς ἀνε-
 ξαρτήτως τῆς ἐκ θεῶν καταγωγῆς
 αὐτῶν.

799. ῥύετο] ὄρα Κ 259.—δῶκεν]
 ἐπέτρεψεν, ἂν καὶ δὲν τὸ ἐνέκρινεν
 (Ρ 205). διὰ τὸν ἐπικείμενον ὅμως
 θάνατον τοῦ Ἑκτορος, «σχεδόθεν
 δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος» (860) ἐπέτρεψεν
 ὡς ὑψίστην τιμὴν δι' αὐτὸν νὰ ἐν-
 δυθῇ προσωρινῶς τὴν πανοπλίαν τοῦ
 Ἀχιλλέως.

800. ἦ=ἔη.—δὲ=γάρ.—οἶ] Ἑ-
 κτορι.

801. Μετὰ τὰς ἐν 796-800 περὶ
 περικεφαλαίας παρατηρήσεις ἐπα-
 νέρχεται εἰς τὰ ἐν 793 ἐξ. καὶ συνε-
 χίζει τὸν λόγον.—οἶ] Πατρόκλω.—
 ἄγν] παθ. ἄορ. τοῦ ἄγνυμι = συν-
 τρίβω.

βριθὺ μέγα στιβαρὸν κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμίοεσσα.

λύσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων].

805 τὸν δ' ἄτη φρένας εἴλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
στῆ δὲ ταφῶν· ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὄξει δουρὶ
ὤμων μεσσηγύς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνῆρ,
Πανθοΐδης Εὐφορβος, ὃς ἠλικίην ἐκέκαστο
ἔγχρ' ἦ θ' ἵπποσύνη τε πόδεσσί τε καρπαλίμοισι·

810 καὶ γὰρ δὴ τότε φῶτας εἰέκοσι βῆσεν ἀφ' ἵπλων
πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
ὃς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος Πατρόκλεις ἵππευ,
οὐδὲ δάμασ'· ὃ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μῖκτο δ' ὀμίλω

802. βριθὸ μέγα στιβ.—E 746.
—κεκορυθμένον] παθ. παρακ. τοῦ
κορύσσω. ὄρα B 273. Γρ. 20, η'.
Ἄλλαχού ἔχει τὸν προσδιορισμὸν
χαλκῶ.

803. τελαμῶνι] ὄρα B 388.—Κα-
θ' Ἡσύχιον τέρμιον=ἔσχατον. ὥστε
τερμίοεσσα = ἡ ὠραῖαν περιφέρειαν
(ἀντηγα) ἔχουσα.

804. θώρηκα] τὰ δύο γύαλα (ὄρα
E 99) αὐτοῦ διὰ περονῶν συνήπτοντο
κατὰ τὴν κάτω πρὸς τὰ πλάγια ἄ-
κραν αὐτῶν καὶ ἄνωθεν καὶ κάτω-
θεν τοῦ ὤμου.—Ὁ ἐν 793-804 ὑπὸ
τοῦ Ἀπόλλωνος ἀφοπισμὸς τοῦ
Πατρόκλου δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὰ ἐν
τῇ ῥαψωδίᾳ P, ἐν ἧ καὶ ὁ Εὐφορ-
βος μάχεται πρὸς τὸν Μενέλαον διὰ
τὰ ὄπλα τοῦ Πατρόκλου καὶ ὁ Ἔ-
κτωρ ἀπ' αὐτοῦ σκυλεύει τὰ ὄπλα
(P 125, 205). Διὸ τὰ ἐν 793-804
θεωροῦσιν ὡς μεταγενεστέραν προ-
σθήκην. Μετὰ τῶν στίχων 793-804
ἐκβλητέοι καὶ οἱ στίχοι 814, 815,
846, ἐπειδὴ στηρίζονται εἰς τοὺς 793
-804. πρβλ. τὸ γυμνὸν (815) καὶ τὸ
«ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλιorton» (846).

805. ἄτη] ὄρα A 412.—σύγχυσις
ταραχῆ ἐκ τοῦ χτυπήματος (791)
προελθοῦσα.—φαίδιμα γυῖα] ὄρα Z

27, Γ 34.

806. στῆ] ἐστάθη ἀντὶ τὰ ὑποχω-
ρήσει.—ταφῶν=ἐκκληκτος, ἐκστα-
τικός. ὄρα Δ 243.—ὄπιθεν] ὁ Πά-
τροκλος εἶχε πολὺ εἰσχωρήσει μετα-
ξὺ τῶν Τρώων· διὸ, ὅτε πληγῆς ὑπὸ
τοῦ Ἀπόλλωνος εὐρέθη μεταξὺ αὐ-
τῶν, ὁ Εὐφορβος στραφεὶς ἠδυνήθη
νὰ χτυπήσῃ τὰ νῶτα αὐτοῦ.

807. βάλε] ὁ Εὐφορβος ἐτραυμά-
τισε τὸν Πάτροκλον ῥίψας τὸ ἀκόν-
τιον καὶ ὄχι πλήξας δι' αὐτοῦ. πρβλ.
«ἐφῆκε βέλος» 812.

808. Πανθοΐδης] υἱὸς Πανθόου.
ὄρα Γ 146.—ἠλικίην] μόνον ἐν-
ταῦθα σημαίνει *δηλικίην*. ὄρα Γ
175.—ἐκέκαστο] ὄρα E 54.

810. καὶ] ἀνήκει εἰς τὸ δὴ τότε,
τ. ἔ. τὴν σημερινὴν ἡμέραν μάχης.
—βῆσε] α'. ἀόρ. τοῦ βαίνω μετα-
βατικὸς μετ' ἠμασίαν ὑπερσυντελικῶν.

811. πρῶτ' ἐλθὼν] παραχωρη-
τικὴ μετοχή. —ὄχεσφι] πληθυντ.
δοτικὴ τοῦ ὄχεα. Γρ. 5, δ'. IV.
ὄρα Γ 29.—διδασκόμενος] ἀναπτύ-
σει τὸ ἡγούμενον. = ἐπειδὴ τότε
πρῶτον ἐμάνθανε τὴν μάχην. Ἐλαθε
γενικὴν κατὰ τὸ εἶδος, ὄρα Δ 196.

813. ὃ μὲν] Εὐφορβος.—ὀμίλω]
Τρώων.

ἐκ χροδς ἀρπάξας δόρυ μείλιον. οὐδ' ὑπέμεινε
 815 Πάτροκλον, γυμνόν περ ἔοντι, ἐν δηιοτῆτι].
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῆ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς
 ἀψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
 Ἐκτῶρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάλθυμον
 ἀψ' ἀναχαζόμενον βεβλημένον ὀξεί χαλκῶ,
 820 ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὔτα δὲ δουρὶ
 νεΐατον ἐς κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
 δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἦκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβίησατο χάρμη,
 ὦ τ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον
 825 πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἀμφῶ·
 πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφιν·
 ὡς πολέας πεφνόντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 Ἐκτῶρ Πριαμίδης σχεδὸν ἐγγχεὶ θυμὸν ἀπνύρα,
 καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

814. ἀρπάξας=ἀποσπάσας.

815. γυμνόν=ἄοπλον.

816. δουρὶ] τοῦ Εὐφόροβου.—δαμασθεὶς] δὲν ἔχει τὴν ἐν 813 σημασίαν, ἀλλὰ=ἐξαντληθεὶς, ἀδυνατήσας.

817=Γ 32. ἀλεείνων] παρατατ. ἀποπειράς.

819. βεβλημένον] κατηγορ. τοῦ ὑποκειμ. τῆς μετοχῆς ἀναχαζόμενον, ἡ ὁποία εἶναι κατηγ. τοῦ ἀντικειμένου τοῦ εἶδεν.=ἀνεχάζετο βεβλημένος.

820. ἀγχίμολον. οὔτα] Δ 529. 525.

821. νεΐατον. διὰ πρὸ] Ε 293. Δ 138.

822. ἦκαχε] ὄρα Ε 24.

823. ὡς δ' ὅτε] μὲ γνωμικὸν ἀόριστον. ὄρα Δ 131.—ἀκάμαντα] ὄρα 176.—ἐβίησατο] τοῦ βιάσμαι. ὄρα Κ 145.

824. Ὁ ἐνεστῶς μάχεσθον ἐκφέρει κατὰ παράτασιν τὴν πρὸ τοῦ

ἐβίησατο μάχην, ἧς τὸ τέρμα δηλοῦται διὰ τοῦ ἐν 826 ἀορίστου ἐδάμασσε (=ἐβίησατο 823).—Ἐπειδὴ πηγὴ ἐπὶ κορυφῆς ὄρους δὲν εἶναι τι φυσικόν, θεωροῦσιν τινες τὸν στίχον παρεΐσακτον.

825. ἀμφὶ] δὲν ἔχει τοπικὴν ἔννοιαν ἀλλὰ τελικὴν.—ὀλίγης] ἡ ὁποία ἔχει ἀνεπαρκῆς καὶ διὰ τοὺς δύο συγχρόνως ὕδωρ.

826. ἀσθμαίνοντα] ἐκ τοῦ ἀγῶνος τῆς μάχης. ὄρα Ε 585.

827. Τὸ πολέας πεφνόντα καὶ τὸ ἄλκιμον δὲν ἔχουσιν ἀντιστοίχους ἐννοίας ἐν τῇ παραβολῇ, ἐν ἧ ἔξαιρεται ὁ ἀγὼν ὁ πολὺς (ἀσθμαίνοντα) καὶ ἡ καρτερία (ἀκάμαντα) τοῦ κάπρου. Ἄλλ' ἡ παραβολὴ τοῦτο θέλει νὰ αἰσθητοποιήσῃ, ὅτι γενναῖος γενναῖον ἐφόρευσε.—πεφνόντα] ὄρα Γ 281.

828. ἀπνύρα] Α 356.

829. οἱ] ἀνήκει εἰς τὸ ἐπευχόμενος=εὐχόμενος ἐπ' αὐτῶ.

- 830 «Πάτροκλ', ἧ που ἔφησθα πόλιν κεραιζέμεν ἀμύν,
 Τρωιάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας
 ἄξιν ἐν νήεσσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 νήπιε· τάων δὲ πρόσθ' Ἔκτορος ὠκέες ἵπποι
 ποσσὶν ὀρωρέχεται πολεμίζειν· ἔγχει δ' αὐτὸς
- 835 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὃ σφιν ἀμύνω
 ἦμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 ἃ δειλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἔδῶν χραισμησεν Ἀχιλλεύς,
 ὃς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι·
 ,μή μοι πρὶν ἰέναι Πατρόκλεις ἱποκέλευθε
- 840 νῆας ἐπι γλαφυράς, πρὶν Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο
 αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι,
 ὣς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφροني πείθε».·
 τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσφένς Πατρόκλεις ἱππεῦ·
 «ἦδη νῦν Ἔκτορ μεγάλ' εὐχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκε

830. *κεραιζέμεν*] μέλλων τοῦ *κεραΐζειν*. ὄρα E 557. Ἡ γραφή ἦν *κεραιζέμεν*, ἀλλὰ διωρθώθη διὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ *ἔφησθα* καὶ διὰ τὸ *ἄξειν*, 832.

831. *ἐλεύθερον ἦμαρ* καὶ *ἀναγκαῖον* (836). ὄρα Z 455.

833. *τάων*] δηλ. γυναικῶν. Ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ *πρόσθε*.—πρὸ τούτων, δηλ. πρὸς ὑπεράσπισιν τούτων.—δὲ] ἀντιθετικός.—Ἔκτορος] ἀντι: ἔμοῦ. ὄρα Θ 470.

834. *ὀρωρέχεται*] γ'. πληθ. τοῦ παρακ. τοῦ *ὀρέγομαι*. Δηλοὶ διαρκῆ κατάστασιν.—μέ τούς πόδας ἐκτείνονται, ἐν συντόνῳ δρόμῳ διατελοῦσι. ὄρα 375 «τανύοντο» — *πολεμίζειν*] μετέχουσι τῆς μάχης οἱ ἵπποι· διότι ἡ ταχύτης αὐτῶν σπουδαίως ἐπηρεάζει τὴν τύχην τοῦ μηχανοῦ. Τὸ *ἔγχει* ἀντιτίθεται πρὸς τὸ *ποσσίν*, τὸ αὐτὸς πρὸς τὸ *ἵπποι*.

836. *ἦμαρ ἀναγκαῖον*]—τὴν ἡμέραν τῆς ἀνάγκης, τῆς δουλείας. Μόνον ἐνταῦθα ἀπαντᾷ ἡ φράσις. ἀλλαχοῦ δὲ: *δούλιον ἦμαρ*.—*ἐνθά-*

δε] ἀντιτιθέμενον πρὸς τὰ ἐν 832 ἐξαίρει τὴν ἀπόλειαν τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου.—*γῦπες ἔδονται*] ὄρα Δ 237.

837. *δειλὲ*] ὄρα Δ 441.—*οὐδὲ*] ἀνήκει εἰς τὸ *Ἀχιλλεύς*.—*ἐσθλὸς*] κατὰ τὴν πολεμικὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ῥώμην.

838. *μένων*] ἀντίθεσιν ἀποτελεῖ πρὸς τὸ *ἰόντι*, ὃ δηλοῖ τὴν ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἐπὶ τοὺς Τρῶας ἔξοδον, ἐνῶ τὸ ἐν 839 *ἰέναι* δηλοῖ τὴν ἐκ τῆς μάχης ἐπάνοδον.—Τὰ ἐν 838-842 εἶναι εἰρωνικὸν πλάσμα τοῦ Ἔκτορος. πρὸλ. 87 ἐξ.

839. *ἰέναι*] ἀπαρ. ἀντι προστακτικῆς.—ἐπανέρχου.

841. *αἱματόεντα*] κατὰ πρόληψιν κατηγορ.—*χιτῶνα δαΐξαι*] ὄρα B 416.—*περὶ στήθεσσι*] ἀνήκει εἰς τὸ *χιτῶνα*.

842. *φρένας ἄφ. π.*] Δ 104.

843. *ὀλιγοδρανέων*] ὄρα O 246.

844. *εὐχεο*] καύχησιν δηλοῖ ἐνταῦθα, ὅπως δ 505, χ 288, ὅχι παράκλησιν, ὅπως A 450, Θ, 347 ὄρα

- 845 νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασαν
 [ῥηιδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε ἔλοντο.]
 τοιοῦτοι δ' εἶ πέρ μοι ἐξείκοσιν ἀντεβόλησαν,
 πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 ἀλλὰ με μοῖρ' ὅλοη καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 850 ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις.
 ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή,
 χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλλῆος ἀμύμονας Αἰακίδαο».
 855 ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων παμμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει,
 ὄν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἦθην·
 τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἔκτωρ·

Α 91. Προστακτικὴ δηλοῦσα συγκατάθεσιν, καθ' ἣν ὁ λέγων ἔχει ἤδη ὑπ' ὄψει τὴν ἐν 852 ἀντίθεσιν: ἀλλ' ἢ καύχησίς σου θά ἦναι βραχεῖα.

845. Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων] κυρίως δ' Ἀπόλλων μόνος (788 ἐξ.). ἀλλ' οὗτος ἐνήργησε μὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ ὑπάτου θεοῦ Διὸς τοῦ παρέχοντος τὴν νίκην, Ρ 177.

847. τοιοῦτοι] δηλ. οἷος εἶσαι σύ. Μετὰ περιφρονήσεως λέγεται. Μετ' ἐμφάσεως προετάρχη τοῦ εἰ περ. Ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Δία καὶ Ἀπόλλωνα.

848. αὐτόθι] αὐτοῦ ὅπου ἐγὼ ἔπεσον, εἰς τὴν θέσιν ταύτην.

849. μοῖρα] ἀνακληροῖ τὸν ἐν 845 Δία.— ἔκτανεν] προεκάλεσε τὸν θάνατον.

850. ἀνδρῶν=ἀνθρώπων.— τρίτος] κατηγορ.: εἶσαι ὁ τρίτος ὁ ὀπιός. Ἡ μοῖρα καὶ ὁ Ἀπόλλων ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς θείας δυνάμεως λαμβάνονται ὡς ἐν πρόσωπον.— ἐξεναρίζεις] ἐνεστώς, διότι ὁ ἐκ τοῦ τραύματος θάνατος δὲν ἐπῆλθεν ἔτι ἀλλ' ἐπίκειται.

851=Α 297, Δ 39.

852. βέη] τοῦ βέομαι. ὄρα Ο 194.

853. Ὁ Πάτροκλος θνήσκων προφητεύει εἰς τὸν Ἔκτορα τὸν προσεχῆ αὐτοῦ θάνατον, καὶ ὁ Ἔκτωρ εἰς τὸν Ἀχιλλέα Χ 358 ἐξ. Διότι ἐπίστευον οἱ Ἕλληνες, ὅτι, ὅταν ἐγγὺς ἦναι ὁ χωρισμὸς σώματος καὶ ψυχῆς, αὐτὴ γίνεται προφητικὴ. Πλάτ. Ἀπολ. 39, C. Διοδ. 18, 1.

854. δαμέντ' = δαμέντι. Συνεφώνησε πρὸς τὸ τοί, 852. Ἀντὶ τῆς παραδόξου ταύτης μετοχῆς περιεμένετο μᾶλλον ἀπαρέμφατος ἀκολουθίας: δαμῆναι.

856. ῥεθέων] ἀλλαγῶν μελέων. Συνήθως λέγεται «λίπε δ' ὄστέα θυμὸς» Μ 386, Π 743 κ.α.— πταμένη βεβήκει] παριστᾷ τὴν πράξιν ἀμελητῆ γενομένην. Α 221, Γ 358.— Ἄϊδόσδε= Ἄϊδος δόμονδε.

857. γοόωσα] τοῦ γοῶω. Γρ. 12, γ'.— λιποῦσα] αἰτιολογεῖ τὴν γοόωσα.— ἀνδροτῆτα] παραδόξως ἢ πρώτη συλλαβὴ πρὸ τριῶν συμφῶνων εἶναι βραχεῖα, ἐνῶ οἱ ἀνάλογοι τύποι τοῦ ἀνὴρ ἔχουσιν αὐτὴν μακράν. Διότινες διορθοῦσιν: ἀδροτῆτα, ἢ ἀρετῆτα.

«Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντζύειαι αἰπὺν ὄλεθρον ;
 860 τίς δ' οἶδ' εἴ κ' Ἀχιλεὺς Θέτιδος πάϊς ἠνκόμοιο,
 φθῆη ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι ;»
 ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 εἶρυσε, λάξ προσβάς, τὸν δ' ὑπτιον ὄσ' ἀπὸ δουρός·
 αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 865 ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
 ἴετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
 ἄμβροτοι, οὓς Πηλεΐη θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

859. αἰπὺν] ἀπότομον, ταχύν, αἰφνης ἐπερχόμενον. Κεῖται μετ' ἀναφορᾶς πρὸς τὰ ἐν 853 «ἤδη ἄγχι παρέστηκε θάνατος». ὄρα Ζ 57.

860. Θέτιδος πάϊς ἠνκόμοιο] δὲν εἶναι ἀπλῶς κοσμητικαὶ λέξεις ἀλλὰ δηλοῦσιν: αὐτὸς ὅστις εἶναι υἱὸς θεᾶς.

861. φθῆη] Γρ. 16, 6'. — τυπεῖς] ἀνήκει εἰς τὸ φθῆη. = κτυπηθῆ πρότερον πρὶν εὐρη ἐμὲ ὁ θάνατος. —

ἀπὸ-ὀλέσσαι] ἀκολουθίαν δηλοῖ. = ὥστε ἀπολέσαι.

863. λάξ προσβάς] ὄρα Ε 620. — ὑπτιον] κατὰ πρόληψιν κατηγορ. — ὑπτιον ὄσ' ἀπὸ δουρός] τὸ δόρυ ἐλκόμενον ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος ἀνύψωσεν ὀλίγον τὸν νεκρὸν. τότε λάξ πατήσας ὁ Ἐκτωρ ὤθησεν αὐτὸν ὑπτιον.

867=381.

ΙΛΙΑΔΟΣ Π.

Πατρόκλεια

Τοιοῦτοτρόπως οὗτοι μὲν ἐμάχοντο περὶ τοῦ καλὸν κατάστροφμα ἔχοντος πλοίου· ὁ δὲ Πάτροκλος ἐπλησίαζεν εἰς τὸν Ἀχιλλεῖα, τὸν ποιμένα στρατιωτῶν, θερμὰ δάκρυα χύνων ὡς κρήνη ἀφθονος, ἢ ὅποια ἀπὸ βράχον ἀπόκηρνον χύνει κάτω σκοτεινὸν ὕδωρ. ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ γερός εἰς τὰ πόδια θεῖος Ἀχιλλεὺς (τὸν) ἐλυπήθη καὶ ὀμιλήσας ἔλεγε πρὸς αὐτὸν πτερωτοῦς λόγους.

«Διχτί Πάτροκλε εἶσαι δακρυσμένος ὡς κόρη ἀνηλιξ, ἢ ὅποια τρέχουσα μαζὶ μὲ τὴν μητέρα ἀπαιτεῖ, πιάνουσα ἀπὸ τὸ ἔνδυμα,

νά (τήν) σηκώση, καί σταματᾷ (αὐτήν) ἐνῶ σπεύδει, πλήρης δὲ δακρύων προσβλέπει αὐτήν, ἵνα (τήν) σηκώση. (10) πρὸς ταύτην ὅμοιος Πάτροκλε χύνεις κάτω τρυφερὰ δάκρυα. ἢ ἀγγέλλεις τι εἰς τοὺς Μυρμιδόνας; ἢ εἰς ἐμὲ αὐτόν; ἢ μόνος ἤκουσες ἀγγελίαν τινὰ ἐκ τῆς Φθίας; λέγουσι βέβαια, ὅτι ζῆ ἀκόμη ὁ Μενότιος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἄκτορος, ζῆ δ' ὁ Διακίδης Πηλεὺς μεταξὺ τῶν Μυρμιδόνων, διὰ τοὺς ὁποίους ἀμφοτέρους πολὺ ἠθέλομεν λυπηθῆ, ἂν ἠθελον ἀποθάνῃ. ἢ σὺ βέβαια θρηνεῖς διὰ τοὺς Ἀργεῖους, διότι τόσον καταστρέφονται πλησίον τῶν κοίλων πλοίων διὰ τὸ ἰδικὸν των ἀμάρτημα; λέγε καθαρά, μὴ κρύπτῃς εἰς τὸν νοῦν, ἵνα εἰ-
ξεύρωμεν καὶ οἱ δύο.»

Πρὸς αὐτόν δὲ βαρέα ἀναστενάζων εἶπες Πάτροκλε ἱππεῦ· (20)
«ὦ Ἀχιλλεῦ, υἱὲ τοῦ Πηλέως, λίαν ἐξοχώτατε τῶν Ἀχαιῶν, μὴ θυμῶνης· διότι τοιαύτη λύπη ἔχει στενοχωρήσῃ τοὺς Ἀχαιοὺς· διότι ἐκεῖνοι μὲν βέβαια πάντες, ὅσοι πρότερον ἦσαν ἀνδρειότατοι, κεῖνται ἐν τῷ ναυτικῷ στρατοπέδῳ κτυπημένοι διὰ βελῶν καὶ δι' ἀγχεμάχων ὅπλων. διὰ βέλους μὲν ἔχει κτυπηθῆ ὁ Τυδείδης, ὁ ἰσχυρὸς Διομήδης, δι' ἀγχεμάχου δ' ὅπλου ἔχει κτυπηθῆ ὁ περιφημὸς εἰς τὸ δόρυ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Ἀγαμέμνων, ἔχει δὲ βληθῆ διὰ βέλους καὶ ὁ Εὐρύπυλος εἰς τὸν μηρόν. περὶ τούτους μὲν ἰατροὶ πολλῶν φαρμάκων εἰδήμονες καταγίνονται προσπαθοῦντες νὰ θεραπεύσουν τὰς πληγὰς. σὺ ὅμως, Ἀχιλλεῦ, εἴσκι ἄκαμπτος. ἐμὲ τοῦλάχιστον εἶθε νὰ μὴ πιάσῃ οὗτος βέβαια ὁ θυμός, τὸν ὁποῖον σὺ φυλάττεις, (30) ὦ διὰ κακὸν ἀνδρεῖτε. τί θὰ σ' ἀπολάβῃ ἄλλος μάλιστα μεταγενέστερος, ἐὰν δὲν ἀποκρούσῃς ἀπὸ τῶν Ἀργείων τὸν ἄτιμον θάνατον; ἄσπλαγχνε, οὐδαμῶς λοιπὸν ἦτο σοῦ βέβαια πατὴρ ὁ ἱππότης Πηλεὺς, οὐδὲ μήτηρ ἡ Θέτις· ἀλλ' ἡ γλαυκὴ θάλασσα σ' ἐγέννα καὶ βράχοι ἀπόκρημνοί, διότι ἔχεις ψυχὴν ἀπηνῆ. ἂν δ' ἐν τῇ διανοίᾳ σου θέλεις ν' ἀποφύγῃς προφητείαν τινὰ, καὶ σοῦ ἐξήγησέ τινα ἐκ Διὸς ἢ σεβαστὴ μήτηρ, ἀλλ' ἐμὲ τοῦλάχιστον στείλε ταχέως, μαζὶ δὲ δῶσε ὡς ἀκόλουθον τὸν ἄλλον λαὸν τῶν Μυρμιδόνων, ἂν ἴσως γείνω εἰς τοὺς Δαναοὺς σωτηρία τις. δός μοι δὲ τὰ ἰδικὰ σου ὅπλα, ἵνα ὀπλισθῶ περὶ τοὺς ὄμους, (40) ἂν ἴσως οἱ Τρῶες παρομοιάζοντές

με πρὸς σὲ ἀποσυρθῶσιν ἀπὸ τὸν πόλεμον, οἱ δὲ πολεμικοὶ υἱοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀναπνεύσωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ πιέζωνται· βραχεῖα δ' ἀνακούφισις ἀπὸ τοῦ πολέμου θὰ γείνη. διότι εὐκόλως (ἡμεῖς) οἱ ἀκούραστοι τοὺς κεκμηκότας ἐν τῇ μάχῃ ἄνδρας δυνάμεθα νὰ ὠθήσωμεν πρὸς τὴν πόλιν ἀπὸ τῶν πλοίων καὶ τῶν σκηνῶν.»

Τοιοῦτοτρόπως εἶπε παρακαλῶν ὁ λίαν ἀνόητος· διότι ἀληθῶς ἦτο πεπρωμένον νὰ ζητήσῃ παρακλητικῶς δι' ἑαυτὸν θάνατον κακὸν καὶ μοῖραν. πρὸς αὐτὸν δὲ μεγάλως ἀγανακτήσας εἶπεν ὁ ταχὺς εἰς τοὺς πόδας Ἀχιλλεύς·

Ῥιμὲ εὐγενὲς Πάτροκλε, τί εἶπες! οὔτε εἰς προφητείαν προσέχω, εἴαν τινα εἰξεύρω, (50) οὔτε καθόλου ἢ σεβαστὴ μήτηρ μοῦ ἐξήγησε (προφητείαν) ἐκ μέρους τοῦ Διός. ἀλλ' ἡ ἐξῆς φοβερὰ λύπη καταλαμβάνει τὴν καρδίαν (μου) καὶ τὴν ψυχὴν, ὅταν ἀνὴρ, εἴαν αὐτὸς ἦναι ὑπέρτερος κατὰ τὴν δύναμιν, θέλῃ τὸν ὅμοιον νὰ στερήσῃ καὶ πίσω ν' ἀφαιρέσῃ τὸ τιμητικὸν βραβεῖον· φοβερὰ λύπη μοῦ εἶναι αὕτη, ἐπειδὴ ἔπαθον θλίψεις ἐν τῇ καρδίᾳ. τὴν κόρην, τὴν ὁποίαν ὡς γνωστὸν οἱ υἱοὶ τῶν Ἀχαιῶν μοι ἐξήρσεσαν ὡς τιμητικὸν βραβεῖον, ἀπέκτησα δὲ διὰ τοῦ ἰδικοῦ μου δόρατος ἐκπορθήσας πόλιν ὀχυρὰν, ταύτην ὀπίσω ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν ὁ ἄρχων Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων, ὅπως ἂν ἄτιμόν τινα μέτοικον. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἄς ἀφήσωμεν νὰ ἦναι παρελθόντα· καὶ δὲν ἦτο βέβαια καθόλου δυνατὸν (60) ἀδιακόπως νὰ ἦμαι θυμωμένος εἰς τὴν ψυχὴν· ἀληθῶς ἔλεγον βέβαια, ὅτι δὲν θὰ παύσω πρότερον τὴν ὀργὴν, ἀλλ' ὅταν πλέον φθάσῃ ἡ κραυγὴ καὶ ὁ πόλεμος εἰς τὰ ἰδικὰ μου πλοῖα. σὺ δὲ βάλε μὲν περὶ τοὺς ὄμους τὰ ἰδικὰ μου περίφημα ὕπλα, ὁδήγει δὲ τοὺς φιλοπολέμους Μυρμιιδόνας εἰς τὴν μάχην, ἀφοῦ ἦδη τὸ μαῦρον σύννεφον τῶν Τρώων κρατερῶς ἔχει περιλείσῃ τὰ πλοῖα, οὗτοι δὲ οἱ Ἀργεῖοι ἔχουσι κλινὴ πρὸς τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης ἔχοντες ὀλίγον ἀκόμη μέρος τῆς χώρας· [ἡ δὲ πόλις τῶν Τρώων ὅλη ἔχει ἐπέλθῃ πλήρης θάρρους· διότι δὲν βλέπουσι πλησίον τὸ μέτωπον τῆς ἰδικῆς μου λαμπύσης περικεφαλαίας. (70) ταχέως φεύγοντες ἤθελον γεμίσῃ τὰς τάφρους ἀπὸ νεκρῶν, ἂν ὁ ἄρχων Ἀγαμέμνων εἶχε φιλικὰ αἰσθηματὰ πρὸς με· τώρα ὅμως μάχονται περὶ τὸ στρατόπεδον· διότι

δὲν μαίνεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Τυδείδου Διομήδους τὸ δόρυ, ὥστε ν' ἀποκρούσῃ ἀπὸ τῶν Δαναῶν τὸν ὄλεθρον· οὐδὲ ἤκουσα καθόλου τὴν ἐκ τῆς μισητῆς κεφαλῆς φωνὴν τοῦ Ἀτρείδου φωνάξαντος· ἀλλὰ περιηγεῖ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνδροφόνου Ἐκτορος διατάττοντος τοὺς Τρῶας, οὗτοι δὲ νικῶντες τοὺς Ἀχαιοὺς ἐν τῇ μάχῃ κατέχουσιν ἔλην τὴν πεδιάδα.] ἀλλὰ καὶ τοιουτοτρόπως Πάτροκλε προσπαθῶν ν' ἀποκρούσῃ ἀπὸ τῶν πλοίων τὸν ὄλεθρον (80) πέσε ἰσχυρῶς ἐναντίον (τῶν Τρώων), ἵνα μὴ ἤδη καύσωσι τὰ πλοῖα διὰ καιομένου πυρός, καὶ ἀφαιρέσωσι τὴν προσφιλεῖ ἑπάνοδον. πείθου δὲ ὅπως ἂν ἐγὼ σοῦ βάλω εἰς τὴν ψυχὴν τὸ τέλος τοῦ λόγου, [ἵνα ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποκτῆσῃς μεγάλην τιμὴν καὶ δόξαν ἐκ μέρους ὄλων τῶν Ἀχαιῶν, οὗτοι δὲ ὀπίσω ἀποδώσωσι τὴν ὠραιστάτην κόρην, καὶ προσέτι δώσωσιν ὠραῖα δῶρα.] ἀφοῦ διώξῃς ἐκ τῶν πλοίων, ἔλα ὀπίσω· ἐὰν δὲ πάλιν ὁ ἰσχυρῶς βροντῶν σύζυγος τῆς Ἥρας σοὶ δώσῃ ν' ἀποκτῆσῃς δόξαν, σὺ βέβηκτα μὴ ἐπιθυμῆς νὰ ἐξακολουθῆς νὰ μάχεσαι πρὸς τοὺς φιλοπολέμους Τρῶας ἄνευ ἐμοῦ· διότι θὰ μὲ κάμῃς ἀτιμότερον· (90) καὶ μὴ ὀδηγῆς (τοὺς στρατιώτας) πρὸς τὴν Ἴλιον μεθ' ὑπερφηανείας χαίρων διὰ τὸν πόλεμον καὶ τὴν μάχην, φονεύων τοὺς Τρῶας, μήπως τις ἐκ τῶν αἰωνίων θεῶν ἐπέμβῃ ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου· διότι πολὺ ἀγαπᾷ αὐτοὺς ὁ προασπιστὴς Ἀπόλλων· ἀλλὰ νὰ γυρίζῃς ὀπίσω, ἀφοῦ βάλῃς σωτηρίαν εἰς τὰ πλοῖα, ἄφινε δ' αὐτοὺς νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ μάχωνται κατὰ τὴν πεδιάδα. [εἴθε Ζεῦ πάτερ καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἀπολλων μήτε τις βέβηκτα ἐκ τῶν Τρώων, ὅσαι ὑπάρχουσι, ν' ἀποφύγῃ τὸν θάνατον μήτε τις ἐκ τῶν Ἀργείων, ὡς πρὸς ἡμᾶς δὲ εἴθε ν' ἀποφύγωμεν τὸν ὄλεθρον, ἵνα μόνον καταστρέφωμεν τὴν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν τῆς Τροίας.] (100)

Τοιουτοτρόπως οὗτοι μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον. ὁ δ' Αἴας δὲν ὑπέμενε πλέον· διότι ἐστενοχωρεῖτο ὑπὸ τῶν βελῶν· κατέβηκεν αὐτὸν ἡ θέλησις τοῦ Διὸς καὶ οἱ ἔνδοξοι Τρῶες βάλοντες. φοβερὰ δὲ ἀντήγει περὶ τοὺς κροτάφους ἡ στιλπνὴ περικεφαλαία, ὅτε ἐβάλλετο, ἐβάλλετο δὲ πάντοτε κατὰ τὰ καλῶς κατασκευασμένα φάλαρα· οὗτος δ' ἐκουράζετο κατὰ τὸν ἀριστερὸν ὄμμον στερεῶς πάντοτε κρατῶν τὴν στιλπνὴν ἀσπίδα· δὲν

ἠδύναντο ὁμῶς περὶ αὐτὸν νὰ ταραξῶσιν (αὐτήν) ἄν καὶ ἐπίεζον διὰ βελῶν. πάντοτε δὲ κατείχετο ὑπὸ βαρείας δυσπνοίας, τοῦ κατέρρει δὲ πανταχόθεν ἐκ τῶν μελῶν ἰδρῶς πολὺς, καὶ καθόλου δὲν ἠδύνατο (110) νὰ ἀναπνεύσῃ· διότι πανταχοῦ εἶχε σωρευθῆ κακὸν εἰς τὸ κακόν. Εἶπέτε μοι τώρα μοῦσαι, αἱ ὅποια ἔχετε ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου κατοικίας, πῶς τώρα πρῶτον ἐνέπεσε πῦρ εἰς τὰ πλοῖα τῶν Ἀχαιῶν. Ὁ Ἐκτωρ σταθεῖς πλησίον ἐκτύπησε τὸ ἐκ μελίας δόρυ τοῦ Αἴαντος διὰ τοῦ μεγάλου ξίφους, ὄπισθεν τῆς αἰχμῆς παρὰ τὸν καυλόν, πέρα πέρα δὲ μετὰ πατάγου ἀπέκοψεν· ἐκεῖνο μὲν ὁ Τελαμώνιος Αἴας ἀνέσεισε ματαίως ἐν τῇ χειρὶ ὡς κολοβόν κοντάριον, μακρὰν δ' ἀπ' αὐτοῦ ἡ χαλκῆ αἰχμὴ ἐβόμβησε πεσοῦσα χαμαί. ἐνόησε δ' ὁ Αἴας εἰς τὴν εὐγενῆ (του) καρδίαν μετὰ φρίκης· τὰ ἔργα τῶν θεῶν, ὅτι δηλ. ἐντελῶς περιέκοπτε τὰ σχέδια τῆς μάχης (120) ὁ ὑψηλὰ βροντῶν Ζεὺς, ὑπὲρ τῶν Τρώων δὲ ἤθελε τὴν νίκην· ὑπεχώρει δ' ἐκτὸς βολῆς. ἐκεῖνοι δ' ἐνέβαλον ἀκατάπαυστον πῦρ εἰς τὸ ταχὺ πλοῖον· ἀμέσως δ' εἶχε χυθῆ ἐπάνω εἰς αὐτὸ φλόξ ἄσβεστος.

Τοιοιουτρόπως ταύτης μὲν τὸ ὄπισθεν μέρος περιέβαλλε τὸ πῦρ· ὁ δ' Ἀχιλλεὺς κτυπήσας τοὺς μηροὺς εἶπε πρὸς τὸν Πάτροκλον. «ἐγέρθητι εὐγενὲς Πάτροκλε, ἱππόμαχε, — βλέπω ἤδη πλησίον τῶν πλοίων τοῦ ἐχθρικοῦ πυρὸς τὸ σπινθηροδόλημα, — μήπως τώρα πλεόν κυριεύσωσι τὰ πλοῖα καὶ δὲν ὑπάρχη πλέον πιθανότης φυγῆς· φόρεσε τὸ ταχύτερον τὰ ὄπλα, ἐγὼ δὲ θά συναθροίσω τὸν λαόν.»

Τοιοιουτρόπως εἶπεν, ὁ δὲ Πάτροκλος ὠπλίζετο μὲ τὰ στιλπνὰ χαλκᾶ ὄπλα. (130) πρῶτον μὲν ἔβαλεν εἰς τὰς κνήμας ὠραίας κνημῖδας μὲ ἀργυρᾶ ἐπισφύρια συνδεδεμένας· δεύτερον δ' ἐνεδύθη περίξ εἰς τὰ στήθη τὸν πεποικιλμένον, κατὰστερον θώρακα τοῦ ταχύποδος Αἰακίδου. ἔπειτα δὲ περίξ εἰς τοὺς ὤμους ἔβαλε τὸ χαλκοῦν μὲ ἀργυρᾶ καρφάκια ξίφος, ἔπειτα δὲ τὴν μεγάλην καὶ στερεὰν ἀσπίδα, ἐπάνω δ' εἰς τὴν ἰσχυρὰν κεφαλὴν ἔθηκε τὴν ὠραῖα κατεσκευασμένην μὲ οὐρὰν ἵππου στολισμένην· περικεφαλαίαν· φοβερά δ' ἀπὸ πάνω ἡ φούντα ἔκλινεν· ἔλαβε δὲ (δύο) στερεὰ δόρατα, τὰ ὅποια τοῦ ἐταίριαζον εἰς τὴν παλάμην· τὸ δόρυ μόνον τοῦ εὐγενοῦς Αἰακίδου δὲν ἔλαβε, (140) τὸ βαρὺ

μέγα στερεόν· τοῦτο βέβαια δὲν ἠδύνατο ἄλλος ἐκ τῶν Ἀχαιῶν νὰ πάλλῃ, ἀλλὰ μόνος ὁ Ἀχιλλεὺς εἰζευρε νὰ πάλλῃ αὐτό, τὸ ἐκ τοῦ Πηλίου μέλινον δόρυ, τὸ ὅποιον εἰς τὸν ἀγαπητὸν πατέρα ἔδωκεν ὁ Χείρων ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Πηλίου, ἵνα ἦναι φονικὸν ὄργανον κατὰ τῶν ἡρώων. τοὺς δὲ ἵππους νὰ ζεύγῃ ταχέως διέταξε τὸν Αὐτομέδοντα, τὸν ὅποιον μάλιστα ἐτίμα μετὰ τὸν διασπῶντα τὰς τάξεις τῶν ἀνδρῶν Ἀχιλλέα, διότι τοῦ ἦτο ἀξιόπιστότατος εἰς τὸ νὰ περιμεῖνῃ ἐν τῇ μάχῃ τὴν προσφώνησιν. χάριν αὐτοῦ δὲ καὶ ὁ Αὐτομέδων ὠδήγει ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοὺς ταχεῖς ἵππους, τὸν Ξάνθον καὶ τὸν Βαλίον, οἱ ὅποιοι ἵπταντο μὲ τὰς πνοὰς (τοῦ ἀνέμου), διότι τούτους εἶχε γεννήσῃ εἰς τὸν ἄνεμον Ζέφυρον ἢ ἄρπυια Ποδάργῃ (150), ἐνῷ ἔβοσκεν ἐν λειμῶνι παρὰ τὸ ρεῦμα τοῦ Ὠκεανοῦ. εἰς δὲ τοὺς πλαγίους ἱμάντας ἔβαζε τὸν ἀμεμπτον Πήδασον, τὸν ὅποιόν ποτε ὁ Ἀχιλλεὺς κυριεύσας τὴν πόλιν τοῦ Ἡετίωνος ἀπήγαγεν, ὁ ὅποιος ἂν καὶ ἦτο θνητὸς ἠκούθει τοὺς ἀθανάτους ἵππους.

Τοὺς δὲ Μυρμιδόνας πάντας ἀνὰ τὰ παραπήγματα προσελθὼν ἐξώπλισεν ὁ Ἀχιλλεὺς μὲ τὰ ὄπλα· οὗτοι δὲ ὡς λύκοι ὠμοφάγοι, εἰς τοὺς ὁποίους περὶ τὰς φρένας εἶναι ἀνέκφραστος δύναμις, καὶ οἱ ὅποιοι μεγάλην κερασφόρον ἔλαφον ἐν τοῖς ὄρεσι σπαράζαντες τρώγουσιν· εἰς ὅλους δὲ ἡ παρειὰ εἶναι ἐρυθρὰ ἀπὸ τὸ αἷμα· καὶ ἀγεληδὸν πορεύονται, ἵνα ἀπὸ κρήνης ἀφθόου (160) ἐροφήσωσι διὰ τῶν λεπτῶν γλωσσῶν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σκοτεινοῦ ὕδατος, ἐρευγόμενοι φονικὸν αἷμα. ἐντὸς δὲ τῶν στηθῶν εἶναι ἀτρόμητος ἡ καρδία, ἂν καὶ λίαν στενοχωρεῖται ἡ γαστήρ· τοιούτοτρόπως οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Μυρμιδόνων περὶ τὸν ἀνδρεῖον θεράποντα τοῦ ταχύποδος Αἰακίδου ἔσπευδον. μετὰξὺ δ' αὐτῶν ἴσατο ὁ πολεμικὸς Ἀχιλλεὺς παροτρύνων τοὺς ἵππεις καὶ τοὺς ἀσπιδοφόρους ἀνδρας.

Πεντήκοντα ἦσαν τὰ ταχέα πλοῖα, τῶν ὁποίων ὁ φίλος τοῦ Διὸς Ἀχιλλεὺς προηγεῖτο εἰς τὴν Τροίαν· ἐν ἐκάστῳ δὲ ἦσαν πενήκοντα ἄνδρες ἑταῖροι παρὰ τοὺς σκαλμούς· (170) πέντε δὲ ἡγεμόνας εἶχε κάμη, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε πεποιθήσιν, ἵνα ἄρχωσιν· αὐτὸς δ' ἔβασίλευε κραταιῶς ἄρχων. τοῦ μὲν ἐνὸς τμήμα-

τος ἀρχηγὸς ἦτο ὁ ποικιλόχρουν θώρακα ἔχων Μενέσθιος, ὁ υἱὸς τοῦ Σπερχειοῦ τοῦ οὐρανοπέμπτου ποταμοῦ. τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Πηλέως, ἡ ὤραία Πολυδώρη, εἰς τὸν ἀκούραστον Σπερχειὸν, ἀφοῦ ἐπλάγιασε γυνὴ (αὐτὴ) μὲ θεόν, κατ' ὄνομα δὲ εἰς τὸν Βῶρον, τὸν υἱὸν τοῦ Περιήρους, ὁ ὁποῖος φανερὰ εἶχε γυναικαί, ἀφοῦ ἔδωκεν ἄπειρα δῶρα. τοῦ δ' ἑτέρου ἡγεμῶν ἦτο ὁ πολεμικὸς Εὐδωρος, ὁ υἱὸς (νομιζομένης) παρθένου, τὸν ὁποῖον ἡ καλὴ εἰς τὸν χορὸν Πολυμήλη ἐγέννησε (180) ἡ θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος· ταύτην δὲ ἠγάπησεν ὁ ἰσχυρὸς ἀργεῖφόντης, ὅτε εἶδεν (αὐτὴν) μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεταξὺ τῶν ἀδουστῶν ἐν χορῷ τῆς χρυσᾶ βέλη ἐχούσης Θεορυβώδους Ἀρτέμιδος. ἀμέσως δ' ἀναβὰς εἰς τὸ ὑπερῶν παρακατατεκλίθη λαθραίως ὁ σωτήριος Ἑρμῆς, ἔδωκε δ' εἰς αὐτὴν λαμπρὸν υἱὸν τὸν Εὐδωρον, λίαν μὲν ταχύν εἰς τὸ νὰ τρέχη, καὶ (ἱκανὸν) μαχητήν. ἀφοῦ δὲ πλέον ἐξήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ φῶς ἡ πόνους προσξενούσα Εἰλείθυια καὶ εἶδεν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἐκείνην μὲν ὁ κρατερός καὶ ἀνδρείος Ἐγεκλῆς ὁ υἱὸς τοῦ Ἄκτορος ἔλαβεν (ὡς γυναῖκα) εἰς τὸν οἶκον (του), ἀφοῦ ἔδωκεν ἄπειρα δῶρα. (190) τοῦτον δ' ὁ γέρων Φύλας ἐπιμελῶς ἀνέτρεφε καὶ περιεποιεῖτο, περιβάλλον δι' ἀγάπης, ὡς ἂν ἦτο ἰδικὸς του υἱός. τοῦ δὲ τρίτου ἡγεμῶν ἦτο ὁ πολεμικὸς Πείσανδρος ὁ υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ὄλων τῶν Μυρμιδόνων διέπρεπεν εἰς τὴν διὰ δόρυτος μάχην μετὰ τὸν σύντροφον τοῦ Πηλείδου. τοῦ δὲ τετάρτου ἀρχηγὸς ἦτο ὁ γέρων ἱππότης Φοῖνιξ, τοῦ δὲ πέμπτου ὁ Ἄλκιμέδων, ὁ εὐγενὴς υἱὸς τοῦ Λαέρκου. ἀφοῦ δὲ πλέον πάντας μετὰ τῶν ἡγεμόνων ὁ Ἀχιλλεὺς καλῶς χωρίσας παρέταξε, τότε ἐντόνως παρήγγελλε δικταγὰς·

«Μυρμιδόνες, ἄς μὴ μοῦ λησμονήσῃ κανεὶς τὰς ἀπειλάς, (200) τὰς ὁποίας καθ' ὄλον τὸν χρόνον τοῦ θυμοῦ πλησίον τῶν ταχέων πλοίων ἀπειλητικῶς ἐλέγετε κατὰ τῶν Τρώων, καὶ μ' ἑκατηγορεῖτε ἕκαστος· » σκληρῶς υἱὲ τοῦ Πηλέως, μὲ χολὴν λοιπὸν σ' ἔτρεφεν ἡ μήτηρ, ἄσπλαγγνε, διότι σὺ κρατεῖς πλησίον τῶν πλοίων τοὺς συντρόφους ἄκοντας· εἰς τὴν πατρίδα τοῦλάχιστον μὲ τὰ θαλασσοπόρα πλοῖα ἄς ἐπιστρέψωμεν ὀπίσω, ἀφοῦ τοιοιουτρόπως κακὸς θυμὸς σοῦ ἐνέπεσεν εἰς τὴν καρδίαν. ταῦτα συναθορίζο-

μενοι συχνα μοι ἐλέγετε· τῶρα δ' ἔχει ἀναφανῆ μεγάλη πολεμική ἐργασία, τῆς ὁποίας πρότερον βέβαια ἐπεθυμεῖτε. τότε ἕκαστος μὲ ἀνδρείαν καρδίαν ἄς μάχεται πρὸς τοὺς Τρῶας.»

Τοιοιουτρόπως εἰπὼν παρώτρυνε τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ θάρρος ἑκάστου. (210) μᾶλλον δ' ἐπυκνώθησαν οἱ στίχοι, ἀφοῦ ἤκουσαν τὸν βασιλέα· καθὼς δὲ (συμβαίνει) ὅταν ἀνὴρ συναρμόσῃ τὸν τοῖχον τοῦ ὑψηλοῦ (αὐτοῦ) οἴκου μὲ πυκνοὺς λίθους, προσπαθῶν ν' ἀποφύγῃ τὴν δύναμιν τῶν ἀνέμων, τοιοιουτρόπως συνηρμόσθησαν αἱ περιεφραλαῖαι καὶ αἱ ὀμφαλωταὶ ἀσπίδες. ἀσπίς λοιπὸν ἔσπρωχεν ἀσπίδα, περιεφραλαῖα περιεφραλαῖαν, ἀνδρα δ' ἀνὴρ· ἤγχιζον δ' αἱ ἱππόχομοι περιεφραλαῖαι διὰ τῶν λαμπρῶν φάλων, ὅτε ἔκλινον ἐμπρός· τόσον πυκνοὶ ἴσταντο ἐπ' ἀλλήλους, ἐμπροσθεν δὲ πάντων δύο ἄνδρες πρὸς πόλεμον ἠτοιμάζοντο, ὁ Πάτροκλος καὶ ὁ Αὐτομέδων, ἔχοντες μίαν καρδίαν, νὰ πολεμῶσι πρὸ τῶν Μυρμιδόνων. ὁ δ' Ἀχιλλεὺς (220) ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ παράπηγμα, ἤνοιγε δὲ τὸ πῶμα ἀπὸ κιβωτίου ὤραιου τεχνικοῦ, τὸ ὁποῖον ἢ ἀργυρότετρα Θέτις τοῦ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἵνα λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ, ἀφοῦ καλῶς ἐγέμισε μὲ χιτῶνας καὶ μὲ χλαῖνας προφυλαττούσας ἀπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ μὲ μαλλίνους τάπητας. αὐτοῦ δὲ εἶχεν οὗτος ποτήριον καλῶς κατεσκευασμένον, καὶ οὐδεὶς ἄλλος οὔτ' ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἔπινεν ἀπ' αὐτοῦ μαῦρον οἶνον, οὔτε εἷς τινα ἐκ τῶν θεῶν ἔσπενδεν ἐκτὸς εἰς τὸν πατέρα Δία. τοῦτο λοιπὸν τότε ἐκ τοῦ κιβωτίου λαβὼν πρῶτον ἐκαθάρισε διὰ θείου, ἔπειτα δ' ἔπλυνε μὲ ὄρακα ρεύματα ὕδατος, ἔνιψε δὲ καὶ αὐτὸς τὰς χεῖρας του, ἤντλησε δὲ μαῦρον οἶνον. (230) ἔπειτα ἤνευτο σταθεὶς ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς, ἔσπενδε δὲ οἶνον ἀποβλέψας εἰς τὸν οὐρχνόν· δὲν διέφυγε δὲ τὴν προσοχὴν τοῦ φιλοκεράνου Διός·

«Ζεῦ βασιλεῦ Δωδωναῖε, Πελασγικέ, μακρὰν κατοικῶν, ὁ ὁποῖος ἄρχεις ἀπὸ τῆς καθὼν χειμῶνα ἐχούσης Δαυδῶνης, πέριξ δὲ κατοικοῦσιν οἱ Σελλοί, οἱ ἰδικοὶ σου ἀνιπτόποδες χαμαὶ κατακλινώμενοι ἐρμηνευταί· καὶ ἤκουσες ἤδη κάποτε τὸν λόγον ἐμοῦ εὐχνηθέντος, — ἐτίμησας μὲν (δηλ.) ἐμὲ μεγάλως δ' ἔβλαψας τὸν λαὸν τῶν Ἀχαιῶν, — καὶ ἀκόμη καὶ τῶρα κάμε μου τὴν ἐξῆς ἐπιθυμίαν· ἐγὼ μὲν αὐτὸς θὰ μείνω ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν πλοίων,

ἀλλὰ πέμπω μετὰ πολλῶν Μυρμιδόνων τὸν σύντροφον, (240) ἵνα πολεμήσῃ· εἰς τοῦτον βροντόφωνε Ζεῦ παραχώρησον δόξαν καὶ ἐνθάρρουν τὴν καρδίαν αὐτοῦ εἰς τὰ στήθη, ἵνα καὶ ὁ Ἔκτωρ μάθῃ, ἄν δηλ. καὶ μόνος ὁ ἡμέτερος θεράπων θὰ εἰξεύρῃ νὰ πολεμῇ, ἢ τότε τοῦ μαίνονται αἱ ἀκαταμάχητοι χεῖρες, ὅταν ἀκριβῶς ἐγὼ ἔρχωμαι εἰς τὸν μόχθον τῆς μάχης. ἀφοῦ δ' ἀπὸ τῶν πλοίων ἀπώθησῃ τὴν μάχην καὶ τὴν πολεμικὴν κραυγὴν, εἴθε ἔπειτα νὰ μοι ἔλθῃ εἰς τὰ ταχέα πλοῖα ἀβλαβῆς μὲ ὄλα τὰ ὄπλα καὶ (ὄλους) τοὺς ἐκ τοῦ συστάδην μαχομένους συντρόφους.»

Τοιουτοτρόπως εἶπεν εὐχόμενος, ἤκουσε δ' αὐτὸν ὁ συνετὸς Ζεὺς· εἰς τοῦτον δὲ τὸ ἐν μὲν ἐκ τῶν δύο ἔδωκεν ὁ πατήρ, τὸ ἄλλο ὅμως ἠρήθη· (250) τοῦ ἔδωκε μὲν ν' ἀποκρούσῃ ἀπὸ τῶν πλοίων τὸν πόλεμον καὶ τὴν μάχην, ἠρήθη ὅμως τὸ νὰ ἐπανέλθῃ σῶος ἀπὸ τῆς μάχης. οὗτος μὲν, ἀφοῦ ἔκαμεν τὴν σπονδὴν καὶ νῆχῆθη πρὸς τὸν πατέρα Δία, εἰσῆλθεν ὀπίσω εἰς τὸ παράπηγμα, ἀπέθηκε δὲ τὸ ποτήριον ἐν τῷ κιβωτίῳ, ἐλθὼν δ' ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ παραπήγματος, διότι ἀκόμη ἤθελεν ἐν τῇ καρδίᾳ νὰ ἴδῃ τὴν φοβερὰν μάχην τῶν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.

Ἐκεῖνοι δ' ἐξοπλισθέντες μετὰ τοῦ μεγαλοψύχου Πατρόκλου ἐπορεύθησαν, μέχρις οὗ μέγα φρονοῦντες ἐπέπεσον κατὰ τῶν Τρώων. ἀμέσως δ' ἐξεχύνοντο ὅμοιοι πρὸς παροδίους σφῆκας, τοὺς ὁποίους συνήθως παῖδες ἐρεθίζουσι, (260) [πάντοτε πειράζοντες (αὐτοὺς) ἔχοντας φωλεὰν παρὰ τὴν ὁδόν,] οἱ νήπιοι· διότι κοινὸν κακὸν παρσκευάζουσιν εἰς πολλούς. τούτους δέ, καὶ ἂν τις ἄνθρωπος ὁδοιπὸρος ταρᾶξῃ ἄκων, διότι παρέρχεται (μόνον), τότε οὗτοι ἔχοντες ἀνδρείαν καρδίαν ἔμπρὸς πᾶς τις πετᾶ καὶ ὑπερσπίζει τὰ τέκνα του. τούτων τότε οἱ Μυρμιδόνες ἔχοντες τὴν καρδίαν καὶ τὸ θάρρος ἐχύνοντο ἐκ τοῦ ναυτικοῦ στρατοπέδου· εἶχε δὲ σηκωθῆ ἀκατάπαυστος βοή. ὁ δὲ Πάτροκλος μεγάλως φωνάξας προέτρεψε τοὺς συντρόφους· «Μυρμιδόνες σύντροφοι τοῦ Πηλεΐδου Ἀχιλλέως, ἔστε ἄνδρες ὧ φίλοι καὶ ἐνθυμήθητε τὴν ὀρηγτικὴν (ὑμῶν) τολμῆν, (270) ἵνα τιμήσωμεν τὸν Πηλεΐδην, ὁ ὁποῖος εἶναι λίαν ἄριστος ἐκ τῶν Ἀργείων ἐν τῷ ναυτικῷ στρατοπέδῳ καὶ οἱ ἐκ τοῦ συστάδην μαχομένοι θεράποντες (αὐτοῦ εἶναι λίαν ἄριστοι αὐτῶν),

ἐννοήθη δὲ καὶ ὁ Ἀτρεΐδης ὁ μέγας ἄρχων Ἀγαμέμνων τὸ ἐκ μωρίας ἀμάρτημά (του), ὅτι καθόλου δὲν ἐτίμησε τὸν ἄριστον ἐκ τῶν Ἀχαιῶν.» Οὕτως εἰπὼν παρώτρυνε τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ θάρρος ἐκάστου, ἐπέπεσον δ' ἄθροοι κατὰ τῶν Τρώων ὥστε φοβερὰ ἀντήχησαν τὰ πλοῖα ἀπὸ τοὺς Ἀχαιούς, οἱ ὅποιοι ἐφώναζαν.

Οἱ δὲ Τρῶες καθὼς εἶδον τὸν ἀνδρεῖον υἱὸν τοῦ Μενoitίου, αὐτὸν καὶ τὸν θεράποντα, ἀπαστράπτοντας μετὰ τῶν ὅπλων, εἰς πάντας συνεκινήθη ἡ καρδία, ἐταράχθησαν δ' αἱ φάλαγγες, (280) ἐπειδὴ ἐφαντάζοντο, ὅτι ὁ ταχύπους Πηλεΐδης ἀπέριψε μὲν τὴν ὄργην παρὰ τὸ ναυτικὸν στρατόπεδον, ἐπανελάβε δὲ τὴν φιλίαν· περιέβλεψε δ' ἕκαστος ποῦ νὰ φύγη τὸν βίαιον θάνατον.

Πρῶτος δ' ὁ Πάτροκλος ἠκόντισε μὲ τὸ στιλπνὸν δόρυ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ μέσον, ὅπου πλεῖστοι συνεταράσσοντο, παρὰ τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ πλοίου τοῦ μεγαλοφύχου Πρωτεσιλάου, καὶ ἐπέτυχε τὸν Πυραΐχμην, ὁ ὅποιος ἐκ τῆς Ἀμυδῶνος ἀπὸ τοῦ πλατυρροῦ Ἀξιοῦ εἶχεν ὀδηγήσῃ τοὺς μὲ ἄρματα ἵππων ἐξωπλισμένους Πάσιονας. τοῦτον ἐπέτυχεν εἰς τὸν δεξιὸν ὄμων· οὗτος δὲ κατέπεσεν ὑπτίως εἰς τὰ χῶματὰ ἐκπέμψας στεναγμόν, οἱ δὲ σύντροφοι Πάσιονες σκορπισθέντες περὶ αὐτὸν ἔφυγον· (290) διότι εἰς πάντας ἐνέβηλε φυγὴν ὁ Πάτροκλος φονεύσας τὸν ἡγεμόνα, ὁ ὅποιος ἦτο ἄριστος ὡς πρὸς τὴν μάχην. ἐξεδίωξε δ' ἐκ τῶν πλοίων καὶ κατέσβεσε τὸ καιόμενον πῦρ. ὑπελείφθη δ' ἐπομένως αὐτοῦ τὸ πλοῖον ἡμίκαυστον· ἐκεῖνοι δ' οἱ Τρῶες ἔφυγον μὲ θόρυβον· οἱ δὲ Δαναοὶ ἐχύθησαν ἐπάνω ἀνὰ τὰ κοῖλα πλοῖα· ἔγεινε δὲ θόρυβος ἀκατάπαυστος. καθὼς δὲ (συμβαίνει) ὅταν ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς κορυφῆς μεγάλου ὄρους κινήσῃ πυκνὸν σύννεφον ὁ συναθροίζων τὰς ἀστραπάς Ζεὺς, καὶ καθαρὰ φαίνονται πᾶσι αἱ σκοπιαὶ καὶ αἱ ἄκραι τῶν ἀκρωτηρίων καὶ αἱ κοιλιάδες, ἀπὸ δὲ τοῦ οὐρανοῦ προκύπτει ὁ ἄπειρος αἰθήρ, (300) τοιοιτοτρόπως οἱ Δαναοί, ἀφοῦ ἀπέκρουσαν ἀπὸ τῶν πλοίων τὸ καυστικὸν πῦρ, ἀνέπνευσαν ὀλίγον, δὲν ἐγένετο ὁμοῦ παῦσις τοῦ πολέμου. διότι καθόλου ἀκόμη οἱ Τρῶες δὲν ἔφυγον προτροπᾶδην ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ Ἄρεως Ἀχαιῶν ἀπὸ τῶν μαύρων πλοίων, ἀλλ' ἀκόμη ἀνθίσταντο, ἀν καὶ ἀπὸ τῶν πλοίων ὑπεχώρουν κατ' ἀνάγκην.

Τότε δ' ἀνὴρ ἐφόνευσεν ἄνδρα ἐκ τῶν ἡγεμόνων, ἀφοῦ διεσκορπίσθησαν οἱ μαχόμενοι· πρῶτος δὲ ὁ ἀνδρεῖος υἱὸς τοῦ Μενoitίου ἀμέσως, ἀφοῦ ἐστράφη ὁ Ἀρηίλυκος, ἐπέτυχε τὸν μηρὸν (αὐτοῦ) δι' ὀξέος δόρατος, ἐπέρασε δὲ τὸν χαλκὸν διὰ μέσου ἔξω· ἔθραυσε δὲ τὸ ὄστον τὸ δόρυ, ἐκεῖνος δὲ προηγῆς ἐπάνω εἰς τὴν γῆν (310) κατέπεσεν· ὁ δὲ πολεμικὸς Μενέλαος ἐκτύπησε τὸν Θόαντα ἀποκαλυφθέντα κατὰ τὸ στέρνον παρὰ τὴν ἀσπίδα, παρέλυσε δὲ τὰ μέλη. ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Φυλέως τὸν Ἄμφικλον, παραμονεύσας (αὐτὸν) ὀρμήσαντα, ἐπρόφθασε νὰ κτυπήσῃ εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ σκέλους, ὅπου εἶναι ὁ παχύτατος μῦς τοῦ ἀνθρώπου· περὶ δὲ τὴν αἰχμὴν τοῦ δόρατος διεσχίσθησαν τὰ νεῦρα· σκότος δ' ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του. ἐκ δὲ τῶν υἱῶν τοῦ Νέστορος ἐκεῖνος μὲν ὁ Ἀντίλοχος ἐκτύπησε τὸν Ἀτύμιον δι' ὀξέος δόρατος, διεπέρασε δὲ (αὐτὸς) τὸ χαλκοῦν δόρυ διὰ τῆς λαπάρας· ἔπεσε δ' ἔμπροσθεν· ὁ δὲ Μάρις ἐκ τοῦ πλησίον ἐφώρμησε κατὰ τοῦ Ἀντιλόχου ὀργισθεὶς διὰ τὸν ἀδελφόν, (320) ἀφοῦ ἐστάθη πρὸ τοῦ νεκροῦ· ἀλλὰ πρὸ αὐτοῦ ἐπρόφθασε ὁ ἰσόθεος Θρασυμήδης νὰ κτυπήσῃ ἀμέσως τὸν ὦμον, πρὶν νὰ κτυπήσῃ (ὁ Μάρις), καὶ δὲν ἀπέτυχε· διότι ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος σχίζουσα ἀπεγύμνωσεν ἀπὸ τῶν μυῶνων τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ βραχίονος, ἐντελῶς δὲ μετὰ κρότου ἀπέκοψε τὸ ὄστον· ἐδόῦπησε δ' ὅτε ἔπεσε, σκότος δ' ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ. τοιοῦτοτρόπως οὔτοι μὲν καταβληθέντες ὑπὸ τῶν δύο ἀδελφῶν ἀπῆλθον εἰς τὸ Ἔρεβος, οἱ εὐγενεῖς τοῦ Σαρπηδόνοσ συντροφοί, υἱοὶ ἀκοντισταὶ τοῦ Ἀμισωδάρου, ὁ ὁποῖος ἔθρεψε τὴν ὑπερμεγέθη Χίμαιραν, ὡς κακὸν διὰ πολλοὺς ἀνθρώπους. ὁ δὲ Αἴας ὁ υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως ἐφορμήσας τὸν Κλεόβουλον (330) ζωντὰν συνέλαβεν, ἐπειδὴ ἐσκόνταψε κατὰ τὴν ταραχὴν· ἀλλ' ἀμέσως τοῦ παρέλυσε τὴν δύναμιν, κτυπήσας (αὐτὸν) εἰς τὸν αὐχένα διὰ τοῦ ὠραίαν λαβὴν ἔχοντος ξίφους. ὅλον δὲ τὸ ξίφος ἐθερμάνθη πως ὑπὸ τοῦ αἵματος, αὐτοῦ δὲ τοὺς ὀφθαλμούς κατέλαβε κόκκινος θάνατος καὶ ἰσχυρὰ μοῖρα. ὁ Πηνέλεως δὲ καὶ ὁ Λύκων ὤρμησαν ἐναντίον ἀλλήλων· διότι μὲ τὰ δόρατα μὲν ἀπέτυχον ἀλλήλων, διότι ματαίως ἠκόντισαν ἀμφοτέροι, οὔτοι δὲ πάλιν μὲ τὰ ξίφη ὤρμησαν κατ' ἀλλήλων. τότε ὁ μὲν Λύκων ἐκτύπησε τὸν

φάλον τῆς ἵπποκόμου περικεφαλαίας, περὶ τὴν λαβὴν ὅμως τὸ ξίφος ἐθραύσθη· ἐκεῖνος δὲ ὁ Πηνέλεως ἐκτύπησεν εἰς τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸ οὖς, ὅλον δὲ τὸ ξίφος ἐχώθη ἐντός, μόνον δὲ τὸ δέρμα ἐβάσταζεν (340), ἡ δὲ κεφαλὴ παρεκρεμάσθη, παρέλυσαν δὲ τὰ μέλη. ὁ δὲ Μηριόνης φθάσας διὰ τῶν ταχέων ποδῶν τὸν Ἀκάμαντα ἐκέντησε κατὰ τὸν δεξιὸν ὤμον, ἐνῶ ἔμελλε νὰ ἐπιβῆ εἰς τὸ ἄρμα. ἔπεσε δ' ἐκ τοῦ ἄρματος, ἐπὶ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν (του) ἐχύθη σκότος· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς τὸν Ἐρύμαντα κατὰ τὸ στόμα διὰ τοῦ ἀσπλάγχνου χαλκοῦ ἐκέντησεν· ἐκεῖνο δὲ τὸ χαλκοῦν δόρυ ἀντικρὺ ἐπέρασεν ἔξω κάτωθεν τοῦ ἐγκεφάλου, συνέτριψε δὲ τὰ λευκὰ ὀστέα· ἐξετινάχθησαν δὲ οἱ ὀδόντες, τοῦ ἐγέμισαν δ' ἀπὸ αἵμα ἀμφότεροι οἱ ὀφθαλμοί· τοῦτο δὲ ἀνὰ τὸ στόμα καὶ κατὰ τὰς ῥίνας ἐξεφύσησε μὲ στόμα ἀνοικτόν· μέλαν δὲ νέφος θανάτου περιεκάλυψεν αὐτόν. (350).

Οὗτοι λοιπὸν οἱ ἡγεμόνες τῶν Δαναῶν ἐφόνευσαν ἕκαστος ἄνδρα. καθὼς δὲ λύκοι ἐπιτίθενται κατ' ἀρνίων ἢ εἰριφίων ἀρπακτικοί, ὑπεξαίρουντες ἀπὸ τὰ γιδοπρόβατα, τὰ ὅποια εἰς τὰ ὄρη ἀπεχωρίσθησαν δι' ἀπροσεξίαν τοῦ ποιμένου· ἐκεῖνοι δὲ ἰδόντες ἀμέσως διαρπάζουσιν (αὐτὰ) ἔχοντα ἄνανδρον καρδίαν· οὕτως οἱ Δαναοὶ ἐπετέθησαν κατὰ τῶν Τρώων· οὗτοι δ' ἐνεθυμήθησαν τὴν κακόφωνον φυγὴν, ἐλησμόνησαν δὲ τὴν ὀρητικὴν τόλμην.

Ὁ δ' Αἴας ὁ μέγας πάντοτε ἐναντίον τοῦ χαλκῆν πανοπλίαν ἔχοντος Ἐκτορος ἐπεθύμει ν' ἀκοντίσῃ· ἀλλ' ἐκεῖνος διὰ τὴν ἐμπειρίαν τοῦ πολέμου, ἔχων κεκαλυμμένους τοὺς εὐρεῖς ὤμους διὰ τῆς ἐκ ταυρείου δέρματος ἀσπίδος, (360) προσεῖχε τὸν συριγγιῶν τῶν βελῶν καὶ τὸν δοῦπον τῶν ἀκοντίων. ἀληθῶς μὲν ἤδη ἀνεγνώριζε τὴν ὀριστικὴν νίκη τῆς μάχης, ἀλλὰ καὶ μῶλα ταῦτα ἀνέμενε καὶ προσεπάθει νὰ σώσῃ τοὺς ἀγαπητοὺς συντρόφους.

Καθὼς δὲ (συμβαίνει) ὅταν νέφος τι ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου ἔρχεται εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκ τοῦ θείου αἰθέρος, ὅταν ὁ Ζεὺς ἐξαπλώνῃ κακοκαιρίαν, τοιοῦτοτρόπως οὗτοι ἐκ τῶν πλοίων κραυγάζοντες ἔφευγον, καὶ δὲν ἐπέρον ὀπίσω κατὰ τάξιν. τὸν δ' Ἐκτορα πάνοπλον οἱ ταχύποδες ἵπποι ἔφερον ἐκτός (τῆς μάχης), ἄφινε δὲ τὸν λαὸν τῶν Τρώων, τοὺς ὁποίους ἡ σκαπτὴ τάφος ἀκοντας ἐστα-

μάτα. πολλοὶ δὲ ἄρματα σύροντες ταχεῖς ἵπποι ἐν τῇ τάφρῳ (370) θραύσαντες εἰς τὸ πρόσθιον ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ τὰ ἄρματα τῶν κυρίων (αὐτῶν) ἐγκατέλιπον. ὁ δὲ Πάτροκλος ἠκολούθει σφοδρῶς προτρέπων τοὺς Δαναοὺς, ἐπειδὴ κακὰ διελογίζετο κατὰ τῶν Τρώων· οὗτοι δὲ κραυγάζοντες καὶ φεύγοντες ἐγέμισαν πάσας τὰς ὁδοὺς, ἀφοῦ ἄπαξ ἐχωρίσθησαν· ὑψηλὰ δ' ὑπὸ τὰ νέφη ὁ κονιορτὸς διεσκορπίζετο, συντόνως δ' ἔτρεχον οἱ μονώνυχες ἵπποι ὀπίσω πρὸς τὴν πόλιν ἀπὸ τῶν πλοίων καὶ τῶν παραπηγμάτων. ὁ δὲ Πάτροκλος ὅπου εἶδε πλεῖστον λαὸν ταραττόμενον, αὐτοῦ ἀκριβῶς διηύθυνε φωνάξας ἐνθαρρυντικῶς· ὑπὸ δὲ τοὺς ἄξονας ἔπιπτον ἄνδρες πρηνεῖς ἐκ τῶν ἀρμάτων, τὰ δὲ ἄρματα ἀνατρεπόμενα ἀντήχουν ὡς κύμβαλα. πέρα πέρα δ' ἔπειτα ὑπερεπήδησαν τὴν τάφρον οἱ ταχεῖς ἵπποι (380) [οἱ ἀθάνατοι, τοὺς ὁποίους οἱ θεοὶ εἶχον δῶση εἰς τὸν Πηλέα ὡς λαμπρὰ δῶρα,] ὀρμώντες ἐμπρός· ἐναντίον δὲ τοῦ Ἑκτορος ἡ καρδία (τοῦ Πηλεΐδου) παρώτρυνεν (αὐτόν)· διότι ἐπεθύμει ν' ἀκοντίσῃ (κατ' αὐτοῦ)· ἀλλὰ τοῦτον ἔφερον ἐκτὸς οἱ ταχεῖς ἵπποι. καθὼς δ' ὑπὸ βροχεράν θύελλαν εἶναι βεβαρημένη ὅλη ἡ γῆ μαύρη (ὑπ' αὐτῆς γενομένη) ἐν ἡμέρᾳ φθινοπωρινῇ, ὅτε ὁ Ζεὺς συνήθως χύνει τὸ σφοδρότατον ὕδωρ, ὕταν δηλ. ὀργισθεὶς κατὰ τῶν ἀνδρῶν ἀγριεύσῃ, ἐὰν οὗτοι αὐθαίρετως ἐν τῇ ἀγορᾷ κρίνωσι τὰς ἀποφάσεις στρεβλάς, καὶ ἐκδιώξωσι τὴν δικαιοσύνην, ἐπειδὴ δὲν φροντίζουσι περὶ τῆς τιμωρίας τῶν θεῶν· ἐξ ἐκείνων δὲ (τῶν ὑδάτων) πάντες μὲν οἱ ποταμοὶ εἶναι γεμάτοι ῥέοντες, πολλὰς δὲ κατωφερείας τότε ἀποκόπτουσι οἱ χεῖμαρροι, (390) εἰς δὲ τὴν πεφλαζέουσι θάλασσαν ῥέοντες κατακέφαλα ἐκ τῶν ὀρέων βοῦζουσιν, καταστρέφονται δὲ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων· τοιοῦτο τρῶπως τῶν Τρώων οἱ ἵπποι τρέχοντες μεγάλως ἐφρύναντον. Ὁ δὲ Πάτροκλος ἀφοῦ ἄπαξ σφάζων διήλασε τὰς πρώτας φάλαγγας, πάλιν πρὸς τὰ πλοῖα προσεπάθει ν' ἀποκλείσῃ ὀπίσω, καὶ δὲν ἄφινεν, ἐνῶ ἐπεθύμουν, νὰ φθάσουν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῶν πλοίων καὶ τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ ὑψηλοῦ τείχους ἐφόνευεν ἐφορμῶν, διὰ πολλοὺς δ' ἔκαμνε νὰ τοῦ πληρώσουν ἀποζημίωσιν. τότε τὸν Πρόνοον μὲν πρῶτον ἐπέτυχε διὰ τοῦ στιλπνοῦ δόρυκτος ἀποκαλυφθέντα κατὰ τὸ στέρνον παρὰ τὴν ἀσπίδα,

παρέλυσε δὲ τὰ μέλη· (400) ἐδούπησε δ' ὅτε ἔπεσεν. ἐκεῖνος δὲ τὸν Θέστορα, τὸν υἱὸν τοῦ Ἥνοπος, ἐκ δευτέρου ὀρμήσας—οὗτος μὲν ἐν τῷ καλῶς κατειργασμένῳ δίφρῳ ἐκάθητο, ἀφοῦ ἐζάρωσεν· διότι ἐθορυβήθη κατὰ τὰς φρένας, ἐκ δὲ τῶν χειρῶν ἐπομένως ἔφυγον τὰ ἡνία· ἐκεῖνος δὲ σταθεῖς πλησίον ἐκέντησε διὰ τοῦ δόρατος τὴν δεξιὰν παρειάν, καὶ διεπέρασε διὰ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ, εἴλκε δέ, ἀφοῦ (τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ δόρυ, ὑπὲρ τὸ χεῖλος τοῦ δίφρου, καθὼς (συμβαίνει) ὅταν ἀνὴρ τις καθήμενος ἐπὶ προέχοντος βράχου (ἔλκη) ζωηρὸν ἰχθὺν ἐκ τῆς θαλάσσης ἔξω δι' ὀρμιαῶς καὶ στιλπνοῦ ἀγκίστρου· τοιοῦτοτρόπως εἴλκεν ἐκ τοῦ δίφρου διὰ τοῦ στιλπνοῦ δόρατος χάσκοντα, ὥθησε δ' ἔπειτα κάτω ἐπίστομα· ἀφοῦ δ' ἔπεσεν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἢ ψυχή. (410) ἔπειτα δὲ τὸν Ἐρύλαον ἐφορμῶντα ἐπέτυχεν διὰ πέτρας εἰς τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς· αὕτη δὲ ὅλη εἰς δύο ἐσχίσθη ἐν τῇ βαρεῖᾳ περικεφαλαίᾳ· οὗτος δ' ἀμέσως κατέπεσε πρηνῆς ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, περὶ αὐτὸν δ' ἐχύθη ὁ ψυχοφθόρος θάνατος. ἔπειτα δὲ τὸν Ἐρύμαντα καὶ τὸν Ἄμφοτερόν καὶ τὸν Ἐπάλτην καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Δαμάστορος Τληπόλεμον καὶ τὸν Ἐχίον καὶ τὸν Πύριν καὶ τὸν Ἰφέα καὶ τὸν Εὐπιπον καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀργέου Πολύμηλον, πάντας τὸν ἕνα ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον ἐπλησίασεν (ἔστρωσεν) εἰς τὴν πολλοὺς τρέφουσαν γῆν.

Ὁ δὲ Σαρπηθῶν καθὼς εἶδεν, ὅτι οἱ ἀνευ μίτρης σύντροφοι (αὐτοῦ) κατεβλήθησαν ὑπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Μενoitιάδου Πατρόκλου ἐφώναξε πρὸς τοὺς ἰσοθέους Λυκίους ἐπιπλήττων·

«Ἐντροπή ὦ Λύκιοι, ποῦ φεύγετε; τῶρα νὰ ἦσθε ταχεῖς. διότι ἐγὼ θὰ ὑπάγω ἀπέναντι τούτου τοῦ ἀνδρός, ἵνα μάθω, τίς (ὦν) οὗτος ἐδῶ νικᾷ καὶ ἤδη πολλὰ κακὰ ἔχει κάμη εἰς τοὺς Τρῶας, ἐπειδὴ πολλῶν καὶ ἀνδρείων τὰ γόνατα παρέλυσεν.»

Εἶπε λοιπὸν καὶ ἀπὸ τοῦ ἄρματος μὲ τὰ ὅπλα ἐπήδησε χαμαί. ὁ Πάτροκλος δ' ἀφ' ἑτέρου, ἀφοῦ εἶδεν, ἐπήδησεν ἔξω ἀπὸ τὸ ἄρμα. οὗτοι δέ, ὅπως ἂν μάχωνται ἐπὶ ὑψηλοῦ βράχου μεγάλως κρᾶζοντες γυπάσεται ἔχοντες γαμφοὺς ὄνυχας, ἀγκύλον ῥάμφος, τοιοῦτοτρόπως οὗτοι μεγάλως κραυγάζοντες ὤρμησαν ἐναντίον ἀλλήλων. (430) τούτους δὲ ἰδὼν ὁ υἱὸς τοῦ πανούργου Κρόνου κατε-

λήφθη ὑπὸ οἴκτου, καὶ εἶπε πρὸς τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν (του) καὶ σύζυγον· ἄΩιμὲ ἐγὼ, διότι μοῦ εἶναι μοῖρα νὰ καταβληθῆ ὑπὸ τοῦ Μενoitιάδου Πατρόκλου ὁ Σαρπηθῶν, ὁ φίλτατος ἐκ τῶν ἀνδρῶν. διττῶς δὲ ἡ καρδία εἰς τὰ στήθη μου ἐπιθυμεῖ, ὅταν σκέπτομαι, ἂν πρέπει, ἀφοῦ ἀναρπάξω, νὰ θέσω αὐτὸν ὄντα ζωντανὸν μακρὰν τῆς δακρυόεσσης μάχης ἐν τῇ πλουσιωτάτῃ χώρᾳ τῆς Λυκίας, ἣ τώρα πλέον νὰ ἐπιτρέψω νὰ καταβληθῆ ὑπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Μενoitιάδου.»

Πρὸς αὐτὸν δ' ἀπεκρίνετο ἔπειτα ἡ σεβαστὴ Ἥρα μὲ τὰ μεγάλα μάτια· φοβερῶτατε Κρονίδη, τί λόγον εἶπες! (440) ἄνδρα, ὁ ὅποιος εἶναι θνητός, (καὶ) πρὸ πολλοῦ εἶναι δεδομένος εἰς τὴν μοῖραν (τοῦ θανάτου), πίσω θέλεις ἀπὸ τοῦ κκοήγου θανάτου ν' ἀπολύσης πάλιν; κίμνε· ἀλλὰ καθόλου δέν σου συμφωνοῦμεν οἱ ἄλλοι πάντες θεοί. ἄλλο δὲ θὰ σοὶ εἶπω, σὺ δὲ βάλλε (το) εἰς τὸν νοῦν σου· ἐὰν ζωντανὸν στείλῃς τὸν Σαρπηθῶνα εἰς τὸν οἶκόν του, πρόσεχε μήπως ἔπειτα καὶ ἄλλος τις ἐκ τῶν θεῶν θέλῃ νὰ στέλλῃ τὸν ἰδικόν του ἀγαπητὸν υἱὸν μακρὰν τῆς κρατερᾶς μάχης· διότι περὶ τὴν μεγάλην πόλιν τοῦ Πριάμου μάχονται πολλοὶ υἱοὶ ἀθανάτων, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἐμβάλλῃς φοβερὰν ὀργήν. ἀλλ' ἀφοῦ σοῦ εἶναι ἀγαπητός, λυπεῖται δὲ ἡ καρδία σου, (450) ἄφησε μὲν βέβαια αὐτὸν ἐν τῇ πεισματώδει μάχῃ νὰ καταβληθῆ ὑπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Μενoitιάδου Πατρόκλου· ἔπαι δὲ πλέον ἀφήσῃ αὐτὸν ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ, πέμπε τὸν Θάνατον καὶ τὸν γλυκὺν Ὑπνον, ἵνα φέρωσιν αὐτὸν, μέχρις οὗ πλέον φθάσωσιν εἰς τὴν χώραν τῆς εὐρείας Λυκίας, ἔπου οἱ ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς θὰ θάψωσιν αὐτὸν μὲ τύμβον καὶ μὲ στήλην· διότι τοῦτο εἶναι προνόμιον τῶν θανόντων.»

Τοιοιουτρόπως εἶπε, δέν παρήκουσε δὲ ὁ πατήρ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν θεῶν· ἔχυσε δὲ κάτω εἰς τὴν γῆν αἱματηρᾶς σταγόνας θέλων νὰ τιμῆσῃ τὸν ἀγαπητὸν υἱόν, τὸν ὅποιον ὁ Πάτροκλος ἔμελλε νὰ τοῦ (460) φονεύσῃ ἐν τῇ μεγάλῃ βώλῳ ἐχούσῃ Τροίᾳ, μακρὰν τῆς πατρίδος.

Ὅτε δὲ πλέον οὗτοι ἦσαν πλησίον ἐρχόμενοι ἐναντίον ἀλλήλων, τότε ὁ μὲν Πάτροκλος τὸν περίφημον Θρασύδημον, ὁ ὅποιος

ἦτο ἀνδρείος θεράπων τοῦ βασιλέως Σαρπηδόνας, τοῦτον ἐπέτυχε κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος τῆς κοιλίας, παρέλυσε δὲ τὰ μέλη. ὁ δὲ Σαρπηδὼν ἀπέτυχε μὲν αὐτοῦ μὲ τὸ στιλπνὸν δόρυ ὀρμήσας δευτέρως. ἀλλ' οὗτος διὰ τοῦ δόρατος ἐκτύπησε τὸν ἵππον Πήδασον εἰς τὸν δεξιὸν ὦμον· οὗτος δ' ἐξέβλαε μυκηθμούς ἐκπνέων τὴν ψυχὴν. κατέπεσε δὲ εἰς τὰ χώματα ἐκβλαλὼν μυκηθμούς, ἀπέπτη δὲ ἡ ψυχὴ. ἐκεῖνοι δὲ (οἱ δύο ἄλλοι ἵπποι) ἐχωρίσθησαν, ἔτριξε δ' ὁ ζυγός, τὰ δὲ ἡνία τοὺς (470) ἐσυγχύσθησαν, ἐπειδὴ εἶχε πέτη εἰς τὰ χώματα ὁ πρόσθετος. τούτου μὲν ὁ περίφημος εἰς τὸ δόρυ Αὐτομέδων εὔρε τὸ τέλος (τὴν διέξοδον)· σύρας παρὰ τοῦ παχέος μηροῦ τὸ μακρὰν ἀκωκὴν ἔχον ξίφος (αὐτοῦ), ὀρμήσας ἀπεχώρισε τὸν πρόσθετον καὶ δὲν ἐχρονοτρίβησεν· ὥστε ἐκεῖνοι ἔλαβον τὴν εὐθεῖαν διεύθυνσιν καὶ ἐντὸς τῶν ἡνίων συντόνως ἔτρεξαν· ἐκεῖνοι δὲ πάλιν συνεκρούοντο ἕνεκα ὀλεθρίας ἔριδος.

Τότε πάλιν ὁ μὲν Σαρπηδὼν ἀπέτυχε μὲ τὸ στιλπνὸν δόρυ, διότι ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος ἐπέρασεν ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν ὦμον τοῦ Πατρόκλου, καὶ δὲν ἐπέτυχεν αὐτόν· οὗτος δὲ ὁ Πάτροκλος δευτέρως ὤρμα μὲ τὸ χαλκοῦν (δόρυ)· δὲν ἔφυγε δὲ ματαίως ἀπὸ τῆς χειρὸς αὐτοῦ τὸ δόρυ, (480) ἀλλ' ἐπέτυχεν, ὅπου ἀκριβῶς τὸ διάφραγμα εἶναι ἐγκεκλεισμένον περὶ τὴν πυκνὴν καρδίαν. ἔπεσε δ' ὅπως ὅταν δρῦς τις πίπτῃ ἢ λεύκη ἢ πεύκη ὑψηλῇ, τὴν ὁποῖαν εἰς τὰ ὄρη τέκτονες ἄνδρες ἀποκόπτουσι διὰ νεωστὶ ἠκονημένων πελέκεων, ἵνα ἦναι ξύλον πλοίου· τοιοιυτρόπως οὗτος ἐξαπλωθεὶς πρὸ τῶν ἵππων καὶ τοῦ δίφρου ἔκειτο βρυχώμενος, κρατῶν τὴν αἵματηρὰν κόνιν. καθὼς λέων ἐπιπεσὼν κατ' ἀγέλης φονεῖται ταῦρον στιλπνὸν μεγαλόψυχον μεταξὺ τῶν στρεπτοπόδων βοῶν, καὶ χάνεται στεναῶν ὑπὸ τὰς σιαγόνας τοῦ λέοντος, τοιοιυτρόπως ὑπὸ τὸν Πάτροκλον ὁ ἀρχηγός τῶν ἀσπιδοφόρων Λυκίων (490) φονευόμενος ἐλύσσα καὶ ὀνομαστὶ ἐφώναζε τὸν ἀγαπητὸν σύντροφον· «Γλαῦκε, ἀγαπητέ, (ἄνδρεῖε) πολεμιστὰ μεταξὺ ἀνδρῶν, τῶρα σφόδρα πρέπει νὰ ἦσαι λογχομάχος καὶ θορραλέος πολεμιστής. τῶρα ἔστω σοι ἐπιθυμητὸς ὁ κακὸς πόλεμος, ἂν εἶσαι ταχύς. πρῶτα μὲν πανταχοῦ ἐρχόμενος παρότρυνε τοὺς ἡγεμόνας τῶν Λυκίων ἄνδρας, ἵνα μάχωνται περὶ τοῦ Σαρπηδόνας· ἔπειτα

δὲ καὶ σὺ μάχου περὶ ἐμοῦ μὲ τὰ χαλκᾶ ἔπλα· διότι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θά ἤμαι ἐγὼ διὰ σέ αίτία αίσχους καὶ ὀνειδους κατὰ πάσας τὰς ἡμέρας διαρκῶς, ἐάν οἱ Ἄχαιοὶ ἀφαιρέσωσι τὰ ὄπλα ἀπ' ἐμοῦ πεπόντος ἐν τῷ ναυτικῷ στρατοπέδῳ. (500) ἀλλὰ βάζα ἀνδρείως, καὶ παρότρυνε (πρὸς τοῦτο) ἔλον τὸν λαόν.»

Τοιουτοτρόπως λοιπὸν ἀφοῦ εἶπεν, ἐκάλυψεν αὐτὸν τὸ τέλος τοῦ θανάτου περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ῥίνα. ἐκεῖνος δὲ μὲ τὸν πόδα εἰς τὰ στήθη πατῶν εἴλκε τὸ δόρυ ἐκ τοῦ σώματος, προσέτι δὲ τὸ διάφραγμα ἠκολούθει αὐτό· ἐξ ἐκείνου δὲ συγχρόνως τὴν ψυχὴν καὶ τοῦ δόρατος τὴν αἰχμὴν ἔσυρεν ἔξω. οἱ δὲ Μυρμιδόνες αὐτοῦ ἐκράτησαν τοὺς ἵππους φρυάττοντας, οἱ ὅποιοι ὤρων πρὸς φυγὴν, ἀφοῦ τὸ ἄρμα ἔμεινεν ἔρημον ἀπὸ τοὺς κυρίους.

Φοβερά δὲ λύπη ἔγεινεν εἰς τὸν Γλαῦκον, ὅτε ἤκουε τὴν φωνήν· τοῦ συνεκινήθη δὲ ἡ καρδία, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ. λαβὼν δὲ μὲ τὴν χεῖρα ἐπίεξε τὸν βραχίονα· διότι ἐβασάνιζεν αὐτὸν (510) ἡ πληγὴ, τὴν ὁποίαν δὰ ὁ Τεῦκρος διὰ βέλους ἐπλήγωσεν αὐτὸν ἐφορμῶντα κατὰ τοῦ ὑψηλοῦ τείχους προσπαθῶν ν' ἀποκρούσῃ τὴν δυστυχίαν ἀπὸ τῶν συντρόφων. εὐχόμενος δ' ἔπειτα πρὸς τὸν μακρὰν ἐπιτυγχάνοντα Ἀπόλλωνα εἶπεν·

« Ἄκουσον βασιλεῦ, ὁ ὅποτος ἴσως ἐν τῇ παχείᾳ χώρᾳ τῆς Λυκίας εἶσαι ἢ ἐν τῇ Τροίᾳ· διότι σὺ δύνασαι πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν νὰ παρέχῃς ἀκρόασιν εἰς ἄνδρα λυπούμενον, ὅπως τώρα ἐμὲ ἔχει καταλάβῃ λύπη. διότι ἔχω μὲν τὴν ὀδυνηρὰν ταύτην ἐδῶ πληγὴν, πανταχόθεν δὲ ἡ χεῖρ μου εἶναι διαπεπερασμένη ὑπὸ ὀξέων πόνων, καὶ δὲν δύναται τὸ αἶμα νὰ μοῦ ξηρανθῇ, μοῦ βαρύνεται δὲ ὁ ὤμος ἔνεκα αὐτοῦ· τὸ δὲ δόρυ δὲν δύναμαι νὰ διευθύνω σταθερῶς, οὐδὲ νὰ μάχωμαι (520) πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀφοῦ ἔλθω. ἔχει δὲ φονευθῆ ὁ ἀριστος ἀνὴρ, ὁ Σαρπηθῶν ὁ υἱὸς τοῦ Διός· οὗτος δὲ οὐδὲ τὸν ἰδικόν του υἶόν βοηθεῖ. ἀλλὰ σὺ τοῦλάχιστον βασιλεῦ θεράπευσόν μου τὴν ὀδυνηρὰν ταύτην πληγὴν, παῦσον δὲ τοὺς πόνους, δὲς δὲ δύναμιν, ἵνα φωνάξας πρὸς τοὺς συντρόφους Λυκίους παροτρύνω νὰ πολεμῶσι, καὶ μάχωμαι ἀτός μου περὶ τοῦ τεθνεῶτος νεκροῦ.»

Τοιουτοτρόπως εἶπεν εὐχόμενος, ἤκουσε δ' αὐτὸν ὁ Φοῖβος Ἄ-

πόλλων. ἀμέσως ἔπαυσε τοὺς πόνους, ἀπὸ δὲ τῆς ὀδυνῆραε πληγῆς ἐξήρανε τὸ μαῦρον αἷμα, τοῦ ἐνέβαλε δὲ εἰς τὴν καρδίαν δύναμιν. ὁ δὲ Γλαῦκος ἐνόησε μέσα εἰς τὸν νοῦν του, — καὶ ἐχάρη —, (530) ὅτι ὁ μέγας θεὸς ταχέως παρέσχε εἰς αὐτὸν ἀκρόασιν, ἅμα ὡς νῆχῆθη. πρῶτα μὲν πανταχοῦ ἐρχόμενος παρῶτρυνε τοὺς ἡγεμόνας τῶν Λυκίων ἀνδρας, ἵνα μάχωνται περὶ τοῦ Σαρπηδόνα· ἔπειτα δ' ἐπορεύετο μεταξὺ τῶν Τρώων μὲ ἀνοικτὰ βήματα βαδίζων, διὰ τὸν Πολυδάμαντα τὸν υἱὸν τοῦ Πάνθου καὶ τὸν εὐγενῆ Ἀγήνορα, ἐβάδισε δὲ πρὸς ἀναζήτητην τοῦ Αἰνείου καὶ τοῦ χαλκῆν πανοπλίαν ἔχοντος Ἐκτορος. ἰστάμενος δὲ πλησίον ἔλεγε πρὸς (αὐτὸν) πτερωτοὺς λόγους.

«Ἐκτορ, τώρα βέβαια ἐντελῶς ἔχεις λησμονήσῃ τοὺς ἐπικούρους, οἱ ὅποιοι ἔνεκα σοῦ μακρὰν τῶν φίλων καὶ τῆς πατρικῆς γῆς χάνουσι τὴν ζωὴν· σὺ δὲ δὲν θέλεις νὰ βοηθῆς. (540) ἔχει πέστη ὁ Σαρπηδών, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀσπιδοφόρων Λυκίων, ὁ ὁποῖος ἔσωζε τὴν Λυκίαν διὰ τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων καὶ διὰ τῆς ἀνδρείας αὐτοῦ· τοῦτον ὑπὸ τὸν Πάτροκλον κατέβαλε διὰ τοῦ δόρατος ὁ χαλκοῦς Ἄρης. ἀλλὰ φίλοι σταθῆτε πλησίον, ἐκ καρδίας ἀγανακτήσαντες, ἵνα μὴ ἀφαιρέσωσι τὰ ὄπλα καὶ ὑβρίσωσι τὸν νεκρὸν οἱ Μυρμιδόνες ὠργισμένοι διὰ τοὺς Δαναοὺς, ὅσοι ἐχάθησαν, τοὺς ὁποίους μὲ τὰ δόρατα ἐφονεύσαμεν πλησίον τῶν ταχέων πλοίων.» Τοιοῦτοτρόπως εἶπε, τοὺς δὲ Τρῶας κατακέφαλα κατέλαβε πένθος ἀκατάσχετον, ἀκατάπαυστον, διότι ἦτο δι' αὐτοὺς στήριγμα τῆς πόλεως, ἂν καὶ ἦτο ξένος· διότι πολλοὶ μαζί μὲ αὐτὸν (550) στρατιῶται ἠκολούθουν, μεταξὺ δὲ (τούτων) αὐτὸς ἦτο ἄριστος εἰς τὴν μάχην. ἐβάδισαν δὲ κατ' εὐθεῖαν ἐναντίον τῶν Δαναῶν πλήρεις πολεμικῆς ὀρέξεως· προεπορεύετο δ' αὐτῶν ὁ Ἐκτωρ θυμωμένος διὰ τὸν Σαρπηδόνα. τοὺς δ' Ἀχαιοὺς ἐξήγειρε τὸ δασὺ στήθος τοῦ Μενoitιάδου Πατρόκλου· τοὺς Αἴαντας πρῶτους προσηγόρευεν, οἱ ὅποιοι καὶ μόνοι τῶν εἶχον πολεμικὴν ὄρεξιν.

«Αἴαντες, τώρα ἔστω ὑμῖν ἀγαπητὸν τὸ νὰ ἀμύνεσθε, ὅποιοι ἀκριβῶς πρότερον ἦσθε μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν ἢ καὶ ἀνδρειότεροι. ἔχει πέση ὁ ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος πρῶτος εἰσεπήδησεν εἰς τὸ τεῖχος τῶν

Ἄχαιῶν, δηλ. ὁ Σαρπηδῶν· ἀλλ' εἴθε λαβόντες νὰ ὑβρίσωμεν αὐτόν, καὶ ν' ἀφαιρέσωμεν τὰ ὄπλα ἀπὸ τῶν ὤμων, καὶ (560) διὰ τοῦ ἀσπλάγχνου χαλκοῦ νὰ καταβάλωμέν τινα ἐκ τῶν συντρόφων, ἐνῷ ζητοῦσι ν' ἀποκρούσωσιν (ὑμᾶς) ἀπ' αὐτοῦ».

Τοιοῦτοτρόπως εἶπεν, ἐκεῖνοι δὲ καὶ αὐθόρμητοι σφοδρῶς ἐπεθύμουν ν' ἀποκρούσωσιν. ἀφοῦ δὲ οὗτοι ἀμφοτέρωθεν ἐνίσχυσαν τὰς φάλαγγας αὐτῶν, οἱ Τρῶες καὶ οἱ Λυκιοὶ καὶ οἱ Μυρμιδόνες καὶ οἱ Ἄχαιοί, συνεπλάκησαν, ἵνα περὶ τοῦ θενεῶτος νεκροῦ μάχωνται, ἀφοῦ φοβεράν κραυγὴν ἐξέβαλον· μεγάλως δ' ἀντήχησαν τὰ ὄπλα τῶν ἀνδρῶν. ὁ δὲ Ζεὺς ἐξήπλωσεν ἐπάνω εἰς τὴν πεισματώδη μάχην νύκτα ὀλεθρίαν, ἵνα ὀλέθριος ἀγὼν μάχης ἦναι περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ υἱοῦ (αὐτοῦ).

Οἱ Τρῶες δὲ πρῶτοι ἀπώθησαν τοὺς γοργοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντας Ἄχαιοί· διότι ἐκτυπήθη ἀνὴρ οὐγὶ κάκιστος μεταξὺ τῶν Μυρμιδόνων, (570) ὁ υἱὸς τοῦ μεγαλοψύχου Ἀγακλέους, ὁ εὐγενῆς Ἐπειγεύς. ὁ ὁποῖος πρότερον μὲν ἐβασίλευεν ἐν τῷ πολυανθρώπῳ Βουδείῳ· ἀλλὰ τότε, ἐπειδὴ ἐφόνευσεν ἐξάδελφον εὐγενῆ, ἦλθεν ἰκέτης εἰς τὸν Πηλέα καὶ τὴν ἀργυρόπεζαν Θέτιν· οὗτοι δ' ἔπεμπον (αὐτόν) ν' ἀκολουθῆ μαζί μὲ τὸν διασπῶντα (τὰς τάξεις) τῶν ἀνδρῶν Ἀχιλλέα εἰς τὴν εὐῖππον Ἴλιον, ἵνα μάχηται πρὸς τοὺς Τρῶας. τοῦτον λοιπὸν τότε, ἐνῷ ἔπικνε τὸν νεκρόν, ἐπέτυχεν ὁ λαμπρὸς Ἐκτωρ διὰ πέτρας εἰς τὴν κεφαλὴν· αὕτη δὲ ὄλη εἰς δύο ἐσχίσθη ἐν τῇ βαρείᾳ περικεφαλαίᾳ· οὗτος δ' ἀμέσως κατέπεσε πρηνῆς ἐπάνω εἰς τὸν νεκρόν, περὶ αὐτόν δ' ἐχύθη ὁ ψυχοφθόρος θάνατος. (580) ὁ Πάτροκλος δ' ἔπειτα ἐλυπήθη διὰ τὸν θάνατον τοῦ συντρόφου, κατ' εὐθεῖαν δ' ὤρμησε διὰ τῶν προμάχων ὅμοιος πρὸς ταχὺν ἰέρακα, ὁ ὁποῖος τρέπει εἰς φυγὴν τοὺς κέρακας καὶ τὰ ψαρῶνιζ· τοιοῦτοτρόπως κατ' εὐθεῖαν κατὰ τῶν Λυκίων καὶ τῶν Τρῶων ὤρμησας Πάτροκλε ἰππόμαχε, διότι εἶχες θυμώσῃ εἰς τὴν καρδίαν διὰ τὸν σύντροφον· καὶ λοιπὸν διὰ πέτρας εἰς τὸν ἀυχένα ἐπέτυχε τὸν Σθενέλαον, τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν τοῦ Ἰθαιμένους, καὶ διέερρηξε τοὺς τένοντας αὐτοῦ. ὑπεχώρησαν δὲ οἱ πρόμαχοι καὶ ὁ λαμπρὸς Ἐκτωρ. ὅση δὲ εἶναι τῆς μακρᾶς αἰγανέης ἢ βολή, ἐὰν αὐτὴν ἀνὴρ ρίψῃ πρὸς δοκιμὴν ἢ ἐν

ἀγῶνι (590) ἦ καὶ ἐν πολέμῳ, (ἀναγκαζόμενος) ὑπὸ φονικῶν πολεμίων, τόσον ὑπεχώρησαν οἱ Τρῶες, ἀπώθησαν δὲ (αὐτούς) οἱ Ἄχαιοί· ἀλλ' ὁ Γλαῦκος πρῶτος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀσπιδοφόρων Λυκίων, ἐστράφη, ἐφόνευσε δὲ τὸν μεγαλόψυχον Βαθυκλέα, τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν τοῦ Χάλκωνος, ὁ ὁποῖος κατοικῶν οἰκίαν ἐν Ἑλλάδι διέπρεπε μεταξὺ τῶν Μυρμιδόνων κατὰ τὸν ὄλβον καὶ τὸν πλοῦτον. τοῦτον μὲν λοιπὸν ὁ Γλαῦκος εἰς τὸ μέσον τοῦ στήθους ἐκτύπησε μὲ τὸ δόρυ στραφεῖς αἰφνιδίως, ὅτε κατέφθανεν αὐτὸν (ὁ Βαθυκλῆς) διώκων· ἐδοῦπήμε δ' ὅτε ἔπεσεν· σφοδρὰ δὲ λύπη κατέλαβε τοὺς Ἄχαιούς, ἐπειδὴ ἔπεσεν ὁ εὐγενῆς ἀνὴρ· ἀλλ' οἱ Τρῶες μεγάλως ἐχάρησαν, (600) ἐλθόντες δ' ἀθροοὶ ἐστάθησαν περὶ αὐτόν· οἱ Ἄχαιοὶ ὅμως δὲν ἐλησμόνησαν τὴν τόλμην, ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν ἐναντίον αὐτῶν ἔφερον τὴν ἀνδρείαν. τότε πάλιν ὁ Μηριόνης ἐφόνευσε ὀπλίτην ἄνδρα ἐκ τῶν Τρώων, τὸν Λαγόγονον τὸν γενναῖον υἱὸν τοῦ Ὀνήτορος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἱερεὺς τοῦ Ἰδαίου Διός, ἐτιμᾶτο δ' ὡς θεὸς ἐν τῇ χώρᾳ· τοῦτον ἐκτύπησεν ὑπὸ τὴν σιαγόνα καὶ τὸ οὖς· ταχέως δ' ἡ ψυχὴ ἀπῆλθεν ἀπὸ τῶν μελῶν, ἀποτρόπαιον δ' ἀμέσως σκότος κατέλαβεν αὐτόν. ὁ δ' Αἰνεΐας ἔρριψε κατὰ τοῦ Μηριόνου τὸ χαλκοῦν δόρυ· διότι ἤλπιζεν, ὅτι θὰ ἐπιτύχη (αὐτόν), ἐνῶ προέβαινε ὑπὸ τὴν ἀσπίδα· ἀλλ' οὗτος μὲν κατ' εὐθεῖαν ἀπέναντι προσβλέψας ἀπέφυγε τὸ χαλκοῦν δόρυ· (610) διότι ἔκυψε κάτω πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐκεῖνο δὲ τὸ μακρὸν δόρυ ὀπισθεν εἰς τὸ ἔδαφος ἐχώθη, κατόπιν δὲ ὁ οὐρίαχος τοῦ δόρυτος ἐσεισθη· τότε δ' ἔπειτα ἄφινε τὴν ὀρμὴν ὁ ἰσχυρὸς Ἄρης· [ἢ δ' αἰχμὴ τοῦ Αἰνεΐου παλλομένη ἐπῆγε κατὰ γῆς, ἐπειδὴ ματαίως ἀπὸ τῆς στιβαρᾶς χειρὸς ἐξηκοντίσθη·] ὁ δ' Αἰνεΐας ἔπειτα ἐθύμωσεν εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἶπεν· «Μηριόνη, ταχέως τὸ ἰδικόν μου δόρυ ἤθελε σὲ καθησυχάσῃ διὰ πάντοτε, ἂν καὶ εἶσαι (ἐπιτήδειος) χορευτῆς, ἂν βέβαια ἤθελον σ' ἐπιτύχη».

Πρὸς αὐτόν δὲ πάλιν ὁ περιφημὸς εἰς τὸ δόρυ Μηριόνης ἀπεκρίνετο· «Αἰνεΐα, εἶναι δύσκολον, ἂν καὶ εἶσαι ἰσχυρὸς, (620) νὰ σβέσης τὴν ζωὴν πάντων, ὅστις ἂν ἔλθῃ ἐναντίον σου ἀμυνόμενος· θνητὸς, δὲ, νομίζω, εἶσαι καὶ σύ· καὶ ἐγὼ ἂν ἤθελον ἐπιτυχῶς σὲ κτυπήσῃ εἰς τὸ μέσον διὰ τοῦ δ'ξέου χαλκοῦ δόρυτος, ἀμέσως,

ἀν καὶ εἶσαι ἰσχυρὸς καὶ ἔχεις πεποιθήσιν εἰς τὰς χεῖρας, εἰς ἐμὲ
ἤθελες δώσῃ δόξαν, τὴν ψυχὴν δὲ εἰς τὸν Ἄδην τὸν ἔχοντα περι-
φήμους ἵππους». Τοιουτοτρόπως εἶπε, τοῦτον δ' ἐπέπληξεν ὁ ἀν-
δρεῖος υἱὸς τοῦ Μενoitίου· «Μηριόνη, διατὶ σὺ λέγεις ταῦτα, ἐνῶ
εἶσαι ἀνδρεῖος; ὦ ἀγαπητέ, οἱ Τρῶες δὲν θ' ἀποχωρήσωσιν ἀπὸ
τοῦ νεκροῦ δι' ὀνειδιστικῶν λόγων· πρότερον θὰ καλύψῃ τινὰ (ἐξ
ἡμῶν) ἢ γῆ. διότι εἰς τὰς χεῖρας (κεῖται) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πο-
λέμου, τῶν δὲ λόγων ἐν τῇ βουλῇ. (630) διὰ τοῦτο καθόλου δὲν
πρέπει νὰ πολυλογῶμεν ἀλλὰ νὰ μαχώμεθα».

Τοιουτοτρόπως εἰπὼν οὗτος μὲν προεπορεύετο, ἐκεῖνος δὲ ὁ
ἰσόθεος ἀνὴρ μαζὶ ἠκολούθει· ἐκ τούτων δέ, ὅπως ἀπὸ τῶν δεν-
δροτόμων ἀνδρῶν σηκώνεται πάταγος εἰς τὰς φάραγγας ὄρους·
μακρόθεν δὲ ἀκούεται· τοιουτοτρόπως ἐκ τούτων ἠγείρετο ἀπὸ
τῆς εὐρείας ὁδοῦς ἐχούσης γῆς δοῦπος χαλκοῦ καὶ δέρματος καὶ
καλῶς κατεσκευασμένων ἀσπίδων, ἐπειδὴ ἔπληττον ἀλλήλους
μὲ ξίφη καὶ δίλογχα δόρατα. ὥστε δὲν ἤθελε πλέον ἀναγνωρίσῃ
τὸν εὐγενῆ Σαρπηθόνα καὶ προσεκτικὸς ἀνὴρ, ἐπειδὴ πέρα πέρα
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν ἦτο περικεκαλυμ-
μένος ὑπὸ βελῶν καὶ αἵματος καὶ χωμάτων. (640) ἐκεῖνοι δὲ
διαρκῶς συνεκρούοντο περὶ τὸν νεκρὸν, καθὼς (συμβαίνει) ὅταν ἐν-
σταθμῶ μυῖαι βομβοῦσι περὶ τὰ πλήρη γάλακτος καρδάρια κατὰ
τὴν ἐαρινὴν ἐποχὴν, ὅτε τὸ γάλα βρέχει τὰ ἀγγεῖα· τοιουτο-
τρόπως λοιπὸν ἐκεῖνοι περὶ τὸν νεκρὸν συνεκρούοντο, ὁ δὲ Ζεὺς
οὐδέποτε ἔστρεψεν ἀπὸ τῆς πεισματώδους μάχης τοὺς λαμπροὺς
ὄφθαλμούς, ἀλλὰ διαρκῶς ἔβλεπε πρὸς αὐτοὺς καὶ διελογίζετο
κατὰ διάνοιαν, πάρα πολλὰ σκεπτόμενος περὶ τοῦ φόνου τοῦ
Πατρόκλου, ἀν ἔπρεπεν ἤδη καὶ ἐκεῖνον ἐν τῇ πεισματώδει μάχῃ
αὐτοῦ ἐπάνω εἰς τὸν ἰσόθεον Σαρπηθόνα ὁ λαμπρὸς Ἔκτωρ νὰ
σπαράξῃ διὰ τοῦ χαλκοῦ δόρατος, καὶ ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν ὤμων
τὰ ὅπλα (650) ἢ (ἀν ἔπρεπε) ἀκόμη καὶ εἰς περισσοτέρους ν' αὐ-
ξήσῃ τὴν δυσχερῆ μάχην. τοιουτοτρόπως δ' ἐνῶ ἐσκέπτετο τοῦ
ἐφάνη, ὅτι ἦτο συμφορῶτερον, ἵνα ὁ ἀνδρεῖος θεράπων τοῦ Πη-
λεΐδου Ἀχιλλέως ὠθήσῃ πάλιν πρὸς τὴν πόλιν τοὺς Τρῶας καὶ
τὸν χαλκῆν πανοπλίαν ἔχοντα Ἔκτορα, καὶ ν' ἀφαιρέσῃ τὴν

ζωὴν πολλῶν. πρῶτα πρῶτα δὲ εἰς τὸν Ἑκτορα ἐνέβαλεν ἄνα-
 ἄδρον διάθεσιν· ἀναβὰς δ' εἰς τὸν δίφρον ἔτρεψεν εἰς φυγὴν (τοὺς
 ἵππους), καὶ παρώτρυνε τοὺς ἄλλους Τρῶας νὰ φεύγωσι· διότι
 ἐνόησε τοῦ Διὸς τὰς ἰσχυρὰς πλάστιγγας. τότε οὐδὲ οἱ ἀνδρεῖοι
 Λύκιοι ἔμενον ἄλλ' ἔφυγον πάντες, ἀφοῦ εἶδον ὅτι ὁ βασιλεὺς
 ἐστερημένος τῆς ζωῆς (660) ἔκειτο ἐν τῷ πλήθει τῶν νεκρῶν·
 διότι πολλοὶ εἶχον πέσῃ ἐπάνω εἰς αὐτόν, ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου
 ἐξήπλωσε τὴν ἔριν πεισματώδη. ἐκεῖνοι δ' ἔπειτα ἔλαβον ἀπὸ
 τῶν ὤμων τοῦ Σαρπηδόου τὰ ὄπλα τὰ χαλκᾶ τάποστράπτοντα·
 ταῦτα μὲν ὁ ἀνδρεῖος υἱὸς τοῦ Μενoitίου ἔδωκεν εἰς τοὺς συντρό-
 φους νὰ φέρωσιν εἰς τὰ κοῖλα πλοῖα. καὶ τότε ὁ συναθροίζων τὰς
 νεφέλας Ζεὺς εἶπε πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα·

«Ἐλα τῶρα, φίλε Φοῖβε, ἀπὸ τὸ μαῦρον αἶμα καθάρισον τὸν
 Σαρπηδόνα, ἀφοῦ ἐκτὸς βολῆς βελῶν ὑπάγῃς, καὶ φέρων πολὺ
 μακρὰν πρὸς τὰ ἐμπρὸς λούσον εἰς τὰ ρεῦματα τοῦ ποταμοῦ, καὶ
 χρίσον δι' ἀμβροσίας, καὶ ἔνδυσον μὲ ἀθάνατα ἐνδύματα· (670)
 πέμπε δὲ αὐτὸν μαζὶ μὲ ταχεῖς συνοδοὺς, ἵνα φέρωσι μεθ' ἐαυ-
 τῶν, δηλ. μὲ τὸν Ὑπνον καὶ τὸν Θάνατον τοὺς διδύμους, οἱ ὅποιοι
 ταχέως θὰ θέσωσιν αὐτὸν ἐν τῇ εὐφύρῳ χώρᾳ τῆς εὐρείας Λυκίας,
 ὅπου οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ συγγενεῖς θὰ θάψωσιν αὐτὸν μὲ τύμβον
 καὶ μὲ στήλην· διότι τοῦτο εἶναι προνόμιον τῶν θανόντων.»

Τοιοιουτρόπως εἶπεν, ἀμέσως δὲ προθύμως ὑπήκουσεν εἰς τὸν
 πατέρα ὁ Ἀπόλλων. ἐπορεύθη δὲ κάτω ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς Ἰδης
 εἰς τὴν φοβερὰν μάχην, ἀμέσως δ' ἐκτὸς βολῆς βελῶν σηκώσας
 (καὶ μετακομίσας) τὸν εὐγενῆ Σαρπηδόνα, φέρων πολὺ μακρὰν
 πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ἔλουσεν εἰς τὰ ρεῦματα τοῦ ποταμοῦ καὶ ἔχρισε
 μὲ ἀμβροσίαν, καὶ μὲ ἀθάνατα ἐνδύματα ἐνέδυσεν· (680) ἔπεμπε
 δὲ αὐτὸν μαζὶ μὲ ταχεῖς συνοδοὺς, ἵνα φέρωσι μεθ' ἐαυτῶν, δηλ.
 μὲ τὸν Ὑπνον καὶ τὸν Θάνατον τοὺς διδύμους, οἱ ὅποιοι ἔπειτα
 ταχέως κατέθεσαν αὐτὸν ἐν τῇ εὐφύρῳ χώρᾳ τῆς Λυκίας.

Ὁ δὲ Πάτροκλος διατάξας τοὺς ἵππους καὶ τὸν Αὐτομέδοντα
 κατεδίωκε τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς Λυκίους καὶ εἰς μεγάλην βλάβην
 τῶν φρενῶν ἔπεσε, ὁ ἀνόητος· διότι, ἂν ἤθελε φυλάξῃ τὴν ἐντο-
 λὴν τοῦ Πηλεΐδου, βεβαίως ἤθελεν ἀποφύγῃ τὴν κακὴν μοῖραν

τοῦ μαύρου θανάτου. ἀλλὰ πάντοτε ἡ θέλησις τοῦ Διὸς εἶναι ἰσχυροτέρα παρὰ βέβαια τῶν ἀνδρῶν. [διότι οὗτος καὶ ἀνδρεῖον ἄνδρα τρέπει εἰς φυγὴν καὶ ἀφαιρεῖ τὴν νίκην εὐκόλως, ἄλλοτε δὲ παροτρύνει εἰς μάχην]. (690) οὗτος καὶ τότε τοῦ ἐξήγειρε τὴν καρδίαν εἰς τὰ στήθη. Τότε τίνα πρῶτον καὶ τίνα ὑστατον ἐφόνευσας Πάτροκλε, ὅτε πλέον σ' ἐκάλεσαν οἱ θεοὶ εἰς τὸν θάνατον; Τὸν Ἄδραστον μὲν πρῶτα καὶ τὸν Αὐτόνοον καὶ τὸν Ἐχεκλον καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Μέγα Πέριμον καὶ τὸν Ἐπίστορα καὶ τὸν Μελάμπρον, ἔπειτα δὲ τὸν Ἐλασον καὶ τὸν Μούλιον καὶ τὸν Πυλάρτην· τούτους ἐφόνευσεν· ἐκεῖνοι δὲ οἱ ἄλλοι εἶχον τὴν προσοχὴν ἕκαστος εἰς τὴν φυγὴν.

Τότε καὶ τὴν ὑψίπυλον Τροίαν οἱ υἱοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἤθελον κυριεύσει ὑπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πατρόκλου, διότι περίξ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐμαίνεται μὲ τὸ δόρυ, ἂν μὴ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ καλῶς κτισμένου πύργου (700) ἤθελε σταθῆ καταστρεπτικὰ δι' αὐτὸν φρονῶν, βοηθῶν δὲ τοὺς Τρῶας. τρίς μὲν ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος τοῦ ὑψηλοῦ τείχους ὁ Πάτροκλος, τρίς δ' ἀπώθησεν αὐτὸν δὲ Ἀπόλλων, πλήττων μὲ τὰς ἀθανάτους χεῖρας τὴν στιλπνὴν ἀσπίδα. ἀλλ' ὅτε πλέον τετάρτην φορὰν ὤρμησε ὅμοιος πρὸς θεόν, τότε φοβερὰ ἀπειλήσας ἔλεγε (πρὸς αὐτὸν) ὁ ὑπερκασιστής Ἀπόλλων· « Ὑποχώρει εὐγενὲς Πάτροκλε· (διότι) δὲν εἶναι βέβαια μοῖρα ὑπὸ τὸ ἰδικόν σου δόρυ νὰ καταστραφῆ ἡ πόλις τῶν ἐνδόξων Τρῶων, οὐδὲ ὑπὸ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ ὁποῖος μ' ὄλα ταῦτα εἶναι πολὺ ἀνώτερος σου.»

Οὕτως εἶπεν, ὁ δὲ Πάτροκλος ὑπεχώρει πολὺ ὀπίσω (710) φοβηθεὶς τὴν ὀργὴν τοῦ μακρὰν ἐπιτυγχάνοντος Ἀπόλλωνος.

Ὁ δ' Ἐκτωρ πλησίον τῶν Σκαιῶν πυλῶν εἶχε τοὺς μονώνυχας ἵππους· διότι ἀμφέβαλλεν ἂν ἔπρεπε νὰ μάχεται ἐλάσας πάλιν (τοὺς ἵππους) εἰς τὴν ταρχήν, ἢ μεγαλοφῶνως νὰ προσταξῆ τοὺς στρατιώτας νὰ συναθροισθῶσι εἰς τὸ τεῖχος. ταῦτα λοιπὸν ἐνῶ ἐφρόνει, προσήρχετο εἰς αὐτὸν ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐξομοιωθεὶς πρὸς ἄνδρα βρωμαλέον καὶ ἰσχυρόν, τὸν Ἄσιον, ὁ ὁποῖος ἦτο πρὸς μητρὸς θεῖος τοῦ ἵπποδαμαστοῦ Ἐκτορος, αὐτάδελφος τῆς Ἐκάτης καὶ υἱὸς τοῦ Δύμαντος, ὁ ὁποῖος κατέκει ἐν Φρυγίᾳ πλησίον

τῶν βουμάτων τοῦ Σαγγαρίου· πρὸς τοῦτον ἐξομοιωθεὶς εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς Ἄπολλων (720)

«Ἐκτωρ, διατὶ παύεις ἀπὸ τὴν μάχην; ἀλλὰ καθόλου δὲν πρέπει σὺ (νὰ παύης). εἴθε, ὅσον εἶμαι κατώτερος, τόσον ἀνώτερος σοῦ νὰ ἦμην· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ταχέως κατὰ φρικώδη τρόπον ἤθελες ἀποχωρήσῃ τοῦ πολέμου. ἀλλ' ἔλα, διεύθυνε τοὺς ἰσχυρὰς ὄπλᾶς ἔχοντας ἵππους ἐναντίον τοῦ Πατρόκλου (δοκιμάζων) ἂν τυχὸν φονεύσης αὐτόν, ὁ δ' Ἄπολλων σοὶ δώσῃ δόξαν.»

Τοιοιουτρόπως εἰπὼν, οὗτος μὲν ὁ θεὸς πάλιν ἐπορεύθη ἀνὰ τὸν ἀγῶνα τῶν ἀνδρῶν, ὁ δὲ λαμπρὸς Ἐκτωρ διέταξε τὸν πολεμικὸν Κεβριόνην νὰ κτυπήσῃ τοὺς ἵππους (καὶ νὰ διευθύνῃ) εἰς τὸν πόλεμον. Ὁ δὲ Ἄπολλων ἐλθὼν εἰσέδυσεν εἰς τὸ πλῆθος, κακὴν δὲ ταραχὴν ἐπέβαλεν εἰς τοὺς Ἀργεῖους, παρεῖχε δὲ δόξαν εἰς τοὺς Τρῶας καὶ εἰς τὸν Ἐκτωρα. (730) ὁ δ' Ἐκτωρ τοὺς ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἄφινε καὶ δὲν ἐφόνευσεν· ἀλλ' οὗτος διηύθυνεν ἐναντίον τοῦ Πατρόκλου τοὺς ἰσχυρὰς ὄπλᾶς ἔχοντας ἵππους. ὁ Πάτροκλος δ' ἄφ' ἐτέρου ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἱππικοῦ ἄρματος χαμαὶ κρατῶν μὲ τὴν ἀριστερὰν τὸ δόρυ· διὰ δὲ τῆς ἄλλης ἐλάμβανε πέτραν στιλπνὴν τραχεῖαν, τὴν ὅποιαν ἢ χεὶρ αὐτοῦ περιεκάλυπεν. στήριχθεὶς δ' ἔριψε, χωρὶς ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ μένη μακρὰν τοῦ ἀνδρός, καὶ δὲν ἔριψε ματαίως τὸ βλήμα, ἀλλὰ τὸν ἡνίοχον τοῦ Ἐκτωρος, τὸν Κεβριόνην, νόθον υἱὸν τοῦ ἐνδόξου Πριάμου, ἐνῶ διηύθυνε τὰ ἡνία, ἐπέτυχε μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τοῦ ὀξέος λίθου. ἀμφοτέρως δὲ τὰς ὀφρῶς συνέτριψεν ὁ λίθος, δὲν τοῦ ἐκράτησε δὲ (τὸν λίθον) (740) τὸ ὄστον, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ ἔπεσον χαμαὶ εἰς τὰ χῶματα αὐτοῦ πρὸ τῶν ποδῶν· οὗτος δὲ ὁμοίως πρὸς δύτην κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ καλῶς κατειργασμένου δίφρου, ἀφῆκε δὲ ἡ ζωὴ τὰ ὄσῃ. τοῦτον δὲ σκώπτων προσέτι εἶπε Πάτροκλε ἵππευ· «Πωπῶ, ἀλήθεια πολὺ ἐλαφρὸς εἶναι ὁ ἀνὴρ, διότι τόσον εὐκόλα βουτᾷ. ἂν βέβαια, ὡς νομίζω, ἤθελεν ἔλθῃ καὶ εἰς τὴν πολλοὺς ἰχθῦς τρέφουσαν θάλασσαν, πολλοὺς ἤθελε χορτάσῃ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀναζήτων ὄστρεα, ἀπὸ τοῦ πλοίου πηδῶν, καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι τρικυμιώδης, ὅπως τώρα ἐν τῇ πεδιάδι ἀπὸ τοῦ ἱππικοῦ ἄρματος εὐκόλως βουτᾷ. ἀλήθεια λοιπὸν καὶ μεταξὺ τῶν Τρῶων ὑπάροχοις δύται.» (750)

Τοιοιουτρόπως εἰπὼν εἶχεν ὑπάγῃ πρὸς τὸν ἥρωα Κεβριόνην, ἔχων ὄρμην λέοντος, ὁ ὁποῖος ἐρημῶνων τοὺς σταθμοὺς προσβάλλεται εἰς τὸ στῆθος, καὶ ἡ ἰδία αὐτοῦ τόλμη καταστρέφει αὐτόν· τοιοιουτρόπως πρὸς τὸν Κεβριόνην Πάτροκλε ἐπήδησες ὄρμητικῶς. ὁ Ἐκτωρ δὲ πάλιν ἄφ' ἐτέρου ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἱππικοῦ

ἄρματος χαμκί. οὔτοι περὶ τοῦ Κεβριόνου ἐπολέμησαν ὡς λέοντες, οἱ ὅποιοι ἐν κορυφῇ ὄρους περὶ φονευθείσης ἐλάφου πλήρεις θάρρους μάχονται, ἐπειδὴ ἀμφότεροι πεινῶσι· τοιοῦτοτρόπως περὶ τοῦ Κεβριόνου δύο ἐπιστήμονες τῆς μάχης, ὁ Μενoitιάδης Πάτροκλος καὶ ὁ λαμπρὸς Ἐκτωρ (760) ἐπεθύμουν δι' ἀσπλάγχχνου χαλκοῦ νὰ κόψωσι τὸ σῶμα ἀλλήλων. Ὁ Ἐκτωρ μὲν, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀφοῦ ἐπίασεν (αὐτόν), δὲν ἄφινεν· ὁ δὲ Πάτροκλος ἀφ' ἐτέρου ἐκράτει ἀπὸ τοῦ ποδός· ἐκεῖνοι δὲ οἱ ἄλλοι οἱ Τρῶες καὶ οἱ Δαναοὶ συνῆπτον πεισματώδη μάχην. Ὅπως δ' ὁ Εὖρος καὶ ὁ Νότος ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους εἰς τὰς φάραγγας ὄρους, ἵνα σείωσι τὸ βαθὺ δάσος, τὴν φηγὸν καὶ τὴν μελίαν καὶ τὴν μακρόφλοιον κράνειαν, αἱ ὅποια πρὸς ἀλλήλας συγκρούουσι τοὺς μακροὺς κλάδους μὲ σφοδρὸν θόρυβον, πάταγος δὲ (γίνεται ἐξ αὐτῶν) συντριβομένων, τοιοῦτοτρόπως οἱ Τρῶες καὶ οἱ Ἀχαιοὶ πηδήσαντες κατ' ἀλλήλων (770) ἐσπάραττον ἀλλήλους, καὶ οὐδέτεροι ἐσυλλογίζοντο τὴν ὀλεθρίαν φυγὴν. πολλὰ δὲ περὶ τὸν Κεβριόνην εἶχον χωθῆ ὀξέα δόρατα τῶν μαχομένων περὶ αὐτόν καὶ πτερωτὰ βέλη πηδήσαντα ἀπὸ τὰς νευράς, πολλὰ δὲ μεγάλα πέτραι ἐτίναζαν τὰς ἀσπίδας· ἐκεῖνος δὲ μέγας μεγαλωστί ἐκειτο ἐν τῷ στροβίλῳ τῆς κόνεως, οὐδόλως σκεπτόμενος τὴν ἵππικὴν.

Ἐνόσω μὲν ὁ ἥλιος εἶχε πατήση εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον τὰ βέλη ἀμφοτέρων ἐπίσης ἐπετύγγχνον ἐπιπτε δ' ὁ λόκος· ὅτε δ' ὁ ἥλιος μετέβαινεν εἰς τὸν βουλυτόν, τότε πλέον οἱ Ἀχαιοὶ παρὰ τὸ πεπρωμένον ἦσαν ἀνώτεροι. (780) ἔσυραν μὲν τὸν ἥρωα Κεβριόνην ἐκτὸς βολῆς βελῶν ἐκτὸς τοῦ πολεμικοῦ ἀλαλαγμοῦ τῶν Τρῶων, καὶ ἀφῆρεσαν ἀπὸ τῶν ὤμων τὰ ὄπλα. ὁ δὲ Πάτροκλος ἐπέπεσε κατὰ τῶν Τρῶων μὲ κακὰς (δι' αὐτούς) διαθέσεις. τρεῖς μὲν ἔπειτα ἐπέπεσεν ἴσος πρὸς τὸν ταχὺν Ἄρη, φοβερὰ κρρυγάζων, τρεῖς ἐννέα δ' ἄνδρας ἐφόνευσεν· ἀλλ' ὅτε πλέον τὴν τετάρτην φορὰν ἐφώρμησεν ὅμοιος πρὸς θεόν, τότε πλέον, Πάτροκλε, σοῦ ἦλθε τὸ τέλος τῆς ζωῆς. διότι ἐν τῇ πεισματώδει μάχῃ ὁ Φοῖβος σοῦ ἤρχετο ἀπέναντι φοβερός· ἐκεῖνος μὲν δὲν παρετήρησε τοῦτον ἐρχόμενον ἐν τῇ ταραχῇ· διότι ἀντίκρυσε κεκαλυμμένος ὑπὸ πολλῆς ὀμίχλης· (790) ἐστάθη δ' ὀπισθεν, ἐκτύπησε δὲ τὴν ῥάχιν καὶ τοὺς εὐρεῖς ὤμους διὰ τῆς χειρὸς πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένης, ὥστε τοῦ ἐστρφογύρισαν οἱ ὀφθαλμοί. [τούτου δὲ ἀπὸ μὲν τῆς κεφαλῆς ἔρριψεν ὁ Φοῖβος Ἀπίλλων τὴν περικεφαλαίαν· αὕτη δὲ ἡ αὐλῶπις περικεφαλαία κυλιομένη ἀντήχει ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων, ὁ δὲ λόφος ἐμολύνθη δι' αἷματος καὶ κόνεως· πρότερον βέβηκιν δὲν ἦτο θεμιτὸν ἡ ἵπ-

πόκομος περικεφαλαία να μολύνεται διὰ κόνεως, ἀλλ' ἔσωζε τὴν χαρίεσσαν κεφαλὴν καὶ τὸ μέτωπον ἀνδρὸς θείου, τοῦ Ἀχιλλέως· τότε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Ἑκτορα νὰ φορῆ εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, διότι τοῦ ἦτο πλησίον ὁ ὄλεθρος. (800) ὄλον δὲ τὸ μακρόσκιον δόρυ τοῦ ἐθραύσθη εἰς τὰς χεῖρας, τὸ βαρὺ μέγα στερεὸν ἔχον αἰχμήν· ἀπὸ δὲ τῶν ὤμων ἔπεσε χαμαὶ μετὰ τοῦ τελαμῶνος ἡ ἄσπις ἡ ὠραίαν περιφέρειαν ἔχουσα. τοῦ ἔλυσε δὲ τὸν θώρακα ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς ὁ βασιλεὺς Ἀπόλλων.] ἐκεῖνον δὲ κατέλαβεν εἰς τὰς φρένας σύγχυσις, παρέλυσαν δ' ὑποκάτω τὰ λαμπρὰ μέλη, ἐστάθη δ' ἔκπληκτος· ὄπισθεν δὲ τὴν ῥάχιν δι' ὄξέος δόρατος εἰς τὸ μέσον τῶν ὤμων ἐκ τοῦ πλησίον Δάρδανος ἀνὴρ ἠκόντισεν, ὁ υἱὸς τοῦ Πάνθου Εὐφορβος, ὁ ὅποτος ὑπερέβαινε τοὺς ὀμήλικας εἰς τὸ δόρυ καὶ εἰς τὴν ἵππομαχίαν καὶ εἰς τοὺς ταχεῖς πόδας. διότι ἤδη καὶ τότε εἶχε κρημνίσῃ εἴκοσιν ἀνδρας ἀπὸ τῶν ἀρμάτων (810) ἂν καὶ πρώτην φοράν ἤλθε μὲ τὸ ζῶμα, προσπαθῶν νὰ διδαχθῆ τὸν πόλεμον· οὗτος πρῶτος σοῦ ἔριψε βλήμα Πάτροκλε ἵππευ, ἀλλὰ δέν (σε) κατέβαλεν· οὗτος μὲν ὀπίσω ἔδραμε, ἀνεμίχθη δ' εἰς τὸ πλῆθος [ἀφοῦ ἀπὸ τοῦ σώματος ἤρπαξε τὸ ἐκ μελίας δόρυ, καὶ δὲν ὑπέμεινεν ἐν τῇ μάχῃ τὸν Πάτρ., ἂν καὶ ἦτο ἄοπλος.] ὁ δὲ Πάτρ. ἐξαντληθεὶς ὑπὸ τοῦ κτυπήματος τοῦ θεοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ δόρατος ὀπίσω εἰς τὸ πλῆθος τῶν συντρόφων ὑπεχώρει προσπαθῶν ν' ἀποφύγῃ τὴν μοῖραν.

Ἄλλ' ὁ Ἑκτωρ καθὼς εἶδεν, ὅτι ὁ μεγαλόψυχος Πάτροκλος ὀπίσω ὑπεχώρει κτυπημένος δι' ὄξέος χαλκοῦ, πλησίον εὐθὺς τοῦ ἤλθε διὰ τῶν στοιχῶν, ἐκτύπησε δὲ διὰ τοῦ δόρατος (820) εἰς τὸ ἔσχατον μέρος τῆς λαγῶνος, ἐπέρασε δὲ τὸν χαλκὸν διὰ μέσου ἔξω. ἐδούπησε δ' ὅτε ἔπεσε, μεγάλως δ' ἐλύπησε τὸν λαὸν τῶν Ἀχαιῶν. καθὼς δὲ (συμβαίνει) ὅταν ἀκούραστος κάπρον καταβάλλῃ ἐν τῇ μάχῃ λέων, οἱ ὅποιοι ἐν κορυφῇ ὄρους πλήρεις θάρρους μάχονται δι' ὀλίγην πηγὴν, θέλουσι δ' ἀμφοτέροι νὰ πῶσι· ὁ δὲ λέων διὰ τῆς δυνάμεως καταβάλλει (αὐτόν) σφοδρῶς ἀσθμαίνοντα· τοιοιουτρόπως ἀπὸ τὸν ἀνδρεῖον υἱὸν τοῦ Μενoitίου, ἀφοῦ πολλοὺς ἐφόνευσεν, ὁ Πριζμίδης Ἑκτωρ ἐκ τοῦ πλησίον διὰ τοῦ δόρατος ἀφῆρεσε τὴν ζωὴν, καὶ καυχώμενος δι' αὐτὸν πτερωτοῦς λόγους ἔλεγε· (πρὸς αὐτόν).

«Πάτροκλε, ἀλήθεια, νομίζω, ἔλεγες, ὅτι θὰ ἐρημώσης τὴν ἡμετέραν πόλιν, (830) τὰς δὲ Τρωάδας γυναῖκας, ἀφαιρέσας (ἀπ' αὐτῶν) τὴν ἐλευθεράν ἡμέραν (τ.ἔ. τὴν ἐλευθερίαν), θ' ἀπαγάγῃς ἐν τοῖς πλοίοις εἰς τὴν ἀγαπητὴν πατρικὴν γῆν, ἀνότηε! ἀλλὰ πρὸ αὐτῶν οἱ ταχεῖς ἵπποι τοῦ Ἑκτορος μὲ τοὺς πόδας ἐκτείνονται

πρὸς πόλεμον· κατὰ τὸ δόρυ δὲ μεταξὺ τῶν φιλοπολέμων Τρώων διαπρέπω ἐγώ, ὁ ὅποιος ἀποκρούω ἀπ' αὐτῶν τὴν ἡμέραν τῆς ἀνάγκης (τ. ἔ. τὴν δουλείαν)· σὲ ὅμως ἐδῶ θὰ φάγωσιν οἱ γῦπες. Ἄθλιε, καθόλου δὲν σὲ ὠφέλησεν ὁ Ἄχιλλεύς, ἂν καὶ εἶναι ἀνδρεῖος, ὁ ὅποιος, νομίζω, μένων πάρα πολλὰ σοὶ παρήγγελλεν, ὅτε ἀπήρ-
χες· «νὰ μὴ μου ἐπανεέλθης πρότερον εἰς τὰ κοῖλα πλοῖα, Πά-
τροκλε ἱππόμαχε, πρὶν τοῦ ἀνδροφόνου Ἑκτορος (840) τὸν περὶ
τὰ στήθη χιτῶνα νὰ σχίσης, ὥστε νὰ ἴναι αἰμακτωμένος». οὕτω,
φάνεται, σοὶ εἶπεν, ἔπειθε δὲ τὰς φρένας σοῦ τοῦ ἀνοήτου.»

Πρὸς τοῦτον δ' ἐξηγητημένος εἶπες, Πάτροκλε ἱππεῦ· «Τώρα πλέον Ἑκτορ μεγαλοφώνως νὰ καυχᾶται· διότι εἰς σὲ ἔδωκε τὴν νίκην ὁ Κρονίδης Ζεὺς καὶ ὁ Ἀπόλλων, οἱ ὅποιοι μὲ κατέβαλον [εὐκόλως· διότι αὐτοὶ ἀπὸ τῶν ὤμων ἀφήρεσαν τὰ ὄπλα.] τοι-
ούτοι δὲ καὶ εἴκοσι ἂν ἤθελον μ' ἀντικρύσει, πάντες ἤθελον χαθῆ
αὐτοῦ καταβληθέντες ὑπὸ τὸ ἐμὸν δόρυ. ἀλλ' ἢ καταστρεπτικὴ
μοῖρα καὶ ὁ υἱὸς τῆς Λητοῦς μ' ἐφόνευσεν, ἐκ δὲ τῶν ἀνδρῶν ὁ
Εὐφορβος· σὺ δὲ τρίτος μὲ φονεύεις. (850) ἄλλο δὲ θὰ σοὶ εἶπω,
σὺ δὲ βάζε (το) εἰς τὸν νοῦν σου· οὐδὲ σὺ αὐτὸς βέβαια θὰ ζήσης
ἐπὶ μακρόν, ἀλλ' ἤδη σοῦ ἔγει παραστῆ πλησίον ὁ θάνατος καὶ
ἡ ἰσχυρὰ μοῖρα, ὅταν καταβληθῆς ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ εὐγενοῦς
Αἰακίδου Ἀχιλλέως.» Τοιουτοτρόπως λοιπὸν ἀφοῦ εἶπεν, ἐκάλυψεν
αὐτὸν τὸ τέλος τοῦ θανάτου· ἡ δὲ ψυχὴ ἐκ τῶν μελῶν πετάξασα
εἰς (τὸν οἶκον) τοῦ Ἄδου εἶχεν ἀπέλθῃ θρηνοῦσα τὴν τύχην αὐτῆς,
ἐπειδὴ ἀφῆκε τὴν ἀνδρικότητα καὶ τὴν νεότητα. πρὸς τοῦτον δέ,
ἂν καὶ ἦτο τεθνεώς, ἔλεγεν ὁ λαμπρὸς Ἑκτωρ·

«Πάτροκλε, πρὸς τί λοιπὸν μοῦ προφητεύεις τὸν ἀπότομον ὄλε-
θρον; τίς δ' εἰξεύρει, ἂν ὁ Ἀχιλλεύς ὁ υἱὸς τῆς καλλικόμου Θέ-
τιδος (860) δὲν θὰ κτυπηθῆ ὑπὸ τὸ ἰδικόν μου δόρυ πρότερον
ὥστε ν' ἀπολέσῃ τὴν ζώην;» Οὕτω λοιπὸν ἀφοῦ εἶπεν, ἔσυρεν ἐκ
τῆς πληγῆς τὸ χαλκοῦν δόρυ, μὲ τὸν πόδα πατήσας, ἐκείνιον δὲ ὕ-
πιον ἀπώθησεν ἀπὸ τοῦ δόρατος. ἀμέσως δὲ μὲ τὸ δόρυ εἶχεν ἀ-
πέλθῃ πρὸς τὸν Αὐτομέδοντα, τὸν ἰσόθεον θεράποντα τοῦ ταχύπο-
δος Αἰακίδου· διότι ἐπεθύμει ν' ἀκοντίσῃ (κατ' αὐτοῦ)· ἀλλὰ τοῦ-
τον ἔφερον ἐκτός οἱ ἀθάνατοι ταχεῖς ἵπποι, τοὺς ὁποίους οἱ θεοὶ
εἶχον δώσει εἰς τὸν Πηλέα ὡς λαμπρὰ δῶρα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Α. Ε. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Δημοσθένους οἱ τρεῖς Ὀλυνθιακοὶ μετὰ σχολίων	1,50
Ὅμηρον Ὀδυσσεΐας αἱ ῥαψωδίαὶ Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, Η, Θ ἐσχολιασμέναι καὶ ἐξηγημέναι. Ἐκάστη ἀπο- τελεῖ ἴδιον τεύχος τιμώμενον...	1,00
Ὅμηρικὴ Γραμματικὴ	0,75
Ὅμηρον Ἰλιάδος αἱ ῥαψωδίαὶ Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ξ, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω ἐσχο- λιασμέναι καὶ ἐξηγημέναι. Ἐκάστη ἀποτελεῖ ἴδιον τεύχος τιμώμενον	1,00
Ὅλη ἡ Ἰλιάς μετὰ τῆς ὁμηρικῆς γραμματικῆς ἀδετος	21,00
Ὅλη ἡ Ἰλιάς μετὰ τῆς ὁμηρ. γραμματ. χρυσόδετος	25,00

Πωλοῦνται παρὰ τῷ ἐκδότη (ὄδ. Ἀλκιβιάδου) καὶ παρὰ
τοῖς ἐν Ἀθήναις βιβλιοπώλαις Ἀθανασιάδῃ, Ἀντωνιάδῃ,
Κασδόνῃ, Λάμπρῳ, Σαλιβέρῳ, Τζάκῃ.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς ἀποστέλλοντες πρὸς τὸν ἐκδότην
τὸ τίμημα καὶ ἐνὸς μόνου τεύχους λαμβάνουσιν αὐτὸ τ α-
χέως καὶ ἀσφ α λ ῶ ς.

Διεύθυνσις: Α. Ε. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ Ἀθήνας. Ὅδος
Ἀλκιβιάδου ἀρ. 7.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΤΣΕ